

VII,
D, 36612,
C.

SWARTICE

36612, VIII, 9, c

♣ Šmarnice. ♣

Premišljevanja o Srcu Marije.

Po o. Hattler-ju T. J.

napisal

P. Ladislav Hrovat O. F. M.

Novo mesto.

Založba in tisk J. Krajec nasl.

1902.

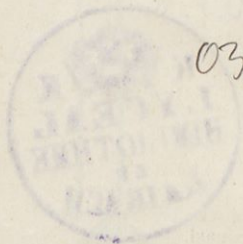

Potrjeno od preč. kn.-škofijstva ljublj. 10. okt. 1901.

Dovoljeno od redovnega predstojništva.

030032608

Prvi dan.

Srce Marije.

Krščanska duša! skoz celi mesec majnik se boš ozirala dan za dnevom na Mater Božjo, in sicer zlasti na Srce Marijino. — Kaj pa pomeni to: Srce Marije?

Kristjan! ti si človek, in kot človek obstojiš iz duše in telesa. V tvojem telesu, v tvojih prsih ti utripa, ti bije in tolče srce; srce je nabiralnica, je posoda za kri, po utripanju, bitju, tolčenju srca se raztaka kri po celem telesu, in se steka zopet v srce nazaj, in tako živi in raste telo. — V duši ti vstajajo misli, premišljuješ semtertje, kako bi bilo bolje, kaj bi bilo napačno, to so dušni presodki; po premišljevanju in iz premišljevanja nastajajo načela; v duši se vzbujajo različni čuti, ali upanja, ali strahu (zdaj upa, zdaj se boji, plaši), čuti ljubezni ali gnjusa (ena stvar je duši ljuba, druga se jej gnjusi), eno ima rada, drugo sovraži; v duši se nagiblje volja, sedaj na to sedaj na drugo stran; odloči se prostovoljno za to stvar, katera jej je po volji. Po vsem tem kaže

duša svoje življenje, da živi; to je notranje dušno življenje, v razločku od življenja po telesu. In vse to notranje delovanje, to življenje v duši se imenuje z eno besedo: srce — zato se navadno govori: Ta človek ima dobro srce, ta je hudobnega srca: tako govorimo od pohlevnega, krotkega, usmiljenega, dobrodejnega srca.

Če boš torej, kristjan, premišljeval ta mesec Srce Matere Božje, ti bo ravno Srce Marije v tem pomenu v mislih. Premišljevali Marijino Srce, ali Marijo po svojem srcu pomeni ravno Nje mišljenje, nagnenje, načela, čute, Njeno voljo in delovanje Nje volje, z eno besedo dušno življenje Marije premišljevali, in potem še-le boš vedel ceniti Njeno vnanje življenje.

Pa vendar bi utegnil kdo vprašati: Zakaj bi otrok in služabnik Marijin premišljeval samo Njeno srce, zakaj ne sploh Njenega celega vnanjega življenja? Odgovor je kratek: Ker te na to napeljuje zgled nebeškega Očeta, in ker ti vелеva to tvoja lastna korist.

I. Nebeškega Očeta zgled. — Nekega dne je poslal Gospod Bog preroka Samuela v Betlehem k bogatemu in imenitnemu možu Isaju, ki je imel osem sinov; izmed osmerih sinov naj bi Samuel pomazilil enega

za judovskega kralja. Prerok uboga, gre v Betlehem in pove Isaju, naj mu predstavi in pokaže sinove. Eden med njimi se je posebno odlikoval po velikosti in lepoti; Samuel si misli, ta-le bo pač tisti, katerega je Gospod izbral za kralja. Vpraša Gospoda, če naj tega, Eliab po imenu, mazili v kralja? Gospod odgovori: „Ne: ne glej na vnanjo podobo, na velikost njegove postave, tega sem zavrgel, jaz ne gledam na vnanjo postavo“.

Človek gleda na to, kar vidi na zunaj, Bog pa gleda na srce. To se pravi: Bog vsevedni presodi človeka po notranjnosti, namreč po mišljenju, po namenih, po nagibih in po nagnenju; to pomeni, da pri Bogu največ velja notranjost, in da Bog stavi vse na srce človeško, ne pa vnanje dejanje, ne na besede, še manj pa na vnanjo postavo, na lepoto, na bogastvo in rodovino. Če storita dva človeka isto delo, vendar ni enako pred Bogom, če je njiju srce različno. Abelj in Kajn sta darovala; Abelnov dar je bil prijeten Bogu, ker je bilo srce dobro, ker je daroval iz ljubezni. Kajnov dar je bil zavržen, ker je imel Kajn hudobno srce. David je zlagal lepe pesmi Bogu na čast; in pesmi so bile prijetne Bogu, ker je pel iz pobožnega srca. Tudi Judje so peli tiste Davi-

dove pesmi, pa Bogu niso ugajale, ker so peli le z ustmi, pa brez pobožnosti, brez ljubezni. Bog sam je tožil: „To ljudstvo me časti le z jezikom, srce njih je daleč od mene“. Rekali so mu: Oče Gospod, pa brez otroške ljubezni, brez ponižnega spoštovanja. Zato zopet očita! „Če sem vaš Oče, kje je vaša ljubezen? Če sem Gospod, kje je vaš strah in pokorščina?“ In če Bog kaj zahteva od človeka, ne bo rekel: Daj mi svoj denar, daj mi zdravje, daj mi svojo lepoto: to pri Bogu nima veljave, če mu človek ne da ljubezni, če mu ne izkazuje češčenja. Zahteva edino-le srce: „Daj mi svoje srce“, to je, odvrni srce od greha, obrni srce proti meni, izkazuj mi ljubezen, stavi zaupanje na-me, podvrzi mi svojo voljo, in daj mi vse, kar ima v sebi beseda — srce. — Ob kratkem: Kolikor velja pri Bogu tvoje srce, toliko si vreden pred Bogom. —

Vse to je vresničeno v Mariji; tudi pri Njej gleda Bog najprvo na srce. Kar je Bogu najbolj dopadlo pri Mariji, to ni bilo ono tihotno, samotarsko ubožno življenje; tudi ne Nje nedolžno devišstvo; tudi ne petje svetih, pobožnih psalmov, take so pač pele takrat tudi druge izraelske devojke —: kar je Bogu najbolj dopadlo pri Mariji, to je bila njena ljube-

zen, spoštovanje in pa vdanost njene volje v voljo Božjo; sploh nekako popolno poednačenje z voljo Božjo; celi položaj njenega srca je Bogu dopadel pred vsemi.

Niti tega ni Bog najvišje cenil, da je bila Mati Njegovemu Sinu; marveč, da bi postala vredna Mati Božjemu Sinu, pripravil je Njeno srce za to, obvaroval jo je izvirnega greha s tem, da jo je čisto za novo ustvaril — Marija je novo stvarstvo, in jo obdaroval z mnogimi milostmi. Zato govori sveta cerkev v molitvi na praznik Srca Marije: „Bog je pripravil vredno bivališče Sinu božjemu v Srcu Marije“. In res, Marija je imela Jezusa v srcu — v duhu — predno ga je spočela v telesu; in le tako je bila vredna, da sprejme in pogosti Besedo božjo v svojem naročju, da postane Mati včlovečenga Sinu Božjega.

Krščanska duša! uči se, prav spoznavati Marijino Srce, Njeno notranje življenje; uči se, Nje Srce vredno častiti, da tako posnemaš nebeškega Očeta samega, ki je Marijo počastil nad vse stvari.

II. To ti vелеva drugič: tvoja lastna korist. — Ali veš kako? Vážne so besede cerkvenega učenika sv. Avguština: „Le tisti obhajajo vredno praznike svetnikov, kateri

posnemajo njihove zglede; zakaj prazniki so nam opominovanja za svetost; naj nam torej ne bode težavno posnemati, kar obhajamo z veseljem“. Posnemanje je najbolje češčenje svetnikov. Tudi ti častiš ljubo Mater Božjo in si obetaš mnogo koristij, in to po pravici. Toda malokateri in bržkone tudi ti ne moreš posnemati Marijinega vnanjega življenja, pač pa moraš slediti ji po notranjem, — v ljubezni do Boga in bližnjega, v zvestem izpolnovanju zapovedij božjih, v potrpežljivosti — sploh posnemati Njeno Srce.

Pa krščanska duša! pomisli še nekaj! — Res je, in vsakdanja skušnja potrjuje resnico, da človek, kateri je navezan na tujo pomoč, pol lažje prosi in prosjači, ako ve, da ima dotični človek naklonjeno, radodarno in usmiljeno srce. Tako bo tudi pri tvojih prošnjah k ljubi Materi Božji prav veliko pomagalo to, da imaš živo zaupanje do Nje; navadno se ravna uslišanje po meri zaupanja. Kmalu se boš prepričal, da ti postaja zaupanje tem srčnejše, zaupljivejše in bolj izdatno, čembolj spoznavaš Njeno Srce, njeno usmiljenje, radodarnost in moč pomagati in pa Nje upliv na Srce Jezusovo. Zatorej te že lastna potrebsčina priganja, da si prizadevaš spoznavati Marijino Srce; in ko je

boš prav poznal, te bo samo vleklo, da boš prav po otroško zaupljivo občeval žnjim; da boš Mariji izročil in zaupal vse potrebe in ona te bo uslišala. — V dokaz temu naj navedema znameniti dogodek, ki te bo prepričal resnice, da je treba poznavati srce Marijino.

Kakor vam je morda že znano, bila je l. 1836 v Parizu vpeljana nova bratovščina, in sicer: „Bratovščina Srca Marijinega za spreobrnjenje grešnikov“. To je bilo, ob kratkem povedano, tako: V Parizu je stara, lepa cerkev po imenu „Notre Dame“ to je „Naše ljube Gospe“, posvečena „Mariji zmagoslavni“. Župnija je sredi mesta, ena največjih v Parizu. Toda župljani so bili vsi zamišljeni v časno bogastvo, kupčije in veselice cerkev je bila ob nedeljah prazna, pri pridigi je bilo le po kakih 40, 50 poslušalcev. Župnik si beli glavo, kako bi bilo temu pomoči. Ko mašuje v soboto pred adventom pri Materi Božji, sliši ravno pri darovanju notranji glas: „Daruj duhovnijo neomadežvanemu Srcu Marije in boljše bo“. V nedeljo na to oznani, da bo na večer ob 7. uri neka posebna pobožnost. Nič ni povedal, kaj misli; in pri tem si misli: Saj še teh pičlih ne bode. — Na večer je bilo zbranih do 500, zmiraj še prihajajo — iz radovednosti,

ker je bila v noči cerkev razsvetljena. Pridiga je bila „o Mariji pribežališču grešnikov“, potem so peli lavrentanske litanije. Pri vrstici „Pribežališče grešnikov“ — poklekne vse ljudstvo in zapoje trikrat: Marija, pribežališče grešnikov, prosi za nas“. Župnik sam ves ginjen poklekne pred altar, rekoč: „O moja ljuba Mati, saj slišiš, kako te kličejo, reši jih, ne zavrzi njih prošenj! — In tako je bila vsako nedeljo in praznik pridiga o Materi Božji. Začeli so se vpisovati v bratovščino „Srca Marije“. Ljudij se je vsak večer več zbiralo, pridige so hodili redno poslušat in prejeli sv. zakramente, k bratovščini so pridno pristopali, tako da je bilo l. 1840 samo v Parizu vpisanih 200.000. Stvar se je naglo razširila po vseh deželah, po celi Evropi. Misijonarji so jo zanesli v Ameriko in Afriko. Že tistega leta je bilo po raznih deželah podružnic 153. Sedaj pa je podružnic toliko tisoč, kolikor šteje krščanstvo stoletij — namreč 19.000, (reci devetnajst tisoč).

Po tej bratovščini se je češčenje Marije povse obnovilo, ko so slišali pridige o Srcu Marije in začeli bolj spoznavati je. Nekaka nova luč je zasijala ljudem in celo takim družinam, ki so imele prej malo ali nič spoštovanja do

Marije, so se vnela srca za Marijo potem, ko so slišali govore o Srcu Marije. — Koliko pomaga skupna in združena molitev za spreobrnjenje trdovratnih grešnikov, to bomo še slišali v teku meseca. Vzemimo si to-le za

Nauk.

Za prvi dar v mesecu majniku imamo resnobno voljo in trdni sklep, da si vzamemo za zgled Marijino Srce, in da hočemo po zmožnosti posnemati je s pomočjo Božjo.

Molitev.

O presveta Mati mojega Gospoda! dobro vem, da ti ne bom dopadel, nisem vreden tvoje ljubezni, če ne poznam tvojega mišljenja, tvojega Srca in tvojega življenja. Zato srčno želim svoje srce vravnavati po tvojem. Jaz bi rad in želim, da bi kakor ti obrnil svojo ljubezen nerazdeljeno na Boga, da bi mu dopadel. Jaz bi bil rad tako čist, tako ponižen, tako potrpežljiv, tako odkritosrčen, kakor je bilo tvoje Srce; jaz bi rad ljubil vse ljudi, tudi svoje sovražnike, jim ustregel, bil milosrčen, kakor ti. Toda moje srce je v tem oziru povsem drugačno. Vem že naprej, da me bo veliko stalo, da bi vsaj od daleč bil tebi podoben. Sam ob sebi tega nisem

zmožen. Vem pa pa tudi, da ti bolj želiš kakor jaz, da bi bil tebi podoben. Zato te prosim, stopi pred tvojega Božjega Sina in prosi zame kakar prosi mati za otroka, naj me opominja, naj me naganja, da bom hodil za teboj; prosi, naj vpodablja moje srce svojemu in tvojemu Srcu. O Marija! usliši me. Amen.

Drugi dan.

Češčena Marija in Marijino Srce.

Pričnimo premišljevanje Srca Matere Božje s tem, da premišljujemo molitvico „Češčena Marija“. V tej molitvi je Srce Marije naslikano in popisano od treh mojstrov: — od Boga, — od sv. Elizabete — in od katoliške cerkve. Kar je tukaj rečeno o Mariji in k Mariji, to meri ravno na Nje Srce in bo še-le potem prav umevno, ako je obrnemo na Njeno Srce. Poslušajmo te učenike, in zapomnimo si, kar govorijo o Srcu Matere Božje. — In da se boš raje učil, naj ti povem še to, da Mati Božja na to molitvico prav veliko dâ.

Ta prav katoliška molitvica, ki se glasi vsakdan milijonkrat k Mariji, ima v svojih treh oddelkih nekaj trikrat duhovito vzvišenega v sebi. Prvič je ta molitev pozdravljenje, drugič pohvala, tretjič prošnja za pomoč. Vse troje izvira iz srca. -- Pozdrav je poslan od srca Božjega; pohvalo izreka srce Elizabetino; klic za pomoč prihaja iz srca katoliške cerkve, katoliških kristjanov.

Katoliški kristjan sprejme to trojne srce v svoje srce, ter pošilja iz svojega srca to lepo molitev na Marijo kot najlepši pozdrav, kot pravično pohvalo in kot srčno ponižno prošnjo. Torej je „Češčena Marija“ molitev iz srca, srčna molitev.

Je pa tudi „Češčena Marija“ molitev namerjena prav na srce. Čudno je, kako včasih mala beseda vpliva na človeško srce, sedaj v veselje, sedaj v žalost. Izreci malemu otroku ime: o č e — m a t i, tako je veselo ginjen, da kar zarudi; naznani materi, da jej je ljubi otrok umrl, tako jo srce zaboli, kakor bi jej nož v prsa zasadil; opomni človeka na kako veliko radost, ki jo je kedaj imel, kar obraz se mu spremeni, oči se zasvetijo, usta nategnejo se na smeh. — Znano je, da je prečisto Srce Marije največje, najsvetejše veselje takrat doživelo, ko jej je angelj Gabrijel naznanil, da bo Mati Božja postala, pa vendar devica ostala. Tako goreče je prosila vedno Boga, naj bi kmalu poslal Odrešenika; vsaka devica iz hiše Davidove je imela pravico do materinstva, pa sama na sebe še mislila ni, ker je devištvo obljubila in se tako izključila. Sedaj pa zasliši take besede. Kolikorkrat od tistihmal kristjan opomni Marijo na ono radost s tem, da po-

navlja Božji pozdrav pobožno ter pobožno moli „Češčena Marija“, tolikrat se ogreje Njeno Srce, ter jo nagne, da tudi Ona njemu izkazuje radost in ga uslišuje.

Sv. Mehtilda pripoveduje, da se jej je zgodilo to-le: Ko sem slišala v sabotni maši začetek maše: „Bodi pozdravljena sveta Božja porodnica — zdihnili sem k Mariji: „O nebeška kraljica, ko bi jaz mogla tebe pozdraviti s takim pozdravom, kakeršnega si še ni izmislilo nobeno človeško srce, oj kako bi bila vesela!“

Tisti trenutek se je prikazala nebeška Devica, na prsih je imela zapisano z zlatimi črkami celo „Češčeno Marijo“ in rekla: „S takim pozdravljenjem me še ni noben človek pozdravil. Tudi me ne more noben človek sladkeje pozdraviti, nego on, kateri me pozdravi z ono ljubeznijo, kakor me je pozdravil Bog Oče z besedo „Ave — Češčena“ ker me je v svoji vsegamogočnosti izvolil, da sem prosta vsega zla, krivde in kazni. Tudi Bog Sin me je razsvetlil z nebeško modrostjo, da sem svitla zvezda in da bosta razsvitljena nebo in zemlja; to pomeni ime Marija morska zvezda. Tudi Bog sv. Duh me je obogatil obilno z milostjo, tako da vsak prejme mi-

lost, kdor je želi; to pomenijo besede — milosti polna. — Besede: Gospod je stajboj me opominjajo na neizrekljivo združenje z Bogom, in na skrivnost, katero je storila v meni cela sveta Trojica, da je bistvo mojega telesa zedinjeno z Božjo natoro v eni osebi, in da je Bog postal človek. Koliko radostij, koliko blaženostij sem občutila takrat, tega ne more okusiti noben človek. — Po besedah: „Blažena si med ženami“ — spozna in pričuje vsaka stvar, da sem blagoslovljena in povzdignena in vredna biti blagrovana nad vse stvari nad nebeške in zemske. — Z besedami: „Blažen je sad tvojega telesa“ — je proslavljen veličastni sad mojega telesa, kateri oživlja, posvečuje in na vekomaj blagoslovi vse stvari“.

Ker torej dela to češčenje Mariji toliko veselja, je pač tudi pričakovati, da bo milostiva, dobrotljiva Devica povračala vsakemu, kdor jo rad tako obveseljuje. Seveda, tak pozdrav mora pa prihajati iz ljubečega, častečega srca, da bo segel Mariji v srce. Brezmiselno, brezsrčno blebetanje ne pomaga nič; kajti Marija gleda na srce ravno tako, kakor Bog, ne pa na žebranje jezika; kakor Bog, povračuje tudi Marija ljubezen in pobožno češčenje

srca, ne pa šepetanja, šumljanja ustnic in besedij. Zato je Mariji bolj dopadljiva ena Češčena Marija, ako jo moliš vsak dan iz Srca in premislekom, nego celi rožni venec, če ga tje v dan zbrbljaš.

Kako mogočno vpliva srčna molitev na Srce Marije, kaže nam ta-le dogodbica: — V neki cerkvi na Francoskem je bila vpeljana bratovščina Srca Marije. Bila je lepa navada, da so pri bratovski pobožnosti molili po 10 Češčena Marij, in pri vsaki je bil imenovan namen, za katero vrsto grešnikov se moli, na primer, pri prvi Češčena Mariji: „Molimo za grešnike, kateri so v smrtni nevarnosti“ in dalje pri drugih za drugačne; pri deveti Češčena Mariji je bilo rečeno: „Za one grešnike, katere je milost Božja danes v to cerkev pripeljala“.

Tako je bila enkrat zopet bratovska pobožnost, ljudje so prav goreče molili za spreobrnjenje grešnikov navadnih 10 Češčena Marij; ko je pri deveti napovedal duhovnik: „Molimo za onega grešnika, ki ga je danes milost Božja pripeljala v to cerkev“, — rekel je eden navzočih, (bil je imeniten gospod) sam pri sebi: „Ta grešnik sem jaz“ — poklekne in prav živo goreče moli

Češčeno Marijo, in solznih očij obljubi za trdno Bogu, da bo življenje povse poboljšal. Že preje je imel nekaj časa sem polovico spreobrnjenja na mislih. Da bo bolj umevno, sezimo nekoliko nazaj, da vidimo kako je to bilo.

Ta človek je bil v mladosti prav pobožen sin imenitnih starišev, bil je jako izobražen. Ko pride med svet, postane kmalu mlačen, mrzel. 20 let že ni bil v cerkvi, molil nič. Vse je bil, samo kristjan ne; vere pa vendar ni zatajil. K sreči je imel prav pobožno sestro, ki ga je jako ljubila, pa bila je nuna, in kot nuna ni mogla nič družega storiti za spreobrnjenje njegovo, nego molila je, priporočala je bratovščini Srca Marije, naj molijo po cerkvah za spreobrnjenje brata. Bilo je na dan sv. Pavla 25. januarja 1863. V glavni cerkvi bratovščine so molili tisto deveto Češčeno Marijo za spreobrnjenje, in on je bil pri nekem prijatelju, ko stopi iz hiše, bilo mu je, kakor bi mu kedo rekel na uho: „Avgust, Avgust! sedaj pride usmiljenje Božje tebi“. — Kar naenkrat mu stopi celo grešno življenje pred oči, da ga je bilo groza. Ves ginjen hiti naglo domov, in poklekne in moli, zopet enkrat, sklene da bo spremenil svoje življenje; toda čisto Bogu udati se in popolno po krščansko živeti, tega še ni

sklenil. Celi teden se je boril sam s saboj; prihodnjo nedeljo gre v ono cerkev, in ondi so ravno molili za tistega grešnika, ki ga je usmiljenje Božje v to cerkev pripeljalo. Onda se je spreobrn timer iz celega srca, stopil je pozneje v red trapistov. V zahvalo je postavil v cerkev bratovščine kamnito ploščo z napisom:

Spreobrn timer po priprošnji Marije, dne 25. januarija 1863, ker je družba Marijinega Srca molila za-me. Zahvaljujem se Bogu, in prosim kesanja, in milosti. A. S.

Glej kristjan! ta Gospod je imel zahvaliti milost spreobrn timer devetemu pozdravu, pohvali in klicanju k Srcu Marije; molitev je šla ljudem iz srca in je segla Mariji v srce. — Tudi tebi naj gre molitev iz srca. Naredi pa tako-le: Stopi spoštljivo pred podobo Matere Božje, poglej jo, kakor bi stal pred njo v nebesih in zdihni:

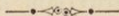
O ljuba Mati mojega Zveličarja! jaz bi rad ponovil tvojemu Srcu tisto radost, katero si občutila, ko ti je angelj prinesel pozdrav od Boga; zato te pozdravljam iz globočine srca in rečem z Gabrijelom: „Češčena Marija — milosti polna — Gospod je s teboj, — blažena si med ženami“.

O ljuba Mati mojega Izveličarja! jaz bi te rad hvalil zaradi tvoje visoke časti, ker te je Bog tako povzdignil, da je tvoje Srce pripravil za vredno bivališče svetemu Duhu in tako za vredno materno srce. Stori me vrednega, da te hvalim, o presveta Devica! Hvalim te iz globočine srca, ter rečem z Elizabeto: „Blažena si med ženami, in blažen je sad tvojega telesa — Jezus“.

O ljuba Mati mojega Odrešenika! tvoje usmiljeno srce bi rad nagnil k usmiljenju z vsemi revnimi grešniki, z vsemi živečimi in umirajočimi, da bi po tvoji vsemogočni priprošnji nam pripravila in prinesla pomoči od Boga; zato zdihujem iz globočine Srca v besedah svete cerkve: „Sveta Marija! Mati božja! prosi za nas — grešnike — sedaj in ob naši smrti ni uri! — Amen“, — tako naj bode.

Nauk.

Navadi se, da boš molil „Češčeno Marijo“ prav počasi in s premislekom, da čuti srce, kar usta govore.

Tretji dan.

Ponižnost Srca Marije.

Češčena Marija.

Loreto je slavna božja pot Matere Božje na Laškem. V veliki, krasni cerkvi stoji kot kapela mala hišica. Ta hišica je rojstna hiša Marije, lastnina svetega Joahima in Ane; tu je bila rojena Marija, tu je živela sveta družina Marija, Jožef z Jezusom. Ko so se Turki polastili svete dežele Palestine, prestavila je previdnost Božja hišo iz Nazareta v krščanske kraje, da ne bi ostala v oblasti nevernikov. Leta 1291 so jo prenesli angelji v noči 9. maja na Trsat pri Reki; leta 1294 10. decembra je bila hiša čudovito prenešena na Laško v gozd vdove Laureta.

V tej hišici so se godile reči prečudne in pomenljive za celi svet; vredna je, da romajo tja ljudje od vseh krajev. — V tej hišici je nekoč Marija po svoji navadi goreče molila, da bi se Bog usmilil ljudstva, ter poslal kmalu Odrešenika. Kar stopi angelj pred njo. Kaj je angelj? rekel bi, da je angelj božji pismonoša;

to pomeni vsaj njegovo ime. Angelejn pomeni v grškem jeziku naznanjati; pismonoša ali naznanjevavec ima po svojem poslu sploh sporočiti, kar mu je naročeno.

Kar torej angelj poroča Mariji, to je naročilo in ukaz Boga samega. Prva beseda, katero Gospod Bog sporoča po poslancu Devici v Nazaretu, je bila: Ave! Češčena Marija! — Pozdravljena bodi!

V stari zavezi je Bog večkrat pošiljal angelje ljudem, pa take besede ni nikoli nobeden nobenemu prinesel od Boga. Torej je ta pozdrav od Boga za Marijo nezaslišano odlikovanje; ravno tako je nezaslišano dalje sporočilo, da bo Marija postala Mati Božja. Pa o tej časti danes ne bomo govorili, ampak ostanimo raje pri — pozdravu; premislimo prav do dna „Češčena Marijo“, na dnu se bo svetilo Srce Marije.

Vprašal bi človek, zakaj pa je Gospod Bog ravno Devico Marijo tako visoko povzdignil nad vse ljudi, tako odlikoval pred vsemi, da jo pozdravlja: Češčena, pozdravljena bodi, kakor nobenega človeka, nobenega angelja? Kaj mu je ravno na njej tako močno dopadlo? Na to vprašanje odgovarja Bog sam. V svetemu pismu berem zapisano: „Ponižnemu deli Bog milost —

skazuje dopadajenje, ljubezen“. (Pet. I. 5. 5. Jak. 4. 6.) Kolikor bolj je človek ponižen pred Bogom, tem več milostij prejme od Boga; in če prejme največjo milost, je to gotovo znamenje, da je najponižnejšega srca. Ker pa je Bog dal svojega Sina Mariji za Sina, je to dokaz, da nje našel pri njej najponižniše srce. In tako posveti ta prelepi pozdrav, in ta preobilna milost v Marijno Srce in kaže njeno ponižnost.

V dokaz Marijne ponižnosti naj omenimo par očitivnih resnic. Na primer: Marija, najčistejša vseh stvarij, je dobro vedela, da nima osebnega greha; in da je polna milostij, pa o vsem tem je skrbno molčala, nobena živa duša ni o tem nič izvedela. Zato so jo imeli ljudje za navadno Evino hčer! vse darove in milosti je hranila pokrite pod plaščem ponižnosti. Oj, ko bi se ženske današnjih dnij hotele od Marije učiti molčečnosti! (Patis.)

Dalje, celi dogodek oznanenja je živi zgled ponižnosti, ko je zagledala angelja v mladeniški podobi, prestrašila se je, saj še ni videla angelja v človeški podobi, mislila si je tudi, če ni to skušnjava, ker satan se tudi spremeni v angelja, to je vedela dobro. Ko se v razgovoru prepriča, da je vse to od Boga, da

bo Mati postala Odrešenikova, ker že toliko časa zanj prosi, da bo Devica ostala pri vsem tem, vdala se je v voljo Božjo iz pokorščine do Boga in iz ljubezni do človeštva, čeravno je vedela po prerokih, koliko bo trpel Odrešenik, koliko bo prestala njegova mati. Ni se prevzela visoke časti, ampak rekla: „Dekla sem Gospodova“, pripravljena služiti in vse pretrpeti. — To je prava ponižnost.

Pridenimo še to-le: Marija je bila mati in devica ob enem; nevesta svetega Duha; njeno dete je bil Sin Božji, Ona pa Božja Mati, ker je imela z nebeškim Očetom jednega in istega Sina. Pa ponižnost jej je velevala, prikrivati te čudovite reči; molče je poslušala, kako so ljudje Božjega Sinu imeli za Jožefovega otroka, in ga sploh imenovali prostega, revnega tesarja. Le poslušajmo, kaj pravijo evangelisti. Pri Janezu (6, 42.) beremo: „Judje so rekli: „Ali ni to Jezus, Jožefov sin, čegar očeta in mater mi poznamo“? — Pri Matevžu (13. 55): „Zavzemali so se in rekli: Od kod ima on tako modrost in čudeže? Ali ni tesarjev sin? Ali se njegova mati ne imenuje Marija?“ — Pri Marku (6, 2.) „In so rekli: Od kod ima vse to? Kakšna modrost mu je dana! Ali ni ta tesar sin Marije in brat Jakobov?“ — V kratkem

rečeno kakor v teh, tako je bilo Marijino Srce vselej vravnano po volji Božji v vseh rečeh.

Sin Božji kot človek je izvolil Davida za pradedu ne zato, ker je bil kralj, ampak ker je imel bogoljubno srce. Ravno tisti sin si je izvolil izmed vseh žena Marijo za mater, ker je imelo njeno Srce med vsemi ženami v najobilniši meri tisto čednost, katera je Srcu Jezusovemu naljubša — namreč ponižnost.

To treba dobro premisliti, kristjan! Kedar pozdravljaš Mater Božjo z božjim pozdravom — Češčena Marija, mora priti ta pozdrav iz krščanskoponižnega srca; če ne ga Marija ne bo sprejela. Saj bi tudi ti tako naredil. Ako te pozdravi kak tebi zopern človek, te tak pozdrav ne bo obveselil, še zopern ti bode, ker ne maraš občevati s takim človekom. In ponižnemu Srcu Marije ošabno srce ne more dopadati. Le pomisli to-le: Ti bi pozdravljal v rožnem vencu Jezusovo Mater po desetkrat s Češčena, ali bodo te petdesetere „Češčena“ dišeče cvetlice, da bi jih bila Marija vesela? Ako ne izvirajo iz ponižnega srca, so to gnjila, zoprno dišeča zelišča, ki ne dopadajo Mariji. Kako rada sprejema angeljsko češčenje od ponižnega srca; kako ga povračuje kaže nam ta-le vzgled:

Blaženi Frančišek Patricij, iz reda servitov, to je Marijinih služabnikov, je živel prav pobožno; sobratje so ga občudovali in imeli za svetnika. To čislanje pa njemu ni bilo všeč, ni mogel prenašati tega. Zato je prosil predstojnike, da je šel iz samostana in prebival je v nekem brlogu. Vedno je molil za vse žalostne in trpeče. Že preje je bil očetovsko dedščino razdelil med reveže, da razdal jim je še svojo obleko. Njegova ponižnost ga je naredila za postrežnika vsem. Sploh so ga imenovali vzor ljubezni do bližnjega.

Pa na svojo ponižnost se ni veliko zanašal, strogo je pazil na čute, in telo skor preveč mrtvinčil s postom in delom. Vendar je bil nekoč grdo obrekovan, da ima neko nedopustno prijateljstvo, češ, zato je šel iz samostana v gozd. Patricij se ni veliko zmenil za svojo čast in dobro ime, pa vendar ga je peklo, ko bi se kdo pohujševal na takih bedarijah. Molčal je, molil in pridigoval kakor preje. Glejte tako, tolika je bila ponižnost njegova.

Posebno je ljubil in častil Marijo celo svoje življenje. Že v mladosti ni nikdar šel mimo podobe preblazene Device, da bi se ne odkril in jo pozdravil s kratko molitvico. Kedar so se njegovi vrstniki kratkočasili po veselicah,

šel je on pred podobo Marije in razgovarjal z Marijo. Posebno rad je molil Angeljski pozdrav. V samostanu je molil po 500-krat na dan Češčena Marija. — Tak pozdrav božji prihajajoč iz srca podobnega Marijinemu Srcu je bil dopadljiv Mariji; to je bil vonj blagih, lepo dišečih rožic. Zato mu je tudi enkrat povrnila z rožicami.

Nekega dne namreč gre Patricij in mesta na deželo pridigat. Na poti ga obide taka slabost, da se vleže na travo počivat. Po cesti pride Marija v podobi lepe gospe in mu ponudi šopek lepih, dišečih cvetlic, močni vonj ga tako okrepča, da vstane in gre v samostan. Šopek rož postavi pred podobo Matere Božje — pa leže v posteljo, da bi se pripravil za srečno smrt. Obiskala ga je Marija z Detetom in povabila v nebesa. — Po verodostojnih pričah zrastle je mu na grobu lepa lilija, in na vsacem peresu je bilo z zlatimi črkami zapisano: „Češčena Marija“. — Glejte kristjani! tako ljuba in draga je prava ponižnost Bogu in Mariji.

Nauk.

Krščanska duša! vadi se vsak dan potrpežljivosti. Če ti ni kaj prav, tiho bodi nekaj časa, misli si, naj bo to za pokoro, naj bo za duše v

vicah. Potem govori mirno brez srditosti. Najboljši pomoček za potrpežljivost je ponižnost. — Ponižnost pa ni prirojena človeku. Ta se mora šele pridobiti in privaditi. Človek mora najpreje spoznati svoje slabosti, da jih premaga, mora prositi Boga pomoči, in Bog mu je ne bo odrekel, taka prošnja je znamenje, je vaja v ponižnosti. Kolikor večkrat prosi, tembolj se vadi v ponižnosti. Ponižnost in potrpežljivost se med seboj podpirata, kolikor bolj je človek ponižen, tembolj bo potrpežljiv. Torej ponižaj se v molitvi in pridobil si boš potrpežljivost. Moli pa tako:

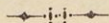
Molitev

(za ponižnost.)

Vem in sprevidim: velika zmota in ošabnost bi bila, ko bi menil človek, da more sam od sebe živeti prav po krščansko. Verujem in popolno priznam resnico božjih besedij našega Gospoda in Izveličarja: „Brez mene ne morete ničesar storiti“. Sem tudi prepričan, da imam vzrokov biti ponižen, da moram Bogu pripisovati vse, kar je dobrega na meni. Pa moram tudi priznati, da sem velikrat nečimern, da želim in iščem hvale in časti od ljudij. O moj Bog, dobrotljivi Gospod, iztrebi že enkrat to ošabno drznost iz mojega srca; daj mi spoznati,

da sem omahljiv in reven, da sam od sebe ne morem ničesar dobrega storiti. Zaupaje na tvojo pomoč sklenem, da bom odslej vse take misli in želje opustil, da bom vse le samo tebi pripisoval.

O preblažena Mati Božja! ta sklep položim pred tvoje čisto Srce kot dišečo rožico; rad bi obveselil tvoje Srce. Pa ta rožica je vela, kakor cvetje bolnega drevesa. Pritisni jo na svoje ponižno Srce, da dobi moči, da se okrepča, da vstraja v potrpežljivosti. Oj mogočna pomočnica, pomagaj mi, da bom zmiraj bolj ponižen, bolj potrpežljiv, da bo tvoj Božji Sin hotel bivati v mojem srcu, kakor je bival zadovoljno pri tebi. O Marija, usliši mojo ponižno prošnjo! Amen.

Četrty dan.

Lepota Srca Marije.

Milosti polna.

Precej za pozdravom: „Češčena Marija“, je rekel angelj po božjem naročilu: Milosti polna. Marija je imela že v srcu celo obilico, polno število posvečujoče milosti. — Marija je bila polna vere, polna upanja, polna ljubezni; bila je obdarjena s ponižnostjo, pokorščino in potrpežljivostjo. To je bila najlepša duša, ki jo je ustvaril Bog. Vse milosti in čednosti jej je Bog vlil v srce. To vemo dobro, saj nam Bog sam poroča po apostolu Pavlu v listu na Rimljanec, ondi je brati v 5. poglavju, vrsta 5. takole: „Ljubezen božja je po svetem Duhu razlita v naših srcih“.

Zakaj je rečeno: v naših srcih? — zakaj ne: v naši duši? — ali sploh: v nas? — Da odgovorimo na to vprašanje ni ravno treba mnogo učenega besedičenja; to je svetopisemski izraz. Saj slišimo v evangelju večkrat besede: „In Marija si je to k srcu vzela, v

srcu ohranila,“ ona namreč si je reč zapomnila in jo premišljevala. Iz teh besedij nam je toliko gotovo, da je sv. Duh izvolil Srce Marijno za posodo, kamor je pokladal vse darove. — Kar stori Bog sv. Duh človeku pri sv. krstu, to je storil Mariji pri spočetju; toda v obširnej meri, z veliko večjo obilico. Marija je bila spočeta brez podedovanega greha; dobila je zavestno pamet, da je začela precej prav misliti, in obračala vse misli na Boga. Vsaka dobra misel je bila njej v zasluženje, in tako si je nabirala neštivilnih milostij. Tako je resnično, da je sv. Duh vse zaslužne misli, vse milosti v nje srce založil. In tako se more po pravici reči: Marijno Srce je bogato milostij, nobeden prostorček v srcu ni prazen milostij — torej milostipolno Srce.

In sedaj premislimo malo zaklade, kateri so naloženi v zakladnici Srca Marije. Ni treba veliko govoriti in razkladati, nego samo to: Kar podeli sveti Duh pri krstu vsakemu kristjanu, to je položil v veliko obilniši meri Mariji v srce pri spočetju. — Le pomisli kristjan, koliko zasluženj, koliko novih milostij si je pridobila Marija v devetih mesecih, ko jej je bilo v zasluženje vsak vdarec žilice, vsaka misel vsacega trenutka že v maternem telesu.

Kristjan! ko si bil krščen, takrat je sv. Duh izbrisal tebi podedovani greh, tvoje srce je postalo čisto, brezmadežno; potem je vlil v tvojo dušo posvečujočo milost. Tako si postal živ otrok; kakor ko bi dal mrtvemmu otroku, ki na parah leži, zopet življenje, da živi. Postal si otrok božji, ki živi in si lahko nabira zakladov za daljno, večno življenje, iz otroka mrtvega si postal otrok živ. Dalje si prejel sedem darov svetega Duha; prejel si dar modrosti, dar razumnosti in kar je drugih. In če živi kristjan, kakor bi moral živeti po krščansko, tako rastejo darovi, se širijo, se razcvitajo lepo ter obrode obilne dušne sadove; obrode sadove, darov svetega Duha. Take dušne sadove našteva sv. apostelj Pavel v listu Galačanom in našteje jih dvanajst. (poglavje 5. vrsta 22. 23.), namreč: Ljubezen, — veselje — mir — petrpežljivost — milosrčnost — dobrotljivost — prizanesljivost — krotkost — zvestoba — zmernost — zdržnost — čistost. Vse to ima človek oživljen od Duha božjega.

Vse to moramo v popolni meri po pravici verovati in trditi pri ljubi Materi Božji. In tako je lahko napisati cele lepe litanije od presvetega Srca Marije, ki se opirajo na verske resnice.

Marijno milosti polno Srce je torej čisto, brezmadežno srce; srce polno čeznatornega življenja; modro, razumno, bogoljubno, močno srce; srce polno dobrega sveta, nebeške modrosti, bogoljubnosti.

Milostljivo, ljubeznjivo, radostno, miroljubno, potrpežljivo, dobrotljivo, prizanesljivo, srce; srce polno krotkosti, zvestobe, skromnosti, zdržnosti, čistosti, nedolžnosti.

Glejte, to je celi majnik poln veličastnih cvetlic in nebeške krasote v Srcu Marije. Ni čuda, da ima sam Gospod Bog veselje nad njim, kedarkoli je pogleda, in vidi svojo lastno podobo kakor v zrcalu; ni čuda, da spoštljivo zre v svojo sveto stvar, jo lepo pozdravlja po angelju z besedami: „Polna milostij“.

Ako hočeš torej predragi kristjan imeti do Marije nekako nebeško spoštovanje, jo hvaliti opevati in razveseljevati s pesmijo, katero je zložil sv. Duh, predlagal v nebeški melodiji angelj Gabrijel, sprejmi to sveto besedo v srce; pomisli, kako obilna hvala je njej; poglej ponižno pobožnega srca v Srce vzvišene Matere Božje in začni opozarjati Marijo na veličastvo, katero je založil Bog v njeno Srce. To je najlepša, najbogatejša Marijna pesem. Na petju ravno ni ležeče, saj menda Gabrijel tudi

ni pel, vendar so jo te besede bolj obveselile, kakor petje tisočerih glasov z godbo vred.

Med dvanajsterimi sadovi, katere je po besedah sv. Pavla zasadil sv. Duh v Srce Marijno, sta tudi navedena milosrčnost in dobrotljivost, in te skazuje Marija ljudem. Marija je milostij polna ne sama za-se, ampak dobrohotna in milostiva tudi za nas. Ona je tako dobrega srca, da je vesela, če pride kdo k njej in jo prosi pomoči. Od tod pride, da rada usliši molitve, če prosijo pobožni kristjani nje neomadeževano Srce za revne grešnike. Za dokaz temu naj nam bode ta-le list, ki ga je pisala neka nuna l. 1864. bratovščini „Srca Marije“ v Parizu kot

Zgled.

Nuna piše: „Prečastiti gospod predsednik bratovščine Srca Marije! Več let je že preteklo, kar smo priporočile v molitev bratovščini velikega grešnika. Obljubile smo, ako bo uslišana molitev, da bomo poročale vašemu časopisu v zahvalo Mariji in vaši molitvi. In ker je Marija reč tako lepo izpeljala, da se je popolno spreobrnil, moramo obljubo spolniti. Bilo je vse tako-le.

Ta človek je v mladosti prav dobro študiral, izšolal se je in bil je nepokvarjen, še pobožen

je bil. Stopil je v duhovsko semenišče, potem je šel k šolskim bratom in slednjič je postal trapist. Rekel je, da mora skusiti, kateri stan mu bo najboljše ugajal. Toda neka trmoglavost in neukrotljiv značaj, da se ni maral udati nobenim uzdam, da se ni mogel držati nikakršnega dnevnega reda: ni mu dal vstrajati v teh poštenih stališčih.

Šel je k vojakom, boril se pri Waterloo. — Prišel je domov, odprl prodajalno in se oženil. Imel je blago ženko in eno dobro hčerko. Žena mu je zgodaj umrla od britkosti zarad njegovega nerodnega življenja. Hčerka je bila nam izročena v odgojo. In tako smo spoznale ubogega človeka dobro. Trdil je kar naravnost, da ne veruje na Boga, da si šteje v čast, če podobe svetnikov in križice kar drobi in v ogenj meče, izvzemši eno podobo, podobo Marije; da sovraži vse, kar ga spominja na krščanstvo.

Nekega dne sem spremila njegovo deklico na pogovor v doljno sobo. Ondi nastane tale razgovor med nama. On prične: „Dobra sestra, kako vam pride neumna misel v glavo, da ste prišli semkaj in se daste zapreti med to ozidje? ali res verjamete na te neumnosti, na te sanjarije?“ — Odgovorim: „Srečno se štejem, da

morem v miru Bogu služiti; vesela sem, da zvesto verujem vse, kar nam velewa sv. katoliška vera. Verjemite tudi Vi gospod, saj ste izobraženi; toda vaše življenje vam jemlje vero, da ne morete slišati resnobnih večnih resnic! Ker nočete spremeniti svojega življenja, pa pravite, da ne verujete in uničujete svete podobe“. To sem malo preveč rekla — pa zasučem in ga vprašam: „Ali uničujete tudi podobe Matere Božje?“

Z nekako zadovoljnostjo odgovori: „Ne! teh ne; ona je moja mati. Še oni teden sem jedno kupil“. — Odvrnem mu: „Kakšno nasprotje je to: Kako morate materi dopasti, če jej sina žalite? kako morete Marijne podobe čislati, spoštovati, če podobe Jezusove uničujete!“ — Na to reče srdito: „Da — on je moj sodnik. Tega ne trpim! Kaj se on vtika vmes, kar jaz počnem!“

Te besede so me osupnile, groza me je obšla, ko sem spoznala njegov dušni stan. Ker pa je kazal nekako spoštovanje do preblazene Device, nisem čisto obupala, in takrat smo Vam pisale. — Bog ga je res k sebi priklical; toda po trdih preskušnjah. Poslušajte, kaj vse je prišlo čezenj. —

V kupčiji je bil do tal uničen, vse mu je bilo prodano, hudo zimo je preživel v

srašni revščini. Nekoč pride k nam in pravi: „Lakota me tare, prosim, dajte mi par grošev. Oj, kaj mi je storiti! beračiti moram“. — Pomagale smo mu, pripravile smo ga v neko trafiko — pa zaradi nerodnega življenja so ga kmalo odpravili. Pride zopet; jaz sem mu rekla: „Druzega ne moremo, ko da vam svetujemo, pojdite kamenje klepat za cesto posipati, bote vsaj kruh imeli“. — Zarohni: „Kaj? jaz kamenje klepat — star vojak! tega ne; vse me pozna“. — Prigovarjam mu pohlevno: „Priatelj! spoznajte, da ste vsega sami krivi in vaša nerodnost. Ako prevzamete vse to poniževanje kot pokoro za vašo ošabnost, gotovo vas Bog ne bo zapustil, on bo tako obrnil, da bote veseli sami in sprevideli, da vas Bog še ni zapustil“. Po daljšem razgovoru je res sprejel moj nasvet ter stopil v službo. Ali kmalu je zbolel in prišel v bolnišnico.

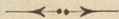
V bolnišnici mu je rekel zdravnik na prvi pogled: „Priatelj! moram vam naravnost povedati, iz te bolezni ne bote vstali. Ako verujete na Boga in na večnost, skrbite, da se v resnici spravite z njim!“ Te besede so mu bile strela, kakor bi mu govoril Bog sam. — Iz bolnišnice je pisal, naj mu pošljemo „molitvene bukvice“, da se bo pripravljaj na sv. zakramente

in naj mu damo „Tomaža Kempčana“. Čez dva tedna je pisal, da še nikdar ni bil tako miren in srečen kakor sedaj; da se je večkrat spovedal in prejel sv. obhajilo. Obžaluje svoje prejšnje zmote in napake. Hvali dobrega Boga, da ga je po revščini in z poniževanjem potegnil nase. In tako je vdan v voljo Božjo srečno umrl“.

Glejte kristjani! to so obilni sadovi in darovi, katere je Marija sprosila revnemu človeku po stanovitni molitvi bratovščine: tako je pokazala milosrčnost in dobrotljivost do skesanega grešnika.

Nauk.

Pomisli človek, h kateri slabosti si najbolj nagnjen. Moli vsak dan eno Češčeno Marijo, da bi se mogel premagovati in odvaditi se je.

Peti dan.

Moč Srca Marije.

Gospod je s teboj.

Pomen besedij: „Gospod je s teboj“ se nahaja v knjigah stare zaveze večkrat; zlasti o kralju Davidu se bere: „Gospod je bil z njim“. Kaj pomenijo take in enake besede, to razlaga David sam v neki lepi zahvalni pesmi rekoč: „Gospod je uslišal iz templja moj glas, in moje vpitje je prišlo do njegovih ušes; Gospod je moja skala, moja moč, moja trdnjava kamor bežim, on je moj rešenik; rešil me je sovražnikov; ob času sile je hodil Gospod pred menoj in moja podpora je bil Gospod; on je bil moja moč, moj rešenik, ker sem se držal pota Gospodovega, zakaj vse njegove pravice, postave sem imel pred očmi. (Knj. kraljev II. 22.). — Tako je bil Gospod z Davidom po svoji mogočnosti, s pomočjo in varstvom. Vzrok temu, da je bil Bog z Davidom, je bil pa v srcu Davidovem. In to priča Sin Davidov Salomon rekoč: „Ti si skazal svojemu hlapcu, očetu mojemu, veliko milost, ker je hodil pred tvojim

obličjem v resnici in pravičnosti in ravno enakega srca steboj“. (Kr. III. 3, 6.) In na drugem kraji sv. pisma je brati o Davidu: „Njegovo srce je bilo popolnoma z Gospodom, njegovim Bogom“. (Kr. III.). — Ker je David storil vse, kar mu je ukazal Bog, ker je s celim srcem popolno slonel na Gospodu, ter bil mož po srcu Gospodovem, bil je tudi Bog ž njim, ter mu spolnil svete in pravične želje.

Po tem je lahko umeti, kaj pomeni to, če govori angelj k Mariji: „Gospod je s teboj“. On je z Marijo po ljubezni, ki jo ji skazuje; po svoji moči, da jo varuje; po svoji naklonjenosti, da uslišuje nje priprošnje in svete želje. Vzrok pa, da je Gospod po nenavadnem načinu z Marijo, ta vzrok biva v njenem pre-svetem Srcu, kakor je bil z njenim svetim pradedom Davidom. Še bolj po pravici se mora govoriti o Mariji, da je Gospod storil velike reči nad njo; ker je hodila ravnega popolnega srca pred Bogom. Ona noče nikoli nič drugega razven kar hoče Bog; nje srce se ravna zmiraj po volji božji, se peča zmiraj z božjimi zadevami, zato je Bog ž njo z njenimi namerami, z njenimi opravili, željami in pobožnimi molitvami; nje srce je neprenehoma pri Bogu, zato je tudi srce Božje ž njo.

Krščanska duša, sedaj boš razumela nekaj važnega, kar si je treba zapomniti. Ali morda veš, zakaj Bog tako rad usliši priprošnje, katere Marija polaga pred božji prestol za nas revne ljudi? Srce Marije se popolno vjema z Bogom tudi pri prošnjah; ona prosi vselej samo za to, kar hoče Bog, in kakor hoče Bog. Zato so njene prošnje tako mogočne in izdatne, da jo Bog vselej usliši. Marija in Bog sta enega srca. Mi pa včasi neumnega srca prosimo kaj tacega, kar je zoper voljo božjo, zato nas često ne usliši.

Marsikateri kristjan zdihuje: Toliko molim, tako goreče sem prosil Marijo v veliki potrebi, pa nisem uslišan, ali morda moja prošnja pri Mariji ni bila izdatna, — ali morda njena prošnja pred Bogom ni veljala? — Kristjan! kaj je prav za prav vzrok temu, tega ti ne morem povedati. Pa opozarjam te, migljej ti dam. Glej! Kristus naš Gospod je molil na Oljski gori v smrtnih težavah, prosil je Očeta, naj mu odvzame kelih trpljenja. Pa kelih mu ni bil odvzet. — Ali morda vsemogočna molitev Jezusovega Srca ni nič pomagala, nič veljala? O pač! Njegova molitev je bila natančno uslišana na dve strani. Za prvo, Kristus je prosil Očeta še-le takrat, naj odvrne kelih, če

bo Očetova volja; če pa ne, naj mu da kelih do dna izpiti. Oče mu ni odvzel keliha — sicer bi svet ne bil rešen. In tako je bila molitev uslišana od druge strani, izpolnjena je bila Očetova volja. Ali Oče mu je dal drugo dobro, česar Sin niti prosil ni; poslal mu je angelja, ki mu je okrepčal človeško natoro — božja namreč sploh ni trpela.

Sedaj boš uvidel, da Mati Jezusova ne bo prosila drugače, nego je prosil Sin Očeta svojega. Če jo torej kličeš za priprošnjo, ona bo tvojo prošnjo Sinu predložila, pa tako, da naj ti pomaga, ako je to po njegovi volji in bo po ljubeznjivi previdnosti tebi na korist; ako pa ni, naj te pusti v trpljenju. Naj že Sin obrne prošnjo kakorkoli, Marija bo vselej uslišana; saj je prosila samo to, da naj se zgodi njegova sveta volja.

Ni torej res, da bi tvoja molitev k Mariji ne bila nič pomagala; če je bila namreč prošnja prava. Molitev prav izrečena pa je takrat, kadar se vjema z Gospodovo molitvijo: „Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji“. Sedaj pa povej, če si takrat v sili in potrebi vsaj v srcu takole molil: „O Marija, prosim te, pomagaj mi, če je volja božja tako; ako pa ni, naj le trpim. Najboljša je zmiraj volja božja“. Glej taka

molitev bo vselej uslišana, ker Bog prav rad izpolnuje svojo voljo pri tebi. Če pa nisi uslišan, če ti Bog pusti trpljenje, ker je tako bolje za tvojo dušo, ima molitev to korist, da ti Bog podeli milost, bolečine potrpežljivo nositi, da po krščansko stanovitno vstrajaš v težavah in si tako nabiraš zasluženja za večno izveličanje. Ne rekaj nikdar: „Moja molitev nič ne pomaga“. Le lepo posnemaj Srce Jezusovo in Srce Marijino v molitvi, in zgodilo se bo vselej, za kar prosiš, ker prosiš naj se zgodi volja božja in pa kar je tebi v izveličanje.

Seveda, pri mnogih rečeh ne vemo, jeli jih Bog hoče, ali noče; eno reč pa vendar vemo, Bog sam jo je povedal: „Jaz nočem smrti grešnika, ampak da se poboljša in živi“. Zato Bog tako rad usliši molitev k Srcu Marije za spreobrnjenje grešnikov. Tukaj ni treba, da bi Marija rekla: Ako je tvoja volja; ampak ona pravi: „Ker je tvoja volja“. Bog hoče in želi, da molijo verni drug za drugega; on je ukazal po besedah svojega apostola: „Molite drug za drugega, da bote rešeni“. Pa tožijo ljudje: Za tega, za onega človeka so toliko, tolikrat molili, pa se vendar ne spreobrne; jamejo premišljevati, zakaj ravno njihova molitev ni uslišana, postanejo malosrčni,

opustijo molitev, rekoč: „Saj ne pomaga nič“. — Kaj je reči na to? — Tako govoriti se pravi: Ne po krščansko govoriti. Če Bog precej ne stori, kakor bi mi želeli, misliš li, da je molitev odveč? Ko bi moral moliti za rešenje duše tvojega brata celo svoje življenje, kaj je tvoja molitev proti ceni, s katero jo je Kristus odkupil! Kristus je zanjo kri prelil. — Torej upaj, mesto da premišljuješ; moli bolj goreče, mesto opuščati molitev; moli za dušo svojega brata do smrtne ure, in še svojo zadnjo molitvico zanj daruj, kakor je storil Kristus za tvojo dušo, ki je rekel: „Ljubite se med seboj, kakor sem ljubil jaz vas do konca“. — Te-le besede si je zapomnila in ravnala po njih dobra krščanska duša. To nam kaže sledeči

Zgled:

Leta 1848. sta se na Francoskem vzela dva mlada človeka. S časnim premoženjem sta bila obilno oblagodarjena, bogata sta bila; pa možu je manjkalo največjega bogastva na zemlji, namreč nedolžnega srca. Ni bil hudoben, ni živel razuzdano, pa tje v en dan je živel; na zakramente ni mislil, k spovedi in sv. obhajilu ni hodil več let. Lahko je misliti, v kakšnem stanu je bila njegova duša, pa on se ni zmenil

za to; ali ženi je bilo hudo pri srcu. Večkrat ga je opozarjala, v kakem nasprotju je njegovo življenje z vero. Tega ni mogel trpeti. Čeravno je bila žena ljubeznjiva z njim, take besede so ga kar razkačile. Žena je sprevidela, da je pri takih okolščinah bolje molčati za čas; in krenila je drugo pot — k molitvi. Šla je naravnost v cerkev Marije zmag k Srcu Matere Božje. Osemnajst let je tje hodila, ondi molila, in velela bratovščini naj molijo. Pa o poboljšanju ni bilo ne sluha, ne sledu. Vendar žena ni obupala, ni postajala malosrčna; vedela je, da je spreobrnjenje srca čudež milosti, da Bog hoče prošni biti stanovitno, da se mora čas čudeža Bogu prepustiti.

Leta 1866. sta zadela veliko srečko; od ogromne svote je mož odločil 5000 frankov za papeža; 5000 frankov je smela žena obrniti za dobre namene. Papežu odločeni dar neseta nekemu duhovnu za pošiljatev; ko prideta do cerkve Marije zmag, kamor jo je večkrat spremil pa noter nikdar šel, reče žena; „Ljubi mož! napraviva si veselje, da oddava sama papežu dar, glej tukaj notri pri vratih je lepa podoba sv. Petra, prosim te, stopiva noter“. — Res šel je prvokrat v cerkev, pri sv. Petru malo pomolita; povabi ga, naj jo spremlja še

do altarja Matere Božje. Uboga jo, poklekne ž njo na stopnico in moli. Žena vsa ginjena veselja vzdihne tiho: „Ljuba Mati! glej ga, tukaj ga imaš, ozri se nanj, jaz že dolgo trpim, ozri se nanj, usmili se ga“. — Mož vstane, izroči ženi denar in gre lepo domov. — Ura še ni bila prišla. — Papež Pij IX. se je lastnoročno zahvalil za dar in pisal: „Bog vas blagoslovi, Bog naj vas vodi po pravi poti“. Tega odgovora je bil mož tako vesel, da je veselja jokal. Ženi je veselja srce poskakovalo. — Pa ura še ni prišla. . . . Napisala je prav pohlevno, lepo poučno pismo o potrebi spovedi, in o koristi sv. obhajila, ter na veliki petek možu položila na mizo, ko je šla v cerkev. — Molila je srčno. — Plahega srca gre domov, kaj poreče mož, kako jo bo sprejel. — In mož jo prijazno pogleda in reče smehljaje: „Takih listov bi rad bral več, ta menda ni zadnji“. — To je bilo prvikrat, da je mož mirno sprejel svarjenje žene, po 18tih letih, da naj se poboljša. Led se je otajal, pa tudi sedaj ura ni prišla. Žena je še celih 8 let še bolj goreče molila, lepo pisala toliko pristrčnih pisem. In leta 1874. je prišla ura, in to skoraj kar po naključju. Ona pride iz cerkve in najde moža razburjenega zaradi male stvari. Ona ga miri, ga tolaži, med

drugim jej uidejo besede: „Ti nisi katolik, ti si protestant; tudi protestantje verujejo v Kristusa, od spovedi pa nočejo nič slišati“. Te besede so udarile kakor strela, te besede so ga vzbudile, in reče mirno: „No če nič družega ni kakor spoved, saj sem pripravljen, grem kedar hočeš“. — Žena odvrne vesela: „Precej jutri, jutri je ravno sobota“. — Drugi dan v soboto ga pelje k svojemu spovedniku. — Ona je rekla pozneje: Kako mi je bilo pri srcu, kaj sem čutila, ko je pristopil moj mož z menoj vred k obhajilni mizi, to dopovedati z besedami, to popisati ni mogoče.

Nauk.

Ta zgled je prav poučen za žene, matere, sestre. Ako ima žena brezbožnega moža; mati neubogljivega otroka; sestra hudobnega brata: naj posnemajo to ženo. Kako pohlevno je ravnala, da si pridobi njegovo srce in pridobi za Boga. Prosi Marijo neprestano; dela počasi, pa doseže namen.

Molitev.

O presveto Srce Marije, Matere Božje in naše matere! O preljubeznjivo Srce, dopadenje presveti Trojici, vredno vsega češčenja angeljev in ljudij. O Srce Jezusovemu Srcu najbolj podobno, čegar si odsvit. O Srce polno dobrotlji-

vosti, polno usmiljenja za našo revščino. Oj! blagovoli otajati naša srca, in jih obrniti popolno k Srcu našega Odrešenika. Vlij jim ljubezen do tvojih čednostij, vnemi jo s tistim ognjem, katerega ti vedno goriš. Bodi nam pot, da pridemo k Jezusu; bodi nam vodotoč, da nam pritekajo vse zveličanske milosti. Bodi nam pomoč v potrebah; bodi nam tolažba v britkostih; bodi nam pribežališče v skušnjavah, moč v nevarnostih, zlasti pa v zadnjem boju — ob smrtni uri. Potlej, da potlej — nam daj, o preblážena Devica, okusiti sladkost svojega maternega Srca; pokaži nam, kako mogočna si pri Jezusovem Srcu. Odpri nam studenec milostij, pelji nas k Jezusu, da ga bomo skupno hvalili. Amen.

Šesti dan.

Pogumno Srce.

*Blažena si
med ženami.*

Nekoč je prihrul strahovit sovražnik, Holofernes po imenu, nad izraelsko ljudstvo, hoteč je uničiti in požreti. Človeške pomoči ni bilo nikakršne, tudi pričakovati je ni bilo. Kar je stopila pobožna vdova Judita, ki se je dolgo postila, pred Gospoda in ponižno prosila: „Daj o Gospod mojemu srcu stanovitnost, da zaničujem sovražnika, daj mi moč, da ga uničim“. (Jud. 9.). — In Bog je uslišal srčno molitev, dal jej je moč, da je uničila načelnika sovražnikov in tako rešila svoje ljudstvo strašanske nevarnosti. — Na to so jo proslavljali glavar izraelskega ljudstva, Ozija višji duhoven Joakim in vse ljudstvo: „Ti si slava Jeruzalema, ti si čast našega ljudstva! Ker si moško ravnala, in potrjeno bilo tvoje srce. Zato boš blagrovana vekomaj.“ (Jud. 15.). — Tu je Judita očitvidno blagrovana zaradi svojega srca, ker je bila pogumnega srca.

Tudi angel Gabrijel je govoril k Mariji tiste besede: „Blažena si med ženami“; tudi pri Mariji se nanašajo te besede na srce; v svojem srcu je bila pred vsemi ženami blagoslovljena od Boga; zaradi srca je proslavljena med ženami; in tudi iz istega vzroka kakor Judita. Tudi Marijno Srce je Bog blagoslovil pred vsemi njenega spola s stanovitnostjo, močjo in pogumnostjo zoper njene sovražnike in sovražnike ljudstva njenega; tudi Marija je proslavljena, kakor Judita zaradi stanovitnega in pogumnega srca.

Celo krščanstvo hvali in slavi Marijo že dvetisoč let kot greha čisto in brezmadežno kakor lilijo med trnjem. Živel je med onim svetom, o katerem stoji pisano: „Svet tiči v hudobiji“ in pa: „Vse, kar je na svetu, je poželenje oči, poželenje mesa in napuh življenja“. Pa vsi ti protivni in čednosti sovražni nasprotniki niso nič opravili zoper Marijo. Bog je v svoji ljubezni tako okrepčal njeno srce, da je šla skozi ta brezbožni svet neoskrunjena, kakor je šla Judita skozi tabor sovražnikov. In kakor je Judita premagala poveljnika Holoferna, tako je premagala Marija voditelja hudobnih, namreč satana. Res, ni brati v svetem pismu, da bi bil satan skušal Marijo; toda ker je napadel najsvetejšega

človeka, Sinu Božjega, s skušnjavami, lahko si je misliti, da se je drznil tudi nad Marijo. Ali zmogel je tako malo, kakor svet, nič ni opravil. Bog je dal njenemu srcu stanovitnost, da je zaničevala sovražnika; dal jej je moč, da ga je premagala. In tako je Marija blagrovana, blagoslovljena, blažena med vsemi svojega spola zavoljo neomadeževane svetosti.

Judita je po svojem junaškem činu rešila ljudstvo, zato so jo proslavjali in jo imenovali: „Slava Jeruzalema, veselje Izraela, čast naroda“. Tako proslavljenje daje krščanstvo tudi Mariji, ker ona je rešila krščanstvo neštevilnokrat iz različnih sil in zadreg, dušnih in telesnih; zato jo imenujemo: „Pomoč kristjanov“, „Marija mnogih zmag“, „Tolažnica žalostnih“, „Pribežališče grešnikov“. Zlasti govori in poje sveta cerkev: „Ti sama si zatrla vsa krivoverstva“. Ona namreč stori in doseže, da njeno ljudstvo, katoliška cerkev, nikdar ne propade v krivoverstvo, ampak je vselej zmagovito odvrne od sebe; da cerkev zmiraj čista ostane, če tudi odpade kaka slaba vejica. To kaže jasno, koliko ljubezen ima Marijino Srce za cerkev Kristusovo. Mi govorimo k Mariji, kakor višji duhoven k Juditi: „Roka Gospodova te je okrepčala, ti si možato ravnala,

potrjeno je bilo tvoje srce, zato boš oblagodarjena vekomaj“. Moč Marijnega Srca se še sedaj zmiraj kaže v zmagi sovražnikov, če n. pr. pripravi človeka, ki tiči v krivi veri ali v ne-veri, tako daleč, da raztrga te verige ter prestopi iz sovražnega tabora v družbo prave katoliške cerkve. Najlepše se kaže ta moč, če Marijno Srce spremeni človeka, ki jo sovraži in preganja, v častivca in prijatelja svojega; če jo človek, ki jo je preje preklinjal, sedaj hvali in proslavlja rekoč: „Blažena, blagoslovljena, blagrovana si med ženami“. To nam priča naslednji

Zgled.

Bil je človek iz malega mesta na Pruskem; bil je protestant in kmalu je zgubil še to malo vere, kar jo je imel. Po dovršenih študijah gre v Belgijo, zaide med slabe tovariše, navzame se hudega sovraštva do katoliške cerkve. Sedem let je pisaril zoper katoliške naprave, vse si je prizadejal, da bi uničil katoliški upliv na protestantizem. Zlasti si je prizadeval, da bi zatrl češčenje Marije, češ, to je malikovanje; revež je trdil, da mi Marijo molimo, ni vedel, da mi Marijo samo častimo in se jej priporočamo, za priprošnje; da bi Marijo bolj onečastil, zlorabljal

je sveto pismo in je kvaril, napak obračal in ker to izdalo ni, začel je psovati in obrekovati.

Nekoč je bral o mnogih milostih, katere deli Srce Matere Božje mnogim grešnikom v cerkvi „Marije zmag“ v Parizu. Brž se mu vname sovraštvo do cerkve na novo, sklene iti naravnost v Pariz, da bi z govorjenjem s pisarijami napadal na licu to malikovanje. Leta 1866. 7. dan meseca januarja je bil že v Parizu, gre kar v cerkev Marije zmagoslavne, naše ljube Gospe. — Nekaj časa stoji pri vhodu; jeze se trese videti da hiti toliko ljudij v cerkev. Potem gre naravnost v kapelo Matere Božje, pregleduje, kakšno ljudstvo je notri; jezi ga, ko vidi toliko mladih, lepih gospej, nobena ga ne pogleda, vse imajo oči obrnjene na Marijo, nekatere imajo solzne oči, nekaterim teko solze po licu. Misli sam pri sebi: „Sleparsko malikovalstvo!“ Kar začnejo moliti tistih navadnih 10 Češčena Marij za spreobrnjenje grešnikov. — Zdelo se mu je, kakor bi slišal, da zanj molijo — tiha groza ga sprehaja — sam ne ve kako, kar hitro poklekne tje v zadnjo vrsto, gleda Mariji v obraz — začne se sramovati mislij, katere je ravno kar mislil — molil je vse z gospemi. — In tisti trenutek sklene, da hoče katolik postati, čuti kako zelo se je dosedaj motil.

Od tistihmal ni imel miru, zmiraj ga je nekaj vleklo v cerkev „Marije zmag“, vsak dan moli pred altarjem Matere Božje. Milost božja ga premaga, vse ovire notranje in vnanje je zmagal. Da se poučiti v katoliški veri — in 12. februarja je katoliško vero javno izpovedal. — Usmiljeno Srce Marije ga je obsipalo z novimi, obilnimi milostimi. „Marija je delo pričela,“ je rekal, „Marija bo delo končala“. In res, slednjič je stopil v družbo Jezusovo, postal je jezuit; kakor je preje grajal Marijo, tako jo je potlej proslavljal v zgovornih pridigah. — Tako je Mati Božja zatrla krivo vero, in nevero popolno pri tem človeku, in tako je postala tudi za tega človeka: „Žena blažena, blagoslovljena med ženami.“

Nauk.

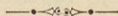
Kristjan! ti bi se rad osvobodil strastij, ki škodujejo tebi na duši in na telesu; ti želiš rešen biti velikih grehov, ki moré tvojo dušo; ti bi rad napredoval v dobrih in svetih delih, pa si preslab, zmiraj padaš nazaj v stare slabosti, v stare napake, zdi se ti nemogoče, da bi postal pravi, stanoviten kristjan. Ko bi imel svetnico za mater, pač bi jej tožil svoje slabosti, pač bi jo prosil, naj moli za te. In glej! Marija, Mati

Odrešenikova, je tudi mati odrešenih, je tudi tvoja mati v ljubezni. Ti imaš za mater svetnico, da, kraljico svetnikov, najblaženejšo med ženami; oj stavi nanjo zaupanje, katero si dolžan materi; govori ž njo odkritosrčno o svoji revii; prosi jo ponižno, prosi jo pogosto, naj ona tebi pomaga, da boš mogel premagovati sovražnike notranje, sovražnike vnanje tvoje duše. O Marija! reci, daj mi pogum, da premagam vse ovire: O Marija! obujaj v mojem srcu dobre želje, sprosi mi stanovitnost, da je izpolnujem.

Molitev.

Presveta Devica Božja Mati, varno pribežališče grešnikov! Ti si za Bogom naša jedina tolažnica, naše zaupanje. K tebi se obrnem s polnim zaupanjem za pomoč, čeravno je nisem vreden. Z ene strani vidim in čutim silno potrebo, da se v resnici spreobrnem, od druge pa me plašijo moje velike pregrehe, mi jemljejo pogum in srčnost. Zato se zatekam k tebi, ki si neomejena srednica pri svojem ljubem Sinu Jezusu, kakor je on srednik pri svojem nebeškemu Očetu. Moje poboljšanje mora biti tvoje delo. Blagovoli o usmiljena Mati sprostiti mi pravo, resnično poboljšanje. Na vsak način hočem poboljšati svoje življenje. Res, moje slabe navade,

moja zloraba dosedanjih milostij in navdihljejev zahtevajo, da spoznam težavo pravega spreobrnjenja, da potrebujem posebne pomoči. O Marija! nikar mi ne odreci te tvoje pomoči; jaz jo upam od tebe o Marija! jaz spoznam pregrehe, kesam se jih, ponižno klečim pred teboj o Marija, ne zapusti me, ubovega grešnika. Amen.

Sedmi dan.

Radodarno Srce.

*Blažen je sad
tvojega telesa — Jezus.*

Katoliški duhoven je prejel besedo božjo, ne samo besedo izgovorjeno v besedah, večne resnice svete vere, prejel je osebno Besedo, drugo osebo svete Trojice, to je, Jezusa Kristusa. In prejel je besedo ne samo za sebe, da bi bil okrepčan, poživljen in posvečen, prejel je besedo za ljudi. On mora obedve besedi ljudem deliti in to v pridigah in naukih, pri obhajilu in sv. maši. Kristjan ima pravico, oboje tirjati od duhovna.

Tako je prejela Marija preblažena Devica ravno tisto besedo Božjo, Sinu Božjega, ne samo za svoje lastno materno veselje. Angelj jej je kar naravnost povedal, da se je Sin Božji, ki ga je tako čudežno spočela, zato včlovečil, da bo ljudstvo odrešil. Marija je torej za celi svet imela Jezusa roditi — preživiti — oblačiti — in odgojiti. In ko pride čas, da bo moral iti od matere na ljudski misijon in v smrtno trpljenje, mora ga pustiti, če jo še tako srce boli.

Vse to je Marija natanko izpolnila po svoji dolžnosti; Ona je darovala blaženi sad telesa iz ljubezni do ljudi. Ona bi ne bila mogla zabraniti smrti Kristusove, ko bi še tako rada; pa bi je ne bila branila, ko bi jo tudi mogla. Kakor je Kristus sam šel v trpljenje in prostovoljno prestal smrt na križu, tako bi ga bila lastna mati položila na altar svetega križa kot darilno jagnje, ko bi bilo treba; zato ga je na križevem potu spremljevala, stala pod križem do zadnjega izdihljeja in pomagala pokopati ga. Seveda, srce jo je neizrečeno bolelo, toda kot ljubeča mati vseh odrešenih se ni brigala za lastne bolečine. V tem se kaže njeno nesebično, radodarno srce. Ona je dala, kar je najboljšega imela, kot presrčno miloščino za nas vse, — dala je Jezusa, blaženi sad svojega telesa.

Na to moraš misliti, kedar izrekaš v Češčena Mariji besede „Blažen sad“ moraš biti njej srčno hvaležen, da je kruh življenja tako rekoč sebi sami pritrkala, da ž njim redi tebe, svojega otroka.

Še bolj tolažilno je to, da vemo, da nam Marijno radodarno Srce še sedaj ponuja blaženi sad v sv. obhajilu, kot Odrešenika nam ubogim grešnikom. Saj se imenuje „Naša srednica“, ker ona posreduje pri Jezusu za nas. Ona vedno

na to deluje, da bi nas spravila z Jezusom. Ona moli goreče, naj bi nam naklonil svojo ljubezen, naj bi nam delil milosti; ona ga naganja, naj gre iskat izgubljenih ovčic, naj nas vabi po notranjih navdihljejih, da bi spoznali svojo revo, da bi se skesali svojih pregreh, da bi se spovedali, da tako najde ob času svete odveze Jezus izgubljeno ovčico, in ovčica dobi dobrega pastirja.

Res, težko je grešnemu človeku od navadnega greha popolnoma odstopiti; marsikateri bi se še odločil, ko bi le spovedi ne bilo. Groza in strah pred spovedjo pa zadržuje mnoge grešnike, da jih Jezus ne najde, da ne najdejo oni Jezusa. Satan jih moti z mnogimi izgovori: Saj pošteno živim, ne sovražim nobenega, krivice ne delam nikomur — v službi božji so pa mlačni in mrzli; živijo tje v dan v starih grehih, brez spovedi; reveži zato ne vejo, da je sveto obhajilo dušna hrana. Čuj, kristjan! ti vsak dan ješ, vsak dan piješ, tvoja revna duša pa strada celo leto! Drugi pravijo: Saj Bog pozna moje grehe: saj je tudi Kristus odpuščal grehe brez spovedi. Ali pomisli kristjan! Kristus je bil Bog, je videl srca, spovednik je pa človek in ne pozna tvojega srca, zato mu moraš razodeti v spovednici; kako bo odpuščal grehe, če jih ne vé? — Spoved je bistveno potrebna. Vsem tem revežem bi bilo

živo priporočati, naj se obrnejo zaupljivo na Mater Božjo, naj jej razodenejo odkritosrčno svoj žalostni stan, ter jo goreče prosijo, da bi jim ona sprosila dar resnične, odkritosrčne spovedi, da bi ona pomagala najti dobrega pastirja — Jezusa. Marija bo to rada storila, kakor je storila že tolikrat mnogim. V dokaz milostivega Srca Marije naj navedemo, kar piše imenitna gospa iz Španskega sama o sebi za

Zgled.

„Eden in dvajseti dan mesca novembra je bil za mene praznični dan; bil je praznik Marijnega darovanja v templju; tistega dne sem prejela prvo sveto obhajilo. Ta dan mi je bil v mladosti veseli dan, sveti dan. Ali kmalu so se spremenile razmere; stopila sem v zakon, družinsko življenje, posvetne skrbi, pa tudi kratkočasje, zadušilo mi je vso pobožnost, — postala sem brezбриžna za božjo čast, postala sem mlačna, mrzla.

Leta 1854. tistega dne mi pride, ne vem po kakem navdihljeju, na misel, da bi rada zopet ta dan preživela in obhajala bolj slovesno, bolj pobožno, naj bi občutila tisto rajsko dušno veselje, kakor v mladosti. Bila sem ravno v Parizu. Neka skrivnostna želja me žene v cerkev naše

ljube Gospe „Marija zmaga“. Dolgo sem klečala in molila pred podobo „Srca Marije“. Od tega dne se pričinja moja vrnitev nazaj k Bogu. Seveda, vse še ni bilo izvršeno; hudobni duh, kateri je že dolgo gospodaril v mojem srcu, mi je stavil različne ovire: slepil me je z omotljivimi mislimi, češ, kje boš dobila duhovna, ki bi poslušal tvojo obtožbo? Če poveš, da že 30 let brezbožno živiš, kedo te bo odvezal? — in ako se obrneš na spovednike pri „Naši ljubi Gospej“, kedo se bo pečal in čas zgubljal s tako grešnico, kakor si ti? saj ne spadaš k tej fari. Kako boš prenašala tako poniževalno ravnanje?

Dokler sem poslušala ta glas, bila sem vsa otožna in kar obupljivost me je napadala. Toda kmalu sem slišala drug, bolj tolažljiv glas; ta mi daje nado, da bom našla dobrosrčnega, potrpežljivega spovednika, ki se bo usmilil moje reve; naj le prenesem nekoliko poniževanja za mojo dolgotrajno zanikrnost; češ, glej smrt te utegne kmalu zasačiti, sodba in večnost sta dan na dan bliže, vse mora vendar enkrat biti poravnano. — To je bil očitvidno glas mojega angelja varuha. Oj, zakaj ga nisem precej ubogala! Neka bojazljiva neodločnost me je držala vklenjeno, več kakor šest tednov sem se borila sama s seboj.

Šele 1. 1855. na dan svetih Treh Kraljev je bil konec mojega bojevanja. Šla sem k večerni pobožnosti družbe Srca Marije v cerkev „Naše ljube Gospe“. Že pri pesmi na „Sveto rešnje Telo“ sem bila prečudno ginjena; solze so mi vrele po licu. In ko so prišli v molitvah do navadnih 10 Češčena Marij, in bilo je že pri tretji napovedano: „Za tiste grešnike, kateri odlašajo spoved“ — zdihnila sem: „Moj Bog! jaz se popolno vdam. Poteri me, uniči me, ako je to tvoja volja, pa k tebi hočem priti.“ — Potem se obrnem k Mariji, zrem v nje podobo, ter zdihujem počasi in pretrgano: „O naša ljuba, preblažena Devica, Gospa zmag! pribežališče grešnikov! nikar me ne zapusti, usmili se moje revščine! O moja Mati, zavoljo tvojega brezmadežnega Srca ne zapusti me! Reši me iz te neodločnosti, reši me tega hudega sovražnika!“ — In od tega trenutka so mi prešli vsi pomiselki; sklep je trden, da se hočem spovedati.

Celo noč sem prečula s pripravljanjem na spoved in z obžalovanjem grehov, zjutraj na vse zgodaj grem v cerkvi „Naše ljube Gospe“ naravnost k spovednici. Tam me že čaka usmiljenje božje. Duhoven pozorno sluša mojo dolgo obtožbo, z očetovsko ljubeznjivostjo me na zadnje odveže vseh grehov.

O dobrotljiva, usmiljena Mati! večera na dan 6. januarja 1855, nisem in ne bom nikdar pozabila, ko se me je Bog usmilil na tvojo priprošnjo ter me nase potegnil. Ko bi bila bogata, postavila bi tebi novo zahvalno cerkev z zlatim napisom: „Naši ljubi Gospej zmag. — Večna hvala, zvesta ljubezen in dosmrtna udanost.“

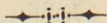
Nauk.

Kristjani predragi! Sveta cerkev želi, da bi se pošteni verniki večkrat na leto zedinili z Jezusom, ki je kruh življenja, ne pa čakali in ostajali brez Jezusa leta in leta, kakor je živela ta gospa celih 30 let ločena od Kristusa. Torej krščanska duša, nikar ne odlašaj spovedi, če te teži kaka pregreha, saj imaš Marijo za srednico grešnikov. Poklekni pred nje podobo in prosi jo pomoči, in vzdihni k njej kratko, srčno prošnjo v

Molitvi:

O preblažena Devica, ti božja Mati! ti pribežališče grešnikov! sprosi mi svetega Duha, naj me razsvetli, da spoznam vse svoje grešnosti, naj obudi kesanje v mojem srcu nad vsemi grehi, naj obudi trden sklep, da poboljšam življenje. O častitljiva, o preblažena Devica, naša

Gospa, naša srednica, priporoči me svojemu Sinu, sprosi mi milost pri njem, da mi odpusti vse moje slabosti in pregrehe, naj me nikar ne zavrže. O Marija! pokaži nam po tem revnem življenju blaženi sad svojega telesa. O sladka Devica Marija. Amen.

Osmi dan.

~~~~~
Čistost Srca.

*Sveta Marija,
Mati Božja.*

Veliko lepih cerkev so ljudje že pozidali našemu Odrešeniku, dragoceno jih okinčali. Pa najkrasnejšo mu je postavil Oče nebeški; po svetem Duhu je on pripravil telo in dušo preblazene Device Marije za vredno bivališče svojemu Božjemu Sinu, tako nas uči sveta katoliška cerkev. Zato nam vелеva, naj v angeljskemu pozdravu najpreje pristavimo izraz „Sveta Marija“ predno izgovarjamo „Mati Božja“. Njena svetost je bila edini in najdostojnejši kinč za tempelj, kjer bo prebival Sin Božji. Pobožni učeniki so že premnogo pisali o ynanji in notranji lepoti, o veličastnosti Matere Božje, skušali razlagati, v čem obstoji. Sveto pismo pa prav ob kratkem pravi: „Vse veličanstvo kraljeve hčere je od znotraj.“ (Psl. 44.) Bog Gospod preišče, pregleda srca in obisti; zato je napolnil Srce preblazene Device z vso svetostjo. Marijno Srce je za Jezusovim Srcem najsvetejše Srce. —

Kristjan! ali umeš nekoliko, kaj hoče to reči? Kaj ne, tebi bi se gnusilo, ko bi moral človeško kri piti, ko bi moral očeta umoriti? Glej! Marijnemu Srcu se je še veliko bolj gnusilo najmanjše žaljenje Boga. Gnus pred najmanjšim grehom jej je bil neprestan, bila neprestana mržnja.

Vrh tega studa pred grehom, te mržnje greha je dobilo nje srce tako nadzemsko, nadnatorno moč greh odvracati, kakršne razun Kristusa nobena duša ni imela. Res, bili so svetniki, ki so iz ljubezni do Boga, iz sovraštva do greha prestali najhujše muke, najbitkejšo smrt. Kakšen korenjaški pogum je moralo imeti še-le presveto Srce Marijno!

Ni čuda torej, da je Marijno Srce ostalo celo življenje brez vsakršnega greha; božje bistro oko samo ni našlo nikakršnega madeža na njem. Bog jo je obvaroval prosto tudi tistega greha, katerega prinese vsak človek seboj na svet brez lastne krivde — namreč prosto podedovanega greha; Marija je novo popolnejše stvarstvo.

Pa — nič hudega ne storiti, to je polovičarska svetost; k celotni, popolni svetosti spada tudi, da človek dobra dela dela, kolikor mu je po stanu mogoče. In tudi v tem

oziru je Bog Marijno Srce preobilno okrasil, in je napolnil z vsemi krepostmi.

Da se človek veseli kakega prijetnega kraja, da ima veselje nad lepim, dobro obsajenim vrtom, ali kako drugo lepoto, to je lahko, ugodno, je čisto naravno. Tudi notranje čednosti so lepe, na primer: ponižnost, milosrčnost, krotkost, zvestoba in druge; takega človeka vsak hvali; še hudobnežu dopadajo. Ali gojiti jih, jim stanovitno vdan biti, kaj ne, to je kaj drugega! Veselje nad čednostjo ti bo kmalu pošlo. — Marijno presveto Srce pa je imelo vedno veselje in dopadajenje na vajah in obujenju vseh čednostij, to veselje je bilo tako živo, da je srčno premagala vse težave, ki bi jo ovirale pri gojenji čednostij.

Da je Marija prišla na svet brez podedovanega greha, da je bila rojena — čisto brez vsega madeža, to je milost vsegamočnega Boga, to ni njena zasluga; da pa se je Marija ohranila prosto vsacega osebnega greha celo svoje življenje, da je s prvimi pri spočetju prejetimi milostmi — celo življenje najpopolnejše sodelovala in tako ono čeznatorno čistost ne samo ohranila, marveč jo s pomočjo božjo, neprenehoma množila in vzvišala, to je njena zasluga, to je njena čednost, to čednost moramo po vsej

pravici imenovati čistost srca; ta čednost je potrebna za vse druge čednosti. — Marija je bila od prvega trenutka svojega bitja polna milostij, kolikor je bilo takrat mogoče. Po sodelovanju s prejetimi milostmi si je pridobila nove zasluge, in z novimi zaslugami je dobivala nove milosti. — Tako je Marija delovala celo življenje, najmanje 62 let, ter množila milosti in zasluženje. Ker je vselej sodelovala z vsemi milostmi, rastla je tudi obilica milostij, in narastla do polne mere zasluženja. — Zmiraj bolj je spoznavala Boga in božje naklepe in kolikor bolj je spoznavala, tembolj je hrepenela po Bogu in ljubila Boga. Vsaka želja, vsak zdihljaj jej je donašal nove milosti.

Sedaj pa pomislimo, dragi kristjani to: Kolikor več milostij človek prejme, tem težje je odgovor, da se prav rabijo in obračajo. To nas uči lastna izkušnja. Le pogledjte, koliko naukov slišimo v cerkvi pri pridigah, pri krščanskih naukih, v spovednici; koliko pri branju dobrih knjig, pri dobrih vzgledih; koliko od starišev in gospodarjev — naj bi se varovali hudega, delali dobro. To so vnanje milosti. — Kolikrat nam govori pamet, vest, angelj varh: Stori to, varuj se tega; to ni prav, ni pošteno — to so notranje milosti. — Vse milosti ne pomagajo

nič. Zakaj ne? zato ker se ne menimo za nje, ker nočemo sodelovati, kakor je sodelovala Marija.

Marijno življenje je nepretrgana vrsta zaslužnja, zaslug velikih in malih. Ona je živela na zemlji samo po telesu, nje duh je bil z Bogom, vse misli, vse želje so bile z Bogom. Nje Srce je bilo vsak dan bolj ozaljšan tempelj Gospodov; in v tako bivališče Gospoda želi ona spremeniti srca drugih ljudij. V tem se kaže njena ljubezen do človeštva.

To rečem tebi na tolažbo, krščanska duša, le poslušaj zakaj, in bodi tega vesela.

Okoli leta 1630 je živela v Burgundiji pobožna deklica, Marjeta po imenu; to je tista Alacoque (reci Alakok), po kateri je bilo vpejlano češčenje Srca Jezusovega. Ona je bila od Boga izvoljena za veliko svetost. Ko je bila stara enajst let, umrla jej je dobra mati. Po materni smrti je šla v cerkev, pokleknila pred altar Matere Božje in zdihovala prav srčno: „Marija, presveta Devica! usmili se mene; blagovoli mi biti zanaprej ti moja mati, vse bom ubogala, kar mi porečeš ti.“ Prikazala se jej je Marija, in obljubila, da jej hoče biti skrbna mati. Kmalu potem je prejela prvo sveto obhajilo; molila je

zopet k ljubeznjivi Materi Mariji, in prosila jo, naj bi jo vodila. Marija se jej je prikazovala često, in poučevala, kako naj se pripravlja za sveto obhajilo ter prejema vredno Jezusa v pre-svetem zakramentu. Marija je skrbela za Mar-jetico, kakor dobra mati za svojo hčerko, da jej oskrbi častno svatbo.

Krščanska duša! temu se ne boš čudila. Saj je Jezus Kristus sin Marije, ki pride v svetem obhajilu v srce kristjana. Njegovi Materi Ma-riji mora naravno največ biti na tem, da je pri-pravljeno pristojno bivališče v človeškem srcu, kakor je bilo v njenem. Predragi kristjan! če ravno ni zapisano v svetem pismu, vendar si usojam smelo trditi, da je Marija pripravljena, tudi v tvojem srcu prirediti Jezusu pristojno bivališče, in tvoje srce premeniti v lepo hišo božjo. — To upanje utrjuje naslednji dogodek, poslušajmo ga za

Zgled.

Neka spokorna gospa je pisala pred leti pred-stojniku bratovščine „Srca Marije“ to le: „Oseba, ki vam piše, je bila dolgo časa izgubljena ovčica. V mladostnih letih sem živela prav pobožno po krščanski šegi. Toda vroča domišljija, živo ču-teče srce sta me zapeljala na krive poti. V

cerkev nisem hodila, pridig nisem poslušala; spovedi nisem opravljala, ali pa površno brez vsakega sadu. Svarjenja in naukov dobrih starišev nisem ubogala. Lišparije, kratkočasna razveseljevanja so mi rogovilile po glavi. Zabredla sem v velike pregrehe.

Nekoč sem bila v pošteni družbi pobožnih oseb; tu je bilo govorjenje o čudovitih spreobrnjenjih grešnikov na priprošnjo presvetega „Srca Marije“. Gotovo je bilo to govorjenje po božjem usmiljenji na mene naperjeno. To je bil prvi migljaj k spreobrnjenju. Vest me je spekla in pekla strašansko, da sem zapustila to svojo dobro Mater. Oj, zakaj sem pustila Marijo! zakaj iskala veselje! Da si utolažim vest, sklenem precej, da bom opravljala vsak dan molitvico k Materi Božji. — Tistega večera sem prosila prijateljico, ki je imela iti v Sijeno, naj mi prinese iz Sijene bukvice bratovščine „Srca Marije“ in kak spomin; pa to sem kmalu pozabila.

Čez nekaj časa naklonila mi je Marija in božje usmiljenje posebno naključbo, kar je moje srce zelo ganilo. Šla sem namreč, ne vem zakaj, ne vem kako, zopet enkrat v cerkev k maši. Zapazila sem precej svojo nekdanjo prijateljico iz šolskih let; klečala je ravno pri spovednici in šla od ondod k sv. obhajilu. Oj, kako se je

lepo pobožno vedla, na obrazu je bilo videti notranje veselje in mir vesti. Oh, ko bi tudi jaz mogla enkrat občutiti to notranje veselje, kakor ima moja nekdanja prijateljica, si mislim; saj ni treba družega nego opraviti dobro spoved. „Vrni se nazaj k pobožnosti, pojdi k temu le spovedniku“, slišim notranji glas. — Nisem se mogla odločiti. Oj, ko bi bila poslušala Marijin glas, bila bi mirna. Pa hudobni sovražni duh mi stavi pred oči moje zmotnjave, moje stare pregrehe in slabe spovedi. Prestrašila sem se, šla sem naglo iz cerkve in še nadalje Boga žalila.

Kmalu potem mi prinese znanka preje omenjene stvari iz Sijene. V bukvicah sem brala: „Kdor hoče v bratovščino Srca Marije pristopiti, mora opraviti dobro — popolno spoved.“ Kako mi je bilo pri srcu, ne morem popisati. Naenkrat mi pade mrena spred oči, in vidim pred saboj globoko brezdno, kamor me je privedlo brezbožno življenje. V trenutku sklenem izboljšati življenje. Na vse zgodaj hitim k spovednici. Marija mi je izkazala milost, da sem se spravila z Bogom v vesoljni spovedi in utolažila vest.

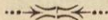
O vi vsi, kateri ste izgubili pravo pot pobožnosti, kakor jaz, obrnite se k Mariji, kakor jaz, in okusili bote njeno blagodejno pomoč.“

Nauk.

Krščanska duša! poslušaj glas vesti; ako se čutiš, da si v grehah, prosi Marijo, naj ti pomaga, da se kmalu spraviš z Bogom.

Molitev.

O Marija, ljubezniva Mati Jezusova in moja mati! ponižno te prosim, pomagaj mi, da vredno prejmem tvojega Sina Božjega. Sprosi mi od nebeškega Očeta milost, naj pripravi po svetem Duhu moje srce za vreden vsprejem svojega in tvojega Sina Jezusa; naj mi podeli one vere, one čistosti in ljubezni, kakor je pripravil tvoje srce v svet, živ obilno ozalšan tempelj svojemu Sinu. O Marija, miljena Mati! sprosi mi to milost na veselje sebi in trojednemu Bogu Očetu, Sinu in sv. Duhu. Amen.

Deveti dan.

Materna ljubezen Srca.

Mati Božja.

Prišli smo v razlaganju „Češčene Marije“ do besede „Mati Božja“. Ta beseda obsega v globočjem pomenu tudi presveto Srce Marijno, in to po dvojnem smislu. Kot Božja Mati namreč je imela materno srce za svojega Božjega Sina, in ga je ljubila kakor ljubi mati otroka. Pa ona je nosila v srcu Kristusa že davno preje, predno ga je spočela v svojem prečistem naročju. Kratko, lepo pa resnično je rekel papež Leon Veliki: „Marija je spočela Sinu Božjega preje v duhu nego v telesu“. — Kako je to?

Vzemimo to-le primero: Slikar hoče naslikati podobo na platno, pa preje ne more rabiti barv, ne more vleči potez, ampak mora imeti celo podobo v glavi; on mora preje podobo izobraziti v duhu, da jo vidi pred seboj, in iz glave jo prenaša na platno.

Tako je imela tudi Marija v glavi in srcu Odrešenika že od mladostnih let, učila se je namreč in brala v tempeljski šoli v Jeruzalemu

vse prerokbe o Mesiju; vedela je, koliko bo Odrešenik pretrpel sovraštva in preganjanja od hudobnih nasprotnikov, vedela je, da bo umrl. Vedela je v duhu, kaj vse bo pretrpela njegova mati. In molila je in molila, ter goreče prosila Boga, naj že vendar enkrat izpolni obljube grešnemu človeštvu. Vse hčere iz Davidove rodovine so smele upati, da jim dojde čast, postati mati Marije. — Ona sama nase še mislila ni, ker je obljubila Bogu večno devištvo, ter se tako izključila. In ravno zato je bila vredna — postati mati Mesiju, „ker Sin Božji more rojen biti le od device, in devica more roditi le Božjega Sina“, (govori sv. Bernard).

Marija je imela torej Odrešenika v srcu predno ga je spočela po telesu. In sv. Pavel nas uči, da moramo mi kristjani tako delati, da si moramo Kristusa v srcu, v duhu vpodobiti, da ga gledamo v duhu, da se navzamemo njegovega nauka, da ga ubogamo in posnemamo. — Pavel piše namreč Galačanom, ki so bili odpadli, tako: „Otročiči, moji otročiči! zopet vas rodim, dokler ni Kristus v vas vpodobljen“ (Gal. 4, 19.); hoče reči: toliko časa si bom za vas prizadeval in trpel, da se boste navzeli Kristusovega duha in dejanja v življenju kar ste dosedaj zanemarili, da se povsem spreobrnете.

In tako boš krščanska duša, umela važno besedo Kristusovo. Ko je namreč enkrat učil v neki hiši, povedali so mu, da ga zunaj čaka mati. Na to reče Gospod: „Kdo je moja mati? — Kdorkoli stori voljo mojega Očeta, ta je moja mati“. — Ako namreč duša v vsem in vselej zvesto spolnuje voljo božjo, ako je v vsem Kristusovega mišljenja, taka duša se je Kristusovega duha navzela, je Kristusa v sebi, v svojem srcu izobrazila — in v tem smislu je duhovno postala mati Kristusova. — To hoče reči tudi papaž Leon, če pravi, da je Marija spočela Kristusa preje v duši, v srcu, nego po telesu, v naročju. Ko se je Sin Božji včlovečil v njenem telesu, našel je že izobraženo v Marijnem Srcu svojo ponižnost, svojo pokorščino, svojo čistost, svojo visokodušnost, z eno besedo, našel je celo svoje mišljenje, svojega duha. Tako mu je bila mati predno je postal človek. Na ta način je Marija dvakrat Mati Božja, po duhu in po telesu; in njeno srce ima dvojno materno ljubezen do svojega Sina.

Pa še več. Marija bi ne bila postala mati Kristusova po telesu, ko bi ne bila že preje mati po duhu; ker ne bilo bi se spodobila, da bi se včlovečil Sin Božji iz osebe, katera bi imela na sebi podobo greha. Zato je sv. Duh

precej od začetka, pri spočetju obvaroval Srce Marije pred podedovanim grehom, ter mu vtisnil podobo Kristusovo.

To pomeni, na to opominja v Češčena Mariji tehtna beseda: *Mati Božja*. Ona ti kaže Marijno Srce od dveh strani. — Iz tega izvirate dve tolažljivi resnici:

Prvič, Marija ne more drugače, ona mora z materno ljubeznijo ljubiti dušo, katera ima, kakor ona, v Srcu Kristusa izobraženega. To pa imaš, ako ti je srce brez smrtnega greha, ako si v stanu posvečujoče milosti božje in resnično ljubiš Kristusa. Tedaj more Odrešenik po pravici reči: „Tudi ti si moja mati“, ker delaš po volji njegovega Očeta; tukaj vidiš, kako te mora ljubiti Marija.

Ne boš se čudila krščanska duša! če bereš v životopisih svetnikov, kako prijazno, vljudno in dobrohotno je Marija občevala s pobožnimi osebami; čujmo n. pr. o sv. Veroniki Giuliani (reci Žuljani). To vam je bil prav nedolžen otrok; zelo pobožno je častila podobe Matere Božje in Izveličarjeve, oba sta se jej pogosto prikazovala in se razgovarjala ž njo. Veronika je imela posebno sočutje in usmiljenje do revežev. Nekoč jo je prosila ubožna oseba miloščine; ker ni imela družega pri sebi, sezula

je nove čevljice ter dala revici. Čez nekaj časa se jej prikaže Mati Božja s čevljici v rokah. Čevljici so bili okrašeni, ozaljšani z dragocenimi kamenčki in rekla je: „V osebi one revice sem dobila te čevljice, in moj Božji Sin jih je tako krasno okinčal“. Na ta način je občevala Marija z Veroniko kakor ljubeznjiva mati z ljubljnim otrokom.

Druga tolažljiva resnica je ta: Vsak pošten mojster je vesel, ako si učenec prizadeva, posnemati ga; rad mu pomaga, da se izobražuje v umetnosti, da doseže dovršenost; tako bo imela tudi Marija veliko veselje nad tem, da jo ti, krščanska duša posnemaš, da bi si izobrazila v srcu Kristusa, njenega Sina, da boš po njegovih besedah „Njegova mati“. Toda, prizadevaj si resnobno, da boš vselej, v vsem ravnala in delala po volji božji, in bodi si svesta, da bo materno srce Marije imelo veselje nad teboj, da ti bo zvesto pomagala. Naj bo tale dogodek za

Zgled:

Leta 1867. je živel v Parizu mlad Švicar, star je bil 24 let; odrastel je v kalvinskem krivoverstvu; sicer pa je bil dobra, poštena duša. Radi te blagodušnosti mu je Bog naklonil spreobrnjenje; posredovale ste neka usmiljena sestra

in pa Mati usmiljenja, Marija v nebesih. Mladenč je namreč zbolel. Ker je bil ubogega stanu, in ker ni imel sorodnikov v velikem mestu, moral je iti v javno bolnišnico. Bolezen njegova je bila legar (tifus), ki se je pri njem zelo nevarno pojavil; kmalu od kraja ga obišče kalvinski pastor, pridigar. Bolnik se priporoča Bogu — moli, pa srce mu je bilo mrzlo, prazno. Edino dober vtis na njegovo srce je naredila tista ljubeznjiva, neutrudljiva skrbnost usmiljenih sestrâ, ki so mu stregle. Misli si sam pri sebi: „Vera, ki navdaja nežne ženske s toliko požrtvovalnostjo, s toliko udanostjo in ljubeznijo do bolnikov, taka vera mora biti prava vera.“ Nekega dne mu omeni sestra med razgovorom sladko ime Marije; pripoveduje mu, koliko milostij se godi v cerkvi Naše ljube Gospe „Marija zmaga“, opominja ga, naj ima in stavi zaupanje do te sladke Matere. — Ta razgovor mu je bil kakor nebeško razodenje, še tisti dan obljubi, preblaženi Devici, ako ga ozdravi, da bo prva hoja iz bolnišnice v cerkev Naše ljube Gospe. Kmalu potem jej je obljubil, ako ozdravi, da se bo spreobrn timer, da bo postal katolik, da bo svoje zmote javno preklical.

Res, Marija je čudežno pomagala mladenču. Šest drugih, ki so bili ž njim vred prišli v bol-

nišnico z isto boleznijo, so vsi pomrli: on sam je ozdravel. Bil je pa tudi mož beseda. Prva pot iz bolnišnice je bila v cerkev Matere Božje; ondi je pred altarjem goreče molil, zahvaljeval se za zdravje; ponovil obljubo, da hoče biti katolik, ker spozna resnico; prosi Marijo, naj mu pomaga, da izpelje svoj resni sklep. V pouk ga je prevzel neki duhoven iz Vincencijeve družbe. Tako marljivo se je učil krščanskega nauka do prestopa, da se je učitelj kar čudil.

Nauk.

Tudi ti, kristjan! prosi Marijo, naj ti pomaga, da si s pomočjo Marije izобразиš v srcu Kristusa. Toda ti moraš sam pričeti, voljo imeti, poboljšati se. Precej začni preiskavati napake svojega srca, in ko si jih našel, prosi z otroškim zaupanjem Marijo pomoči.

Molitev.

O Marija, Božja Mati! jaz ne morem biti tvoj otrok, če nimam v srcu duha Jezusovega, kakor si ga imela ti. Srčno želim, da bi bil njemu podoben, da bi to ljubil, tako mislil, kakor on; da bi spolnjeval voljo nebeškega Očeta. Toda moja ljubezen je povsem drugačna mimo njegove. In apostelj pravi: Oni, kateri nimajo duha Kristusovega, oni niso njegovi. Zatoraj hočem začeti,

da bom po njem vravnaval svoje življenje, svoje srce. Toraj trdno sklenem, da se bom zanaprej varoval teh le napak: . . . . (navedejo se nekatere). — O ljubeznjiva Mati! sprejmi to mojo voljo, priporoči jo svojemu Sinu kot Mati njegova in prosi zame, da blagoslovi moj sklep, naj bi ga izvršil stanovitno. Kakor si ti izobrazila Jezusa v svojem srcu, tako mi pomagaj, da ga jaz izobrazim v svojem, da bom tako vreden biti tvoj otrok, in uživati tvojo materno ljubezen. O Marija! pomagaj mi. Naj bo tako! Amen.

Deseti dan.

Usmiljenost Srca.

*Prosi za nas grešnike sedaj
in ob naši smrtni uri.*

Katoliška cerkev sega po starosti nazaj do časov, ko je živela Mati Božja. Zakaj začetnik in glava naše cerkve je Marijin sin, Jezus Kristus. In najstarejši, najimenitnejši udje naše cerkve so bili Peter, Jakob, Janez in drugi apostoli in učenci našega Gospoda. Zato je popolnoma resnično, če rečemo: katoliška cerkev pozna Mater Kristusovo, pozna njeno srce, kako nam je nagnjeno. Sv. cerkev ve prav dobro, da je Marija iz usmiljenja in srčne ljubezni do nas revnih grešnikov privolila, da je postala Mati Odrešeni-kova; cerkev ve prav dobro, kako je bilo Mariji pri srcu, ko je svatom v Kani vina primanjkovalo, da jim je pripravila novega, dobrega; cerkev dobro vé, kako je Mati Kristusova polna žalosti v srcu stala pod križem, da bi svojemu Sinu ob britki smrtni uri podelila vsaj nekoliko tolažbe; dobro vé cerkev, kako jo je Marija materinsko podpirala v prvih dneh začetka; kako

je pripravljala apostole in učence na prihod sv. Duha, kako goreče je molila ž njimi v jeruzalemski hiši.

Recimo toraj kar naravnost: katoliška cerkev dobro vé, da ima Marija dobrohotno, usmiljeno, milo srce do nas ljudi. To spričuje s tem, da kliče vsak dan iz tisoč in tisoč grl vseh narodov sveta k Mariji, naj bi prosila pri svojem Sinu z mogočno besedo za nas uboge grešnike sedaj in ob naši smrtni uri. To kaže, vé cerkev najti pri Mariji usmiljeno Srce. —

Iz tega moreš, kristjan! zadobiti mnogo koristij; samo da umeš nakloniti si usmiljeno Srce Matere Božje, to je, da umeš nagniti jo, da ona usmiljenje in ljubezen nakloni tebi. Te umetnije pa te uči cerkev v sklepu Češčena Marije. Tri reči so, na katere pazi ter je porabi.

Prvič moraš reči: Prosi za nas, ne pa: prosi zame. Glej, vsak dan zrejo milijoni ljudij na solnce; vsak dan kličejo milijoni ljudij k Mariji; in Marija sprejema vse prošnje v svoje obširno materno srce, jih polaga pred sedež Božji ter podpira s svojimi priprošnjami, naj jih usliši. Tako ljubezniva je. Naklonil si boš Marijno Srce, če povzameš potrebe in reve vseh ljudij, ter je predložiš Mariji iz ljubezni do vseh

grešnikov, jo prosiš priprošnje za vse grešnike. To se zgodi, če pri besedi „za nas“ ne misliš samo nase, ampak če si misliš, da si poslanec vseh grešnikov, in prosiš zanje rekoč: „Prosi za nas“. Ne bo ti kmalu Marijnega Srca kaka stvar tako naklonila, kakor ta občna, vse obsegajoča ljubezen do bližnjega.

Drugič moraš reči: Za nas revne grešnike. Naj te priganja katerakoli stiska, da se zatekaš k Mariji, vedi kristjan! največja beda, najhujša stiska, najstrašnejše zlô in nesreča je to, da si grešnik; neizmerno veliko dolgov imaš pred Bogom, na čednostih in zasluženju pa si tako reven, da ne moreš z ničemer poplačati; moraš se torej tresti vsak trenutek, da boš poklican na račun, da boš obsojen, da boš zavržen. Ako hočeš torej, da te Marija usliši v časnih in telesnih potrebah, pokaži jej torej najpreje svojo največjo revščino, največjo silo: duša je zadolžena v grehih, in pa brez zasluženja. Vse to pokaži Mariji. Marija gleda, kakor Bog na najvažnejše reči: na izveličanje tvoje duše, na blagor duše. Za take reči rada prosi. — Zato te uči sv. cerkev moliti: Prosi za nas revne grešnike. Če je revščini duše pomagano, če je duša prosta greha, vse druge revščine bodo se blagonosno spremenile v zasluženja.

Stopi torej kot žalujoč, skesan in ponižen grešnik pred Marijo in Marijno Srce se te bo usmilito, ter blagovoljno prosilo zate.

Tretjič, premisli besedico — sedaj. Mala besedica. Komaj izrečena je že ni in je več ne bo. Prav je, da prosiš Marijo pomoči za zadnjo uro, za smrtno uro. To bo odločilna ura za celo večnost; ali boš večno srečen, ali pa večno nesrečen; to bo čas zadnjega boja za dušo. Boj bo hud, strašansko hud. Boj je gotov, in Marija je najboljša pomočnica. Ali resničen je, in resničen ostane pregovor: Kakor živel tako umrl. Ti sam si pripravljáš v življenju način. Zatorej te mora biti prva skrb, da živiš tako, kakor je treba živeti, da boš srečno umrl. Sedaj — danes moraš začeti pošteno po krščansko živeti, i sedaj — danes moraš greh opustiti, danes Bogu zadostovati, sedaj — danes spraviti se s sovražnikom; sedaj miloščino deliti; sedaj Bogu v čast delovati. V kratkem, sedaj, danes moraš pričeti hudo opuščati dobro delati. Ako te je to resna volja, ako prosiš sveto Marijo za krščansko, za pobožno življenje za danes, za sedaj, tako si boš naklonil njeno srce, in ona te bo uslišala, bo zate prosila. Če pa nimaš resne volje, nikar se ne čudi, da ti molitev malo pomaga.

To so trije nauki, katere dajó zadnje besede v Češčena Mariji. Sedaj pa zaslišimo še dva zgleda, ki nas bosta učila, kako usmiljenega Srca je Mati Božja do nas revnih grešnikov, ako molimo prav; in sicer usmiljena je sedaj, v življenji; usmiljena za smrtno uro.

I. V šestem stoletju krščanstva je živel mlad človek, Dozitej po imenu. Odgoja mu je bila slaba; krščanskega nauka ni znal nič; o nebesih, o peklu niti slišal ni bil. Sicer pa je bil pošten, dobrega srca, pravico je ljubil, resnico rad poslušal. Enkrat je prišel v Jeruzalem, tu je videl čudno sliko. Bilo je naslikanih veliko hudičev, ki so mučili, trpinčili ljudi na razne načine. Misli in misli, rad bi vedel, kaj to pomeni. Kar zagleda zraven sebe lepo, milo gospo, ki se mu sladko nasmehlja. Vpraša ga, zakaj tako začudeno ogleduje sliko. To je bila pribežališče grešnikov, Marija. Rada razloži mladeniču, da so to muke trpljenja zavrženih v peklu. Ves prestrašen prosi, naj pove, kaj mu je storiti, da uide takim mukam. Marija ga lepo pouči v veri. Mladenič zvesto spolnuje vse, zapusti šumni svet, stopi v nek samostan in prav spokorno živi do smrti, ter tako blaženo umrje.

Tako je Marija sprosila temu blaženi — sedaj. Drugemu je sprosila srečno zadnjo uro.

II. Bil je nek Basi, iz Kremone doma na Laškem; po rokodelstvu je bil tkavec, sicer pa hudoben človek, tako da ga je sodnija obsodila na smrt. Več duhovnikov je poskušalo pri njem, da bi se spravil z Bogom, ali vse je odganjal surovo; klel je, govoril bogokletne besede; da ni Boga, da ne veruje ničesar, da vera je sama goljufija. Tudi škof ni opravil nič pri njem. Nekaj časa prepustili so ga trdovratnosti. Ko je bil skrajni čas, namignili so nekemu jezuitu, ki je imel v istem kraju misijon, naj bi on obrnil vse molitve, vsa dobra dela „Bratovščine Srca Marije“ za spreobrnjenje tega trdovratneža. Jezuit pritrdi, pa pristavi: „Nekaj vnanjega se mora vendar tudi storiti.“ Sklenili so toraj, da bodo obsojencu dali „Svetinjo brezmadežnega spočetja“, in naj med tem vsi jetniki na glas molijo sv. rožnivenec“. — Jetniški duhoven pri-nese svetinjo na lepi verižici, ter prosi suroveža, naj si jo dene na vrat. Ta pa začne zopet robantiti, kleti in rotiti predstojnika, sodnika, celo o Mariji govori bogokletno, tako da je duhovna kar groza; vendar se ojači, vrže mu svetinjo čez glavo na vrat rekoč: „Hočeš, nočeš, Marija ti bo obrnila srce“. Pri tej priči začnejo vsi jetniki na ves glas moliti sv. rožnivenec.

O čudo milosti! — Komaj ima svetinjo na vratu, komaj začnejo moliti, je že ukročen surovež;

ves osupnen vpraša: "Kaj je to? Kaj pomeni to?" Duhoven odgovori: „Tvoji tovariši, tvoji sojetniki molijo zate. Moli, moli tudi ti; prosi Marijo, da reši tvojo dušo. Moliva skupno Češčeno Marijo pred podobo preblažene Device, ki jo imaš na vratu; glej na srcu ti visi.“

Bil je ginjen, globoko je zdihnil in prav pobožno molil Češčeno Marijo za duhovnom; potlej sta molila z jetniki vred rožnivenec do konca. V tem času je postal ves drug človek; grozoviti volk se je spremenil v krotko jagnje, trdovratni grešnik je postal spokornik. Ponižno je prosil za sv. zakramente, drugi dan je bil odvezan grehov in prejel sv. obhajilo.

Večkrat je ponavljal: „Oj, kako sem srečen, da sem z Bogom spravljen. Ni mi žal, da moram umreti, o, ko bi mogel le za vsako pregreho posebej umreti.“ In ko mu je bila pred smrtjo obsodba še enkrat prebrana, bil je mirno udan, prosil je še to, naj gre na morišče peš in bos; to mu ni bilo dovoljeno. Med potjo je celo pot na glas molil, svetinjico je poljuboval do zadnje ure. Med potjo je postal pri neki podobi Matere Božje in klical na glas: „Kristjani! Bodite vselej zvesti častivci Marije, ona je Mati, je priprošnjica, je pribežališče grešnikov, tako bote rešili duše, kakor jo upam jaz rešiti.“

Nauk.

Kristjan! Kedar ti je duša obložena, očisti jo kmalu v skesani spovedi. Ne čakaj, da bi te vest dolgo težila, Reši dušo! reši jo precej, reši sedaj.

Molitev.

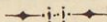
Obrnimo Češčeno Marijo na Marijno Srce, ter jo molimo tako-le:

Češčena Marija, in pred vsem naj bo češčeno tvoje sveto Srce, zavoljo čegar ponižnosti si bila vredna, da te je Bog izvolil za mater svojemu Sinu. Pomagaj nam, da bomo ponižnega srca, da bomo vredni biti tvoji otroci. — Milosti polna; in obilica milostij je naložena v tvojem srcu, v zakladnici milostij. Spomni se, da si jih prejela ne samo zase, marveč tudi za nas. Daj nam jih, kolikor potrebujemo. — Gospod je steboj: Ker je bilo tvoje sveto Srce in tvoja volja vedno eno z Bogom in voljo njegovo. Sprosi nam, da se temeljito odvrnemo od greha in sklenemo z Bogom. — Blažena si med ženami; ker si ti pogumnega srca pomagala rešiti svoje ljudstvo. Sprosi nam srčnost da se pogumno borimo zoper sovražnike. — Blažen je sad tvojega telesa, Jezus; ta sad si blagega, radodarnega Srca za nas ro-

dila, redila, odgojila, in za nas pod križem darovala. O bodi naša vedno srednica, pomagaj nam, da nam boš enkrat v nebesih kazala Blaženi sad.

Sveta Marija! Tvoje Srce je čisto ostalo vsacega greha, in še sedaj sovraži greh v naših srcih. Oj, pomagaj nam, da se oprostimo greha v skesani spovedi. — Mati Božja. Po besedah tvojega Sina si tudi naša mati, mi pa tvoji otroci, ako smo s teboj in s tvojim Sinom enega duha, enega srca. Oj, pomagaj nam, da ljubimo, kar je ljubilo tvoje in Njegovo Srce. — Prosi za nas! Ti ljubiš nas vse, vsi smo tvoji otroci. Toda greh nas je oropal čednostij in zasluženja, zato se oklepamo tebe kot revni grešniki, prosimo tvoje usmiljeno Srce: Marija! spomni se bolečin, katere si prestala pod križem zavoljo nas grešnikov. Stori, da bodejo na blagor nam sedaj in ob smrtni uri. Amen.

Enajsti dan.

Bogu posvečeno Srce.

*Marija je bila taka,
da je bilo njeno živ-
ljenje v pouk vsem ljudem.*

(Ambrož. de Virg. lib. II.)

Večkrat se bere ali sliši o tem ali onem človeku, kako je živel, kaj je storil za državo, za človeštvo ali vse to je vnanje; najvažnejše, najbolj zanimivo je notranje, namreč mišljenje človekovo, njegova volja, hrepenenje, namen, značaj, z eno besedo — srce, iz katerega izvira vnanje delovanje. — Pa tudi po vnanjem dejanju in govorjenju se da sklepati na kakovost srca; zakaj, česar srce prekipeva, jezik govori. Matere rade govore o svojih otrocih, in pripovedujejo, kako jim je bilo pri srcu ob tem ali onem dogodku, ter kažejo ljubezen do otrok. Tudi mati Kristusova bi lahko veliko povedala, pa tega pripovedovanja ne potrebujemo, da bi spoznali nje srce. Poslušajmo raji, kaj nam pripoveduje sv. pismo o življenju Marije; to nas pelje naravnost k Srcu Marijnemu. Premišlujmo to pripovedovanje malo bolj natanko in imeli

bomo lepo povest o njenem srcu, ali kako je bilo Mariji pri srcu ob različnih dogodkih.

Če človek kaj pripoveduje, pove najpreje to, kar mu je najdražje, kar mu je posebno na srcu; to potlej često ponavlja; enako je menda storil tudi Bog. Kar mu je nad Marijo posebno dopadalo, to nam je povedal v sv. pismu najpreje in potem večkrat ponavljal. V prvih vrstah razodetega životopisa Marije, v evangelju Lukeževem I. je brati: Angelj Gabrijel je bil poslan od Boga k devici, in devici je bilo ime Marija.

Prvo torej kar zvemo iz sv. pisma o Mariji je to, da je bila Devica. Tukaj se prvokrat odpre Srce Marijno. — Naj vam stvar malo pojasnim. — Mislimo si lepo, mlado deklico (gospico); premoženja ima dovolj, snubačev obilo, rada bi se možila, pa moži se vendar ne. Ima v srcu še drugo ljubezen, ne samo ljubezen do bodočega ženina, ima še starega očeta, ker mati jej je že umrla, in oče bi jo še rad pri sebi imel, je namreč jedini otrok; tako se odreče možitvi — ostane devica iz ljubezni do očeta. — Kaj ne, to je dober otrok, ubogljiva hči, vse hvale vredna in blaga duša.

Da, še žlahtneje je ravnala Marija. — Marija je bila sicer zaročena z Jožefom; to se je

po judovski postavi moralo zgoditi, ker je bila podedna hči, to je, edin otrok starišev. Toda Jožef pravični je bil samo varuh, čuvaj in priča Marijne nedolžnosti. Marija pa je že v templju obljubila Bogu večno devištvo. In to brez zgleda, brez svêta, samo po božjem navdihnenju. Povod temu je bil v njenem srcu. Bila je to zgolj ljubezen do Boga, ki je bila močnejša kakor vsaka druga, tudi dovoljena ljubezen. Marija hoče celo, nerazdeljeno srce darovati Bogu. Nje velika, blaga in čista ljubezen do Boga je jedini povod, da ostane devica. Kakor nevesta ponudi le enemu izmed mnogih svoje srce, da le enega ljubi iz cele moči; tako si je Marija izvolila izmed vseh drugih samo Boga, da bo samo njegova. In tako je ravno ta otroška ljubezen do Boga, ki je bila skozi in skozi deviška, povod njenega devištva. Marija je bila devica po srcu.

Iz deviškega srca je izrastlo devištvo po telesu, kakor izraste cvetica iz sadike. „Devištva po telesu ni brez devištva po srcu“, govori cerkveni učenik Beda.

Ker se je Marija po vsem čisto samo Bogu posvetila, ogibala se je v besedah, v pogledih, v obleki, v občeivanju vsega, kar bi utegnilo na njo obračati pozornost možkih. Sv. Ambrož

pravi: Bila je iz srca ponižna, v besedah resnobna, na duhu modra, govorila malo, brala veliko, premišljevala veliko, molila zmiraj. — Sv. evangelij poroča samo 7 besed Marijnih; to je sedem plamenov njene ljubezni. Z angeljem je govorila dvakrat, z Elizabeto dvakrat, s Sinom dvakrat: V templju — „Sin! zakaj si nama to storil?“ in v Kani: „Vina nimajo.“ Enkrat s strežniki posvetnimi pri ženitvanji v Kani. — V njenih besedah, v mislih in željah ni bilo trohice tega, kar bi bilo nasprotno božji ljubezni. In tako je bila Marija — devica po celem bitju; devica v srcu, devica v ljubezni božji, devica po duhu, devica po telesu; devica v besedah, v pogledu, devica po obleki in po obče-
vanju. Ali razumeš sedaj, kristjan? zakaj je Bog po svetem evangelju sporočil o Mariji to, da je bila Devica? — Ravno devištvo je bilo najlepšše, kar je našel Bog nad Marijo. Brezmadežno spočetje je bilo dar, katerega je Bog podelil Mariji; devištvo srca in telesa pa je dar, katerega je Marija prinesla Bogu. Druge take device ni bilo za časa Marije; ni čuda torej, da je Bog izvolil ravno Marijo za Mater svojemu Sinu. Tako je s srcem preblazene Device.

Ali pa veš tudi to, da je gospod Bog tudi tvoje srce pripravil v nekako čudovito sorodstvo

z Marijinim srcem, in še hoče pripraviti. Naj ti povem — kako? kje? kdaj? To se je zgodilo pri tvojem krstu. Tukaj je Bog prerodil tvojo dušo z vodo zemeljsko in z ognjem svetega Duha v brezmadežno lepoto. Takrat je sv. Duh založil v tvoje srce ljubezen do Boga. Na tvoji volji je, naj pospešuješ, da se goji, da raste, da se razcvita ta ljubezen do Boga. Kakor ženin snubi Kristus vsako dušo, snubi tudi tvojo dušo kristjan moj! Ljubiti ga moraš, kakor nevesta ženina s celo, nerazdeljeno ljubeznijo, tako da se na tvoje srce nič, in ničesar ne obesi, kar bi bilo nasprotno ljubezni do njega, kar bi se ne strinjalo z njegovo ljubeznijo ter jo rušilo.

S tem nisem povedal nič novega; saj imamo vsi prvo, največjo zapoved: Boga ljubiti iz cellega srca, ne samo iz polovičarskega. Taka ljubezen do Boga, katera odganja iz srca vse, kar bi ne dopadlo Bogu, taka ljubezen do Kristusa je deviška ljubezen. Ta odganja vse druge napačne snubače; bodisi poželjivost očíj, poželjivost mesa, ali napuh življenja. Taka ljubezen do Kristusa je zahtevana od vseh, tudi od zakonskih, kateri niso ravno zavezani, da bi po telesu živeli vedno deviško. Zato piše sv. Pavel vsem Efežanom: „Zaročil sem vas enemu možu, da vas pokažem Kristusu kot device.“

Deviško ljubezen do Jezusa, deviško srce za Jezusa mora imeti vsak kristjan, in tako je sorodstvo s srcem Device vseh devic. — Ako pa se Kristjan po grehu odvrne od Kristusa, prelomi zvestobo, poruši zavezo, ki jo je naredil Bog v svetem krstu med dušo in Kristusom, ter stopi v žalostno sorodstvo s satanom, ki je sovražnik Boga, sovražnik Marije, Device najzvestejše.

Ako te je resna volja, Marijo prav častiti, ne moreš jej napraviti večjega veselja, nego če slovo daš vsemu, kar je grešno, kar žali Boga, kakor je storila ona. Če pa si bila krščanska duša! toliko nesrečna, da si prelomila zvestobo, da si nagnila srce sovražniku božjemu in sovražniku Marije. Oj, odvrni sovražnika iz srca s pravim kesanjem v odkritosrčni spovedi, vrni se k Bogu nazaj, skleni trdno, da hočeš samo njega ljubiti. Pri tem opraviu te bo Marija rada podpirala z mogočno priprošnjo, in ti boš enkrat rekla, kakor je pisala leta 1864. grešna oseba predstojniku „bratovščine Srca Marijnega“ v Parizu; vrste, ki jih je pisala naj bodo za

Zgled.

„O moja dobra Mati! ne morem si kaj, da nebi se ti zahvaljevala za dobrote, katere si mi izkazala ta teden. Ti si imela z menoj usmi-

ljenje, ko sem bila vendar le 'graje in očitanja vredna. Ne vem, kako bi se ti vredno zahvalila. Za Bogom si ti prva, kateri se moram zahvaliti za srečo, ki jo občutim sedaj. Pomagaj mi, hvaliti Boga za dobroto, da me je rešil iz brezdna, kamor sem padla. Ne morem brez solzâ misliti na tisti veseli dan, ko sem bila prvič tako srečna, da sem rešena v čisti spovedi peze mojih grehov. Oj, čutila sem žalostno, kako „nesrečen je človek, če živi ločen od Boga v grehih.“ Vse sladnosti življenja sem uživala, pa srce je bilo prazno, pusto, dolgočasno. Trdno sklenem in pred tvojimi nogami, o dobra Mati! ponovim obljubo, da hočem zanaprej popravljati, kar sem zamudila doslej. O Marija, vodi me, ojači me, sprosi mi blagoslova od Boga.“

Kristjan! pomisli, kako resnične so besede te revne duše: „Človek ne more biti srečen, ako živi ločen od Boga v grehih,“ Če imaš morda po milosti božji vest prosto greha, pa ne čutiš te sreče, pomisli kako ti je bilo, ko si bil v grehu, kako ti je bilo grenko, da si Boga zapustil; pomisli, kako ti bode, ko bi padel nazaj. Ako pride ta premislek iz srca, ki se res boji greha, boji žaliti Boga, potem je dobro; porabil boš pomoček, ki ga imaš, ta pomoček pa je: Srčno prosi iz strahu pred grehom Mater Božjo,

naj te vodi, naj ti sprosi pri Jezusu moč, da se boš ob času skušnjave krepko branil. To stori precej sedaj, to stori vsako jutro; videl boš, to bo pomagalo. Če tudi ne gre vselej gladko, vsaj ne boš tolikrat padel, ne boš padel tako globoko. To je že nekaj dobrega in s časom bo še boljše. Molimo pobožnega srca k srcu Marije za varstvo in za moč zoper sovražnika to le

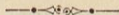
Molitev za odpustke.

O vzvišena, prečastitljiva, vselej brezmadežna Devica Marija, Mati našega Gospoda Jezusa Kristusa, Kraljica sveta, Gospa vsega stvarstva! ti ne zapustiš nobenega, ti ne zavržeš nobenega, ti ne pustiš brez tolažbe nobenega, kdor se zateka k tebi s ponižnim srcem; oj, ne zavrzi me zaradi grehov, ne zapusti me zaradi hudobij in zaradi trdovratnega srca; ne odvrčaj me svojega služabnika od svoje milosti in ljubezni! usliši me reveža, ki stavim trdno zaupanje na tvojo milost in usmiljenje; hiti mi na pomoč, o preblažena Devica, pri vseh mojih britkostih, težavah in potrebah. Sprosi mi pri svojem Sinu, našem Gospodu Jezusu Kristusu, odpuščanje vseh grehov! nakloni mi njegovo ljubezen, nakloni mi rešitev iz vseh nevarnosti na duši in na telesu. In ob smrtni uri bodi nam vsem mila pomočnica

s Kristusom, katerega si nosila, v jaslice položila in na križu za nas darovala. Amen.

Nauk.

Posveti svoje srce Mariji in stori vsako jutro dober namen, da boš delal čez dan vse v božjem imenu, v čast božjo.

Dvanajsti dan.

Vestno Srce.

„Božje srce poznamo iz besedij božjih“, govori Gregor Nacijanski. Tako moremo tudi reči o Mariji: Srce Marijno spoznavamo iz besedij Marijnih. Sv. pismo pa nam je ohranilo samo sedem besedij preblazene Device. — Premislimo torej prvo besedo, da vidimo, káko je bilo srce Marijno.

Prvo besedo je spregovorila Marija, ko jej je angelj Gabrijel prišel oznanit včlovečenje Sina Božjega. Angelj jo častno pozdravi, pové jej čudovito, nezaslišano pohvalo, da je milostij polna, da je Gospod ž njo, da je med vsemi njenega spola najbolj blažena. Vse to je Marijni ponižnosti novo, nezaslišano, tako da začne resnobno pre-mišljevati, kaj bi pomenila taka pohvala. Pa ne upa si govoriti o tem. Ponižna Devica raje ne odgovarja, nego bi govorila nepremišljeno, česar ne ume, pravi sv. Bernard. — Že to molčanje kaže, kako nežnega, vestnega srca je Marija.

Sedaj jej angelj pojasnuje, da hoče Sin Božji človek postati, da bo sedel na Davidovem tronu, da njegovemu kraljestvu ne bo konca, da bo ona, Marija, mati temu Bogu-človeku. To so velike, nedoumljive reči; Marija ne dvomi, da more Bog vse storiti, pa te ponudbe, da bi mati postala, noče precej sprejeti, in to iz tankovestnosti ne. Marija namreč dobro vé, da je Bogu obljubila večno devištvo, vé, da jej je ostra dolžnost, držati to obljubo. Ravno tako ve, da se po navadnem, po naravnem teku stvari materinstvo z devištvom tako malo strinja, kakor gledati brez očíj. Marija hoče na vsak način zvesta biti svoji dolžnosti, ter ostati devica, kakor je obljubila. Ker pa je slišala, da je volja božja, napraviti jo za mater Sinu božjemu, bi rada bila tej volji pokorna. In tako si stopita v Marijni vesti dve dolžnosti nasproti. Ta razpor pa bi Marija rada poravnala Bogu dopadljivo. Takšno je srce Marijno. Kakor jej je pri srcu, tako govori z angeljem; prosto mu razloži svoje stališče, svojo dolžnost kot devica; previdno in modro ga vpraša, kako bi se ponujano materinstvo strinjalo z neupogljivo dolžnostjo: „Kako se bo to zgodilo, ker moža ne poznam?“ vpraša.

Angelj jej sedaj razlaga, da bo devica ostala in pa mati Božja postala, ker Bog bo velik

čudež storil ž njo. Ko pa je Marija to slišala, podvrgla se je volji božji, ter rekla: „Zgodi se mi po tvoji besedi.“ — Tako se je Marija dala voditi od vestnosti in od verske dolžnosti pri tej važni in posledic polni zadevi. Celo njeno naslednje življenje je kazalo, kako previdno, kako modro je ravnala Marija vselej in povsodi za čas in večnost.

Tako bi morali delati tudi kristjani. Pri vsem, kar počnejo, bi morali najpreje vprašati vero, vest in pobožnost, če se njihovo podjetje vjema tudi s temi. To bi bilo krščansko, previdno in modro, imeli bi blagoslov pri vsem.

Vzemimo n. pr. nekatere slučaje. Postavimo, ti hočeš iti na zabavo, na veselico, ali pa tudi na ples. — Navadno vpraša človek, če bo imel denarja dovolj. Kako pa bode to za dušo? ali bo imela zmožnosti dovolj, da bi premagala vse skušnjave, ki jo zadenejo pri tej priliki; ali se upa izogniti se vsem zapeljivostim? — Malokdo se vpraša: Kako se bo to zgodilo? — Drugi slučaj. Pride čas, da je treba stan spremeniti, v zakon stopiti. Navadno se vpraša po natornem nagnenju, kako se bo živelo prijetno, ugodno; večkrat je glavni povod nečimernost, častihlepnost, blagohotnost. Kako pa se bo to zgodilo, da si ohranim dušo in jo zveličam, da

živim Bogu dopadljivo? Oj, to vpraša redko kdo. — Enako se godi pri odgoji otrok. Stariši res skrbijo, včasih še preveč, da bi pripravili otrokom denarja, premoženja, da bi le lahko ugodno živeli, da bi bili preskrbljeni za življenje. Toda tega ne vprašajo: Kako se bo to zgodilo, da bo moj otrok bogaboječ, da se varuje greha, da živi pošteno po krščansko, da se navzame krščanskega duha. — Vzemimo nadalje za primer trgovca, kupčevalca. Oj, kako skrbi, da kupuje o pravem času, prodaja o pravem času; da kupuje ceno, prodaja drago. Je li pa gre vse po pravici, po vesti — zato se ne briga. Nikdar ne vpraša: kako se bo to zgodilo?

Takim in enakim ljudem krščanstvo ni vodilo za življenje, da bi po njem vravnavali svoje mišljenje, besede in dejanja. Krščanstvo jim je le nekaka praznična obleka, da se ob gotovih časih nekaj lepše opravijo, to pa kmali zopet z delavno obleko zamenijo. Bog je takim ljudem le stari, dobri znanec, da se včasih ž njim posvetujejo in ga semtertje poprosijo za kako uslugo. To pa ne vedo, da je Bog pravičen sodnik, kateremu bodo enkrat dajali oster račun od vseh mislij, od vseh želja; od vsega, kar so storili hudega, opustili dobrega. Naj nam bode naslednji dogodek za

Zgled.

Leta 1884. je umrl neki gospod, kateri je ravnal s krščanstvom, kakor ljudje, o katerih smo slišali ravno preje. Krščen je bil, veroval je v Boga, pa to je bilo vse. Da bi si bil vzel vero za vodilo življenja, tega se v otročjih letih ni učil. Odgoja mu menda ni bila kaj dobra, ker v mladostnih letih še k sv. obhajilu ni pristopil. V 24. letu svoje starosti se je oženil; na dan poroke je bil prvič pri sv. obhajilu, in to ne iz ljubezni do Boga, marveč iz ljubezni do mlade žene, in potlej nad 30 let ne več. — Žena njegova, prav pobožna, vestna gospa, je imela ž njim velik, težak križ; pa bila je razumna, da je porabljala vero za pomoček. Ona je vedela, da velja zakonska zveza ne samo za telo in za časno življenje, ampak za dušo in zveličanje duše; ona je vedela, da jej je stroga dolžnost, skrbeti za dušno zveličanje svojega moža. In vse to je storila z veliko odločnostjo. Poslušajmo samo eden slučaj.

Bog jima je dal v zakonu tri otroke. Žena je skusila pri možu, kam pridejo otroci, ako nimajo prave, temeljite krščanske odgoje, zato si je vse prizadela, da jim vcepi trdna pravila svete vere, da porabi vse pomočke sv. katoliške

cerkve. Eden teh pomočkov jej je bilo pravo češčenje Matere Božje, temeljita pobožnost. Neki duhoven je dal materi dober svet, da naj izroči otroke v varstvo preblazene Device, in da naj na božjem potu posveti in daruje nebeški kraljici sebe, moža in otroke. Sprejme ta svet, odloči dan, da pojde z otroci na božjo pot. Ali dan pred odhodom zboli deček, ki je bil materi najljubši, za lahko mrzlico. Ker ni kazalo, odlasati romanja, poda se na pot z dvema otrokoma. V cerkvi Matere Božje je bila pri maši, prejela sveto obhajilo, otroke vse posvetila Mariji — in pa goreče molila za spreobrnjenje moža.

Med molitvijo ji pride misel, kakor bi Marija rekla: „Za moža boš uslišana, ako žrtvuješ otroka“. — Misli in misli; hud boj se vname v srcu med ljubeznijo do moža in ljubeznijo do otrok. Pa vera zmaga v blagi duši gospe. Vera pravi: Zveličanje moža je neskončno več vredno nego časno življenje otroka; saj je otrok nedolžen. Čeznaravna krščanska ljubezen do moža je zmagala nad naravno ljubeznijo materino. Velikodušno je darovala dečka. Darilo je bilo sprejeto; čez 6 dnij je otrok umrl. Tudi materina molitev za moža je bila sprejeta ter donesla lep sad — spreobrnjenje soproga, seveda še-le čez 37 let.

Otrok je umrl leta 1847, dve leti pozneje je začel mož bolehati. Bolezen ga je pripeljala Bogu bliže; žena je podpirala milost z molitvijo, z besedami, svetom in v dejanju. Leta 1884 je mož zbolel nevarno. Žena mu prigovarja, naj sprejme svete zakramente, pa sedaj še brez vspeha. Ona se zateče k svojemu pomočniku sv. Jožefu, goreče moli za revno dušo moževo. — Glejte! kar stopi 30. julija mož v sobo svoje žene, in jej pove, da je bil ravnokar pri duhovnu, svojemu prijatelju od mladosti, pri spovedi, ter hoče na porcijunkulo ž njo vred pristopiti k sv. obhajilu.

Kolikor bolj jej je bilo nepričakovano to naznanilo, tem večje veselje je občutila blaga žena. Mnogo, mnogokrat je molila, je prosila Marijo, da bi še enkrat pred smrtjo z možem skup prejela sv. obhajilo. Sedaj je prepričana, da je uslišana. Po skupni pobožnosti jo opozori mož, da je prvo in drugo obhajilo ž njo prejel; prvo pri poroki, in po tolikih letih sedaj drugo. Namenjeno mu je bilo, da prejme kmali tudi zadnje obhajilo ž njo. Umrl je sredi meseca septembra, previden s sv. zakramenti, mirno, ves vdan v voljo božjo je zaspal. — Glejte! znamenito je to, da je dan smrti ravno tisti dan v mesecu, okoli tiste ure, ko je pred 37.

leti mati na božji poti pred Marijnim oltarjem darovala otrokovo življenje za očetovo spreobrnjenje.

Vidite! to je bila žena vestnega srca, srca dolžnosti zavednega. Ona je delala vse po veri, po vesti; storila je vse najboljše za otroka, najboljše za moža. Plačilo za vse to jej gotovo izostalo ne bode v nebesih.

Nauk.

Imej tudi ti, krščanska duša! verska pravila in vest za vodilo pri vsem, kar počneš. Vprašaj pri vsakem podjetju svojo vest: Je-li to prav po veri in dovoljeno? ali ni zoper vest in vero? Vprašaj se z Marijo: Kako se bo to zgodilo?

Molitev.

O Marija! če premišlujem tvoje sveto Srce, kako si si prizadevala, da spolnuješ vsak trenutek, vsako uro voljo božjo, in če pogledam na svoje srce, na svoje življenje, vidim, da je pač vse ravno nasprotno. Jaz gledam na to, kaj je vseč moji domišljiji, moji zložnosti, mojemu nagnenju, mojim strastem, in tako delam tudi; to pa ne vprašam, kaj Bog po zapovedih tirja od mene. In vendar sem dolžan, imeti voljo Božjo za vodilo pri vsem dejanju, kakor si storila ti, o Marija. Vem in

spoznam, da bi bilo dobro zame, ko bi živel natanko po verskih pravilih. Rad bi živel po tvojem zgledu, toda preslab sem; treba mi je višje pomoči. Ti, o Mati Božja! zamoreš, pridobiti take milosti, take pomoči. Oj Marija! prosim te pri ljubezni tvojega srca, sprosi mi, naj sveti Duh navdihne moje srce z voljo in resnobo, da spoznam vselej voljo Božjo pri vsem delovanji; naj me okrepi z močjo in pogumnostjo, da spolnujem voljo božjo. To mi sprosi v mogočni priprošnji o prečisto, presveto Srce Marije! Amen.

Trinajsti dan.

Boga ljubeče Srce.

Krasna je jasna zimska noč, kadar miglja neštevilno svetlih zvezd na mirnem nebu; toda na zemlji je vse pusto, zmrzneno, ledeno. Ravno tako je nekaj lepega, nekaj dobrega, če je človek po naravnem značaju odkritosrčen v besedah, zvest v obljubah, usmiljen in radodaren do ubogih, marljiv pri delu, trezen in pošteno živeč po svojem stanu. Pa vse te vrline so le mrzli odsvit zvezd, in v srcu takega človeka je vedno zimska noč, ako ni podlaga tem čednostim prava ljubezen do Boga. Sv. Pavel kar naravnost pove: „Ako bi bil trden veri, da bi gore prestavljal, ako bi bil usmiljen in tako radodaren, da bi vse premoženje razdelil, če pa nimam ljubezni, nisem nič pred Bogom“.

Vse drugače je z Marijnim srcem. Srce Marije je kakor lepo obsajen cvetlični vrt, poln dragocene vonjave, poln krasnih cvetlic; nad njim se giblje poletno solnce, ki je vzbudilo to krasoto, jo odgaja, da se razcvita, jo obseva, da se tako ugodno razvija. — In solnce je sveta

Ljubezen do Boga v srcu Marije. — Ker je ta ljubezen prava in resnična, izvirajo iz nje v srcu sladka in blaga čustva, ona puhti besede in pesmi ljubeznjive. Ali čustva in besede še niso jedro ljubezni božje. Jedro in bistvo ljubezni je v tem, da ima človek dopadenje nad Bogom in vsem, kar je Bogu dopadljivo; da torej hoče in si prizadeva Bogu dopasti v vsem, kar je on sam in kar stori in dela. To ni nič drugega, kot človek in Bog sta dve srci pa eden utripljej. —

Te vrste ljubezni do Boga je bila Marijno ljubezen. Ona hoče, kar hoče in kakor hoče Bog, da mu dopade; nje srce se ravna in utriplje zmiraj po utripu srca božjega. Poglejmo še enkrat v tihotno hišico nazaretsko. Marija je vtopljena v pobožno molitev, naj bi enkrat prišel obljubljeni Odrešenik; iz srca jej puhtijo nebeška čustva, svete, sladke želje. Kar stopi pred njo nebeški poslanec z vzvišenim naznanilom. Ponudba je bila častna za njo, toda, če jo sprejme, zasadi jej v srce britki meč za celo življenje. Ko pa zve, da Bog hoče tako, ko zve, da dopada Bogu, da sprejme ponudbo; kar hoče Bog, hoče tudi ona, ter reče precej: „Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi.“ — Nje srce se vjema popolnoma z

voljo Božjo. Dve srci in eden utrip; dve struni brenknete, a samo eden glas, dve struni enako donite.

Taka ljubezen do Boga je bila tudi na Marijnem srcu Bogu najbolj dopadljiva; ta ljubezen je povzdignila Marijno srce k najvišjemu veličanstvu, o katerem stoji pisano v psalmu 44. „Vse veličanstvo kraljeve hčere je znotraj“.

Premislimo malo, kakšno bi moralo biti srce kristjana, da bo bogoljubno, kakor je bilo srce Marije.

1. Bogoljubno srce je plemenito srce; sam Božji Sin Jezus Kristus je poplemenitil človeško srce, ker je človeško natoro nase vzel, ter tako človeka pripravil v sorodstvo z Bogom. Človeško srce je namenjeno za nekaj nebeškega, nekaj visokega, namreč — z Bogom kraljevati vso večnost. Temu poklicu, temu stanu primerno mora hrepeneti po tej vzvišenosti; to je plemstvo mišljenja, plemstvo srca. Kdor ljubi Boga, on ima to plemstvo, on želi in ljubi le to, kar je vredno ljubezni. — Kadar pa človek pride in zabrede v take reči, ki so globoko pod njimi, ako ljubi poželjenje očíj, poželjenje mesa in napuh življenja, takrat se onečasti, zgubi plemstvo; tak človek ima malopridno, zavrženo podlo srce.

2. Bogoljubno srce je lepo srce. Lepota sama na sebi zahteva, da imajo vsi deli stvari, vsi udje telesa pravo, pravilno, natorno razmero; da niso preveliki ne premali; da niso predolgi ne prekratki, da niso predebeli ne presuhi, skratka, da so naravno razviti. — Ljubezen do Boga pa naredi, da je človeško srce v pravi razmeri z Bogom, in pravi razmeri z vsemi ljudmi, z bližnjim. Vse je v najboljšem redu, vse je v pravi meri kakor mora biti, da je res lepo. — Kjer pa ljubezni ni, tam je vse v neredu; srce ljubi, kar bi moralo sovražiti; sovraži kar bi moralo ljubiti; tako srce je pokvarjeno, je spačeno — je grdo.

3. Bogoljubno srce je bogato srce. Bogoljubno srce vse pozlati; najmanjše dobro delo naredi sebi v zasluženje. Vse kar misli, kar govori, kar dela in trpi, vse se godi po volji božji, vse stori iz namena, da bi Bogu dopadlo. — Ako pa nimaš ljubezni do Boga, ako ne delaš z dobrim namenom, naj razdeliš obilno premoženje med reveže, naj bi bolnikom stregel po bolnišnicah, naj bi evangelij oznanoval nevernikom: Bog ti niti urice ne bo dal v nebesih. Saj nisi delal iz ljubezni do njega, zakaj bi te plačeval? Tako srce je revno srce.

4. Bogoljubno srce je tihotno, mirno srce. Pred Bogom, in z Bogom mirno hodi in počiva

v Bogu v vednem miru. — Kjer pa ni božje ljubezni, tam je srce vedno nemirno; strasti je gonijo in pehajo, kakor psi zverino; peha se od slastij do slastij, toda miru ne najde nikjer, sito ni nikoli, čembolj uživa, bolj hrepeni, na zadnje pa pride kesanje in nepokoj, tako da vedni trpi.

5. Bogoljubno srce je veselo srce. Sve-tožalja in pobite otožnosti bogoljubno srce ne pozna. Res, zadenejo je britkosti, težave in raznovrstna trpljenja, ali ljubezen do Boga daje mu pogum, potrpežljivost, da vse voljno, vdano v voljo božjo ponižno prenaša. Tako srce je kakor morje, katerega površino viharji vzburljajo, znotraj na dnu pa je mirno. — Nasprotno pa srce, ako je od Boga obrnjeno, vedno čuti, kako je hudo in bitko, da je zapustilo Boga.

6. Boga ljubeče srce je ljubeznjivo srce. Bog Gospod ne more drugače, nego da je ljubi, kakor mora srce, katero je od Boga odvrnjeno, vdano grehu, sovražiti in prezirati.

Sedaj lahko razumeš, krščanska duša, kako veliko in krasno je bilo veličastvo Matere Božje, ker je v njem vedno kraljevala ljubezen do Boga kot vsegamogočna kraljica.

Po vsej pravici se mora trditi: „Toliko je človek vreden, kolikor ima v srcu ljubezni do

Boga“. Zato pravi sv. Pavel: „Ko bi ne imel ljubezni do Boga, nisem nič“. Vidiš toraj kristjan, ta ljubezen ti je bolj potrebna, kakor vse drugo, na primer denar, premoženje, veljava pred svetom, velika čast, zdravje in dolgo življenje. Vse to konča s smrtjo, kaj pa potem, ker ti ostane samo edna duša? Ko bi šlo samo za časno življenje, treba ti je te ljubezni, da imaš plemenito, lepo, bogato, mirno in veselo srce. Kako se pa pripravi tako bogoljubno srce?

Odgovor. Seveda brez truda ne. — Ljubezen do Boga je skriti zaklad. Človek ga mora iskati skrbno, mu mora porabiti mnoge pripomočke, da ga najde. Enega teh pomočkov naj navedemo sedaj; prav izdaten je, in če ga stanovitno vporabljaš, našel boš dragoceni zaklad gotovo, — morda kmalu. Glej ta-le je: Prosi Marijno Srce stanovitno trdno zaupaje, naj ona prosi Boga svetega Duha, da ti vlije v srce ljubezen do Boga.

Nekoč je molila sv. Elizabeta grofinja za to ljubezen mladeniču, molila je z ravno istim mladeničem, ki pa je bil ves vdan posvetnim nečimernostim. Nista še dolgo molila v cerkvi, kar je začel mladenič čutiti tako gorečnost v srcu, da je prosil svetnico, naj jenja moliti; češ, njemu ni več mogoče vzdržati, srce mu hoče

vročine počiti. — Ta vročina je bila podoba in učinek božje ljubezni, katera se je vnela v duši mladeniča zaradi mogočne molitve sv. Elizabete. In ta gorečnost je trajala naprej in naprej; ni mu dala miru; tako da je dal nečimernemu svetu slovo ter se podal v službo Gospodovo.

Da je molitev in prošnja Matere Božje veliko močnejša, da zasadi nje ljubezen božjo v srce človeško, to je lahko verjeti. V dokaz temu navedemo naslednji

Zgled.

Pred leti je bil v Parizu v ječi neki mlad človek, ki je bil zaradi hudobij na smrt obsojen. Srce mu je bilo polno sovraštva do človeške družbe, katera ga je izmed sebe izvrgla, polno sovraštva do Boga, čegar pravica ga je dosegla. Nekega dne pride v jetnišnico častitljiv duhoven obiskat drugega jetnika. Čuvaj mu pove, da mladi jetnik strašansko divja, in prosi: Ali ne bi hoteli malo k njemu stopiti? — Prav rad, peljite me tje, odgovori. Vrata ječe se odpro. Žalost obide duhovna, ko vidi mladega človeka v železje vkovanega ležati na slami. Ko nesrečnež ugleda duhovna, zakriči na ves glas: „Proč, proč z vami, duhovna ne potre-

bujem, kaj imate tukaj opraviti? sem že povedal, da se spovedoval nikdar ne bom“.

„Čakajte malo prijatelj! saj nisem namenjen, spovedovati vas; prišel sem samo, da vas malo potolažim. Vem, kako žalostno mora biti človeku, v takem stanu samemu biti brez prijateljev“.

„Kaj? prijatelj! — Nesrečni nimajo prijateljev“, zavpije. — „Kdo ve? poskusite enkrat malo. Dovolite, naj nekaj časa ostanem pri vas“, reče duhoven.

„No! naj pa bode. Ostanite, meni se zdi, da ste dober mož. Sedite tje-le“, ter pokaže na kamenito klop v kotu ječe.

Duhoven sede in začne od strani povpraševati, pomilovaje jetnika, po raznih rečeh. Jetnik postane miren in začne pripovedovati svoje dogodke. — Takrat je bil star 29 let. Otrok sicer poštene rodovine, v kateri se pa na nравnost in pobožnost ni veliko gledalo. V 12tem letu se je začel učiti rokodelstva. Sedaj je odpel vse uzde, vse vezi nравnosti in poštenosti; propadal iz napake v napake, tako da je bil nazadnje zaradi mnogih velikih pregreh in hudobij na smrt obsojen.

Ko je nehal pripovedovati, opozori ga duhoven prijazno, naj pove vse to še enkrat mirno,

kakor ko bi bil pred spovednico. — Takrat pa kar zdivja, tako da je bilo nevarno za duhovna, ko bi ne bil v železju ta človek.

Duhoven pa moli med tem na tihem in prosi Mater Božjo, da bi izprosila usmiljenja in milosti revežu. Prvi učinek molitve je bil, da se je počasi popolno pomiril. Da, vdal se je celo, da je molil z duhovnom lepo molitvico sv. Bernarda: „Spomni se, o premila Devica Marija, še nikdar ni bilo slišati, da bi ti koga zapustila, kateri se je k tebi zatekel, tvoje pomoči iskal in priporočal se tvoji priprošnji“ itd. Videlo se mu je, da mu molitvica dopade, in obljubi, da jo bo vsak dan ponavljal.

„No! sedaj moli in moli k Mariji“; to je bilo duhovnu dosti. Obiskoval ga je vsak dan, opominjal na obljubo, razlagal pomen molitvice.

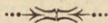
Nekega dne začne obsojenec sam govoriti o preteklem življenji; to priliko porabi duhoven, vpraša ga vmes to in to, kedaj? zakaj? kako? in vse lepo, mirno odgovarja. Ko je bilo končano pravi duhoven: „Spoved je opravljena; saj vendar ni tako huda reč spoved. Treba je še obuditi kesanje“. — Globok zdihljej je bil prvi odgovor. — Potlej začne ihteti: Oj, kako ste dobri! Saj se kesam — kesam — kesam. — Potlej

začne na glas jokati. Oj! kako je vendar Bog dober! kako lepa in tolažljiva je vendar vera! — Oče! stopite sem k meni, moliva oba skupaj, če molim sam, Bog ne bode uslišal takšnega grešnika. — Oba sta klečala — oba sta jokala.

Nauk.

Ker Mati lepe ljubezni najbolj to želi, da ljubimo Jezusa, priporočajmo se Marijnemu Srcu, naj nam vlije tako ljubezen do Jezusa, da ga nikdar grdo ne žalimo. O Marija! pomagaj nam do prave, goreče ljubezni do Boga, o Marija, usliši nas!

Štirinajsti dan.

Srce vere veselo.

Bog je dal nekaterim vetnikom ta dar, da so videli v srce družega človeka, in videli v njem vse, kar se godi: vse misli, želje, veselja in žalosti; videli so pa tudi, zakaj gre vse tako in tako. Ta dar je dobila tudi sv. Elizabeta, mati Janeza Krstnika. In srce, katero je gledala, je bilo presveto Srce Marije. Ko je Marija prišla Elizabeto obiskat, videla je Elizabeta vse kaj se godi v srcu Marijnem; in kaj je videla? Videla je veliko blaženost, veselje in neizmerno srečo. Elizabeta je tudi vedela, odkodi izhaja to veselje, namreč iz vere v to, kar jej je Bog po angelju Gabrijelu sporočil; Marija je verovala, da hoče Bog človek postati; verovala je, da ima biti ona Mati Božja, da bo postala mati in ostala devica; in ker je vse to verovala, se je povsem čisto izročila volji božji, in to posvečenje izreče v kratkih besedah: „Glej dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi.“ Vse to je videla Elizabeta v srcu Marijnem, zato je rekla! „Blažena si,

srečna si, ker si verovala.“ Pa še nekaj je vedela Elizabeta, da se bode namreč vse zgodilo, kar je Bog naznanil Mariji, in kar je verovala Marija modro in ponižno. Elizabeta je vedela, da bo največji blagor za Marijo, največji blagor celemu svetu, kot sad prinesla Marijna vera.

V besedah: „Blažena, srečna si, ker si verovala; zakaj vse se bo spolnilo nad taboj, kar ti je rekel Gospod,“ — pové Elizabeta tri reči o srcu Marije; prvič namreč, da je Marija v srcu prav verovala; drugič, da je njenemu srcu došel velik blagor vsled vere; in pa tretjič, da je njeno srce nad vsem tem polno zveličanja in veselja; z eno besedo, da je Marija v srcu vesela vere. In to priča Marija sama; zakaj njeno srce ne more prikrivati sreče te vere, in precej začne veselo peti: „Moja duša poveljuje Gospoda, in moj duh se veseli v Bogu, mojem Zveličarju.“

To blago moč, razveseljevati človeška srca, ima sv. vera za vse ljudi kakor za Marijo; toda le malo je kristjanov, ki bi bili resnično veseli svete vere. To je ravno razložek med vero in vero, kakor v naravnih rečeh — tako v dušnih. Mislimo si dva otroka. Oba verjameta očetu in materi na besedo, da so to njuni stariši; eden otrok je starišem nbogljiv, hvaležen in jih ljubi, in zato ga ljubijo tudi stariši, dajo

mu vse, česar potrebuje, včasih ako so premožni, še več, včasih še preveč. In tako je ta otrok vesel te vere v stariše. Drugi otrok je samoglav, trmast, nepokoren očetu in materi, žali in zaničuje stariše; on ne ljubi starišev, le boji se jih; njega ne veseli misel: to so moji stariši. — Enako je tudi z vero v Boga. Marija je verovala prav; vera jo je storila srečno, srčno, pogumno, polno čednostij in večno zveličano v nebeški slavi. Satani imajo tudi vero v Boga, toda vera jih dela nesrečne, da trepetajo, da se tresejo pred Bogom.

Če hočeš toraj kristjan imeti veselo, srečno in zadovoljno srce, delaj tako, kakor je delala Marija; stori kar ti velewa vera, in spolnilo se ti bo vse, kar je obljubil Bog onemu, kateri živi po pravi veri — „pravični živi iz vere“, uči sv. Pavel.

Prava vera te bo storila bogatega. — Ti čutiš, na primer, da si reven krščanske ponižnosti, reven ljubezni do bližnjega, potrpežljivosti in drugih čednostij.

Vera te uči o moči molitve po Kristusu Gospodu našem. Oj, porabi toraj verno molitev, prosi Boga večkrat, pogosto, stanovitno in zaplljivo za dar krščanskih čednostij; in s časom se ti bode zboljšalo. Čednostno življenje

je veselo življenje. Kar človek dobrega stori, kar hudega pretrpi v milosti božji, vse mu je v zasluženje. In tako boš kmalu bogat na dobrih delih. — Vera te tudi uči, da imaš v vrednem prejemanju sv. obhajila lepo setev krščanskih čednostij, in da bo v tvoji duši poglala bogata žetev iz Srca Jezusovega; pojdi toraj, ubogaj vero, prejemaj pogosto, vselej vrednejše sv. obhajilo.

Premislimo še tole. — Zdravemu človeku ni ljubo, ni ugodno, da bi zmiraj tičal v temi: luč, svetloba mu ugaja, razveseljuje oko in srce. Tudi tvoja duša zajde včasih v temo; tudi tvoje srce obdaja včasih tema; zmrači se in postaneš otožnega srca. Obhajajo te razne skrbi; gledaš v prihodnost, premišljuješ, kako boš preživel svojo družino. Sveta vera je luč sama na sebi, je svetloba v svojih resnicah. V to vero se zamakni ob britkih urah, kakor je storil naš zveličar na Oljski gori, kjer je bil zamaknjen tri ure v sladko resnico: da je njegov oče Bog, da je volja božja najboljša, kar se utegne zgoditi z njim. In tako ti bo vera luč postala in svetloba ti bo dala veselje; ti pa boš vere vesel.

Ali pa, če tema ne izvira iz tega, kar te znotraj teži; če te tema od zunaj obdaja: če ti hudobni ljudje delajo težave, če te zadene ne-

sreča, če te nadleguje bolezen, ali ti kaka druga nezgoda srce tare. — Sveta vera te uči, da je Bog edini vir prave tolažbe in svete pogumnosti; on ti bo dal dovelj, saj jo je dal mučencem in drugim trpečim vernikom. Le ubogaj vero, zateci se k Bogu, prosi ga v zaupanju, govori ž njim, prav prisrčno, prosi ga potrpežljivosti, srčnosti in pomoči, ter se vdaj v njegovo voljo. Ako ti ni kaj všeč, ako te jeza zgrabi, reci: naj bo za pokoro, naj bo za duše v vicah; dobra duša vse na dobro obrne; le kleti ne. Ako godrnjaš, trpiš enako, pa brez zasluženja.

In ko bi bil ti, predragi kristjan, najnesrečnejši človek na svetu; ko bi bil še tako globoko pogreznen v grehe, in bi skušal, kako greh trpinči človeka noč in dan: oj, saj imaš še sveto vero, ta te bo rešila velicih muk. Sveta vera ti kaže ne le pravičnega, ostrega sodnika v večnosti, sveta vera ti kaže tudi milega pastirja v življenju, ki skrbno išče zgubljene ovčice, ko jo najde, jo nese k čedi nazaj. Sveta vera te uči, da resnobno kesanje, resna odvrnitev volje od greha v odkritosrčni spovedi izbriše ves grešni dolg iz srca. Ubogaj sveto vero, skusil boš, kako te bo to storilo srečnega, kako boš veselega srca.

Pa premislimo še nekaj. Ljubi kristjan! s svojo vero razveseluješ lahko tudi srca drugih

svojih bratov, ako storiš tako, kakor je delala Marija. V trdni veri na božjo vsemogočnost in ljubezen je prosila za druge ljudi, jim prinašala pomoč in blagor, ter tako razveseljevala njihova srca. Sedaj, ko se je v nebesih spremenila njena vera v neposredno gledanje, uživanje božje vsemogočnosti in dobrotljivosti — sedaj dela še naprej in naprej tako neštēvilnokrat, neštēvilnim osebam ter razveseljuje tako nas revne ljudi z milostmi in dobrotami. Če verni kristjan posnema Marijo, ter se obrača v molitvi na božjo moč in ljubezen, da bi pomagal drugim, uslišal ga bo Bog rad, in tako bo naklonil vernik, ki moli, blagoslov in veselje v srcu sebi in drugim. V spričevanje temu navedimo ta le

Zgled:

Okoli leta 1860 je živel v velikem mestu veljaven mož. Odgojen je bil dobro; molil je v jutro in na večer, pred jedjo in po jedi navadne molitve. Radodaren in usmiljen je bil tako, da je župnik rekel: „Takega blagosrčnega moža ne poznam.“ Pa vendar svoje vere ni mogel nikdar v srcu prav vesel biti, ker je zanemarjal najvažnejšo reč. Nikakor ni hotel v srcu iskati vira pravega miru in veselja. Ta vir je bil mnogo let zasut z različnimi grehi, zlasti pa z velikim

grehom, da od dne sv. birme v mladosti ni nikdar več šel k spovedi, nikdar pristopil k sv. obhajilu, niti o Veliki noči ne.

Treba mu je bilo popolnega spreobrnjenja; pa če ga je kdo opomnil na to, je odvrnil: Saj nisem grešnik, zakaj bi se spreobračal? zanašal se je na pošteno življenje, na dobra dela.

Imel je pobožno hčerko; čutila se je srečno v sveti veri, ker je zvesto po njej živela; le malomarnost očetova jo je pekla. Hči ni bila eden tistih otrok, kateri so malomarni v oziru vere in mlačni v krščanskem življenju, in se ne zmenijo za duše starišev. Neskrbnost očetovo si je močno k srcu vzela, večkrat ga je nežno opominjala in ljubeznjivo prosila, naj hodi k spovedi in prejema sv. zakramente.

Oče je imel rad, da mu je hčerka večkrat kaj brala. To priliko je porabila često, da je brala poročila bratovščine srca Marije za spreobrnjenje zastaranih grešnikov. Stari se je smejal takim rečem in enkrat je rekel: „Ej, pusti take neslane stvari, ta zakristijska poročila.“ Toda to ni prišlo iz srca; ko ga je namreč enkrat opozorila, naj že enkrat začne prejemati sv. zakramente, je rekel: „Gotovo, ljubi otrok, saj bom že pričel, toda pozneje.“ — Na to mu je pričela brati sveti evangelij. Vsako jutro je prišla v sobo, brala

stojé oddelek evangelija — stojé iz spoštovanja do svetega evangelija. Tudi on je stoje poslušal; tako mu je dopadlo, da je prosil hčerko, naj sme sesti, če je bil že utrujen. — Po berilu je bil vselej dolgo globoko zamišljen; gotovo je milost božja vplivala nanj, pa prodrla še ni. Na zadnje ga dobra hči vendar pregovori, da pojde v cerkev k službi božji.

Prišli so božični prazniki leta 1864. Na ta velik praznik ga pelje hči v cerkev na prostor pred altar, kjer je bilo zbranih razun drugih ljudij tudi mnogo velikih gospodov; vsi so pristopili k svetemu obhajilu, med njimi tudi njegova hči. Ko pride hči nazaj k njemu na sedež, zapazi da ima oče čelo potú rosno, da je otožno zamišljen in zelo ginjen. Ganil ga je pogled v pobožnost zatopljenih gospodov.

Pride postni čas. — Hči mu dobi prostor v cerkvi Matere Božje, kjer so bile krasne pridige za bratovščino. Zvesto jih posluša. Gane ga tudi petje iz stoterih grl, možakov in žensk. „Gospod! glej na mojo pomoč! — Hiti mi pomagat!“ To je hčeri na novo oživilo upanje; še bolj goreče je prosila Marijo v cerkvi Naše ljube Gospe za očeta; pred praznikom sv. Jožefa je opravljala devetdnevnico; oskrbela je, da je bila skozi 9 dni sv. maša zanj. Šesti dan

devetdnevnice pride zgodaj zjutraj oče v hčerino sobo; hči se je ravno odpravljala z doma, ter jo vpraša: „Kam pa pojdeš?“ „K spovedi,“ je odgovor. „Naj grem še jaz s taboj; jaz hočem tudi enkrat opraviti spoved,“ pravi. — Oj, kako sladke so bile te besede hčeri! Še bolj jo je veselilo, da je pred njo pokleknil k spovednici in vstal veselega obraza. Ko sta se po sv. obhajilu vrnila domov, jo je veselo pritisnil na ljubeče srce, ter se lepo zahvalil za njeno skrbljivost. Potem se je vedno pripravljaj na veliko-nočno sv. obhajilo. Kmalu po veliki noči je nevarno zbolel; v bolezni je bil dvakrat obhajan. Tretjo nedeljo po veliki noči, na praznik varstva sv. Jožefa je mirno v Gospodu zaspal leta 1865.

Nauk.

Kot kristjan verjameš, predragi moj! besedam Zveličarja: „Pridite k meni vsi, ki ste obteženi s težavami, jaz vas bom okrepčal.“ Oj, okrepčuj svojo vero s tem, da se skleneš z njim v svetem obhajilu; on ti bo težave odvzel, ali pa dal moči, da je prenašaš v milosti božji z zasluženjem za večnost.

Molitev.

O presveto, božje Srce Jezusovo! v ponižnem priznanju svoje nizkosti pokleknem pred taboj,

da te hvalim, častim in slavim, kolikor je meni mogoče. V trdnem zaupanju na tvoje usmiljenje izročim tebi vse svoje revščine, potrebsčine. Odpusti vse slabosti moji revni duši. O preljubeznivo Srce! daj mi to milost, da останem stanoviten v ljubezni do tebe! O Srce Božje, ne dopusti, da bi se pogreznil v valovih grehov. Če le останem v tvoji ljubezni, gospoduj z menoj po tvojem dopadenji. O preljubeznivo Srce Marije! podpiraj te moje nevredne prošnje s svojo vsemogočno priprošnjo, da moja živa vera in trdno zaupanje na tvoje blago Srce in na Srce Jezusa prinese blagodejni sad moji revni duši Amen.

Petnajsti dan.

Hvaležno Srce.

Kakor krasijo mile zvezdice zimsko nebo, kakor dajo zelenim travnikom lep nakit miljene cvetlice, tako lepšajo človeško srce lepe čednosti. Brez čednostij je človeška duša temna, prazna, pusta kakor suho strnišče. Nekako posebno lepoto daje človeškemu srcu čednost hvaležnosti. Hvaležnost stori, da imajo dopadenje nad takim človekom ljudje in Bog. Predno pridemo na glavno stvar, čujmo precej od konca prijetno dogodbico.

Pokojni cesar Ferdinand je priredil l. 1838. v Inomostu tirolskim strelcem veselico. Največji dobiček je bil lepa zastava (bandero); zastava je bila okrašena s srebrnimi zvezdicami in zlatimi cekini; vredna je bila nad 1000 goldinarjev. Ta dragoceni dobiček je privabil najboljše strelce iz cele dežele v Inomost. Med drugimi je prišel tudi neki mladenič z Tirolske Bistrice (Pusterthal). Bil je edini sin revne vdove, godilo se jima je slabo; vkljub vsemu trudu in naporu ni mogel shajati, borna hišica bi morala biti pro-

dana na dražbi. Mladeniču je to bilo jako hudo zaradi matere. Da bi mogel materi hišico ohraniti za stare dni, treba bi bilo denarja. In tega je upal pridobiti s streljanjem; zato je prišel v Inomost. Predno se poda na strelišče, gre v župno cerkev, moli pred altarjem Matere Božje „Marije pomagaj“ prav prisrčno, da bi zadel prvi dobitok; obljubi ako ga dobi, da bo daroval zastavo Materi Božji na božji poti „Marija na sveti vodi“ blizo Inomosta. Pri tolikem številu najbolj izvrstnih strelcev pa ni lahko vse prekositi. Toda zaupna prošnja k Mariji in misel na svojo mater doma, to mu je dalo poguma, hladnosti in natančnosti, da je vselej črno zadel, nazadnje res dobil prvi dobitok. — Ljudje so mu ploskali, blagrovali ga, misleč, da bo prav veliko denarja v mestu pustil. On pa je rekel: „Kakor sem prišel, tako pojdem“. Še kupice piva ni popil. Zastavo je nesel Materi Božji na „Sveto vodo“ v zahvalo; srebro in zlato je prinesel materi domov, poplačal dolgove, in mater oskrbel za stare dni. — Kaj ne, kristjan? ta mladenič ti dopada!

Še bolj kakor nam ljudem je dopadljivo Bogu, če se človek izkaže hvaležnega Bogu, svojemu Očetu in največjemu dobrotniku. V tej hvaležnosti se kaže vera v Boga, da je on

nas ustvaril, odrešil in posvetil, ter obsul nas z neštevilnimi dobrotami. In taka vera dopada Bogu. Kdor je hvaležen, tak se skazuje ponižnega, ker priznava, da je sam po sebi reven, grešen, in nič vreden, da je vse prejel nezasluženo od Boga, Taka ponižnost dopada Bogu. Kdor je hvaležen Bogu, on ljubi in hvali njega za dobre, ki jih je prejel. In s hvaležnostjo hoče izkazati ljubezen do Boga. Taka hvaležna ljubezen je Bogu dopadljiva. Tak človek kaže, da ima v srcu duha Kristusovega.

Noben človek, noben svetnik ni bil tako poln duha Kristusovega kakor je bila ona, ki je milosti polna, kakor Marija, njegova Mati. V njenem srcu se kaže najlepša čednost — hvaležnost. Še imamo molitev, ki jo je sama zložila, ki jo je opravila v goreči pobožnosti; v tej molitvi se čudovito razliva njeno hvaležnosti polno srce, — ta molitev je Magnifikat.

Po oznanjenju Gabrijelovem in po včlovečenju Sinu Bojega je prišla Marija obiskat teto Elizabeto. Teta, navdihnena od sv. Duha, je hvalila in slavila sorodnico zaradi visokega odlikovanja, ki jo je doletelo in zaradi vere, da je Marija verjela besedam božjim. Marija je pač dobro vedela, kaj vzvišenega se je zgodilo ž njo, toda ona se zato ni povzdigovala, ne slavila

sama sebe, marveč povelíčavala je Boga sama, Marija je rekla: (Luk. 1. 46.).

„Moja duša povelíčuje Gospoda,
in moj duh se veseli v Bogu, mojem Zvelíçarju“.

To je veroizpoved njene hvaležnosti. Temu pa pristavi najglobokejšo ponižnost, ker priznava, da so jej velike milosti podeljene nezaslúženo:

„Ker ozrl se je na nizkost svoje dekle“.

Sedaj pa našteva hvaležno milosti, katere je Bog izkazal po včlovečenju njej in prihodnji cerkvi:

„Glej! odsihmal me bodo srečno imenovali vsi narodi“.

„Zakaj velike reči mi je storil on, ki je mogočen, in sveto njegovo ime“.

In njegovo usmiljenje jim je od roda do roda, kateri se njega boje“.

Na zadnje slavi Gospoda za zmago, katero bo doseglo včlovečenje nad grehom, in nad njegovimi povzročitelji, slavi prenovljenje nebeškega kraljestva na zemlji:

„Moč je izkazal s svojo roko
in razkropil je napuhnjene v mislih njih srca;
Mogočne je vrgel s sedeža

in ponižne povzdignil;

Lačne je z dobrim napolnil,
in bogate je spustil prazne; —

Sprejel je Izraela, svojega služabnika,
in se je spomnil svojega usmiljenja; —

Kakor je obljubil našim očakom,
Abrahamu in njegovemu zarodu na vekomaj“.

To je tista lepa, ganljiva zahvalna molitev, katero je izrekla Marija, Mati velike družine božje, takrat v svojem in v imenu vseh svojih otrok Bogu za vse dobrote, ki so po včlovečenju došle njej in vsem otrokom božjim“.

— Iz te molitve se sveti hvaležno srce naše Matere in kraljice Marije.

Tudi ti krščanska duša! živiš v obilici, in plavaš takorekoč kakor po morju božjih dobrot in milostij. Vsak trenutek prejemeš dobrot ne jedne, marveč neštevilne; saj si sestavljen iz samih dobrot božjih. Kaj si, kaj imaš na telesu in na duši; v naravnem in v nadnaravnem življenju, česar bi ne bil prejel od Boga? Zato bi se ne smel utruditi, naprej in naprej bi moral hvaliti Boga, in se mu izkazovati hvaležnega, in ga slaviti.

Nehvaležni človek ima brezumno srce, zakaj ravno zato je nehvaležen, ker v svoji

brezumnosti premalo spozna, koliko in kako velikih dobrot prejme vsak dan od Boga. — Nehvaležen človek ima ošabno srce; zakaj to je ravno ošabnost, napuh, če človek pripisuje sam sebi, kar je in ima na sebi dobrega, ne pa Bogu, delivcu dobrot. — Nehvaležen človek ima mrzlo čutno srce; zakaj če tudi prejema dobrote in ljubezen, vendar ne more vse to v njegovem srcu obuditi ljubezni; on je kakor kup snega, ki se ne ogreje, če tudi ga celi dan solnce obseva. — Nehvaležni človek ima surovo, divje srce, poniža se skoraj pod živino; zakaj živina pozna onega, kateri jej daje hrano in se mu dobrika. — Nehvaležnež pa ne spozna niti največjega dobrotnika, nima nagnenja do njega, ko bi vendar po svoji pameti, in po srcu ustvarjenem za ljubezen, mogel to in moral najbolje storiti. — „Vol pozna svojega gospodarja, osel jasli svojega gospoda; Izrael pa ne pozna mene, in moje ljudstvo ne ume, kdo je njegov dobrotnik“. (Izai. 1. 3.).

Nauk.

Človek! varuj se tacega srca; navadi se, pogosto in za vsako dobroto zahvaljevati se Bogu; reci vsaj na kratko, na primer: Hvala Bogu! Hvaljen Bog! — Pokaži, da si bil v šoli

pri Mariji; da si se učil od Marije — imeti hvaležno srce do Boga. —

Da pa Marija povračuje iz hvaležnosti tudi ljudem vsako — malo uslugo, vsako vredno češčenje, ter usliši vselej ponižne prošnje, to imamo napisano v tisočernih in tisočernih prigodbah, izmed katerih naj navedemo tukaj samo eno za

Zgled.

V životopisu svetega Makarija, škofa v Antiohiji se bere, da je bil posebno goreč častivec Matere Božje. Vsak dan je premolil pred altarjem presvete Device po cele ure. — Nekoč je bil na potovanju v Rim. V mestu Kompreju gre ob solnčnem zahodu najpreje v cerkev preblažene Device, in dolgo moli po svoji stari navadi pred altarjem Marije. Nazadnje ga zažene zakristan (cerkvenik) surovo iz cerkve in zaklene vrata. Makarij prečuje na pragu pred vrati celo noč v molitvi in premišljevanju. Bog je počastil zvestega služabnika, in pokaže, da njegova ponižna molitev puhti v nebesa. Cerkevna vrata se odprejo sama od sebe, tako da bi Makarij lahko šel na prejšnji prostor. Toda Makarij je ostal na pragu, misleč, da ne bi razjezil zakristana, ki ga je sinoč tako grdo spodil iz cerkve, da ne bi ga našel na starem

mestu. Zjutraj na vse zgodaj pride zakristan — strme najde vrata odprta, Makarija pa na pragu. Sedaj je spoznal svetost božjega služabnika. — Naglo razglasi čudež po mestu. Ljudje so kar hrumeli skupaj in blagrovali ponižnega moža. — Marija je hotela poplačati stanovitno pobožnost vdanega služabnika, ki vkljub žalenja ni zapustil cerkve.

Molitev.

O dobrotljivi Bog in moj Oče! celo življenje me obsiplješ z neštevilnimi dobrotami; ni ga bilo trenutka od mojega rojstva semkaj, da mi ne bil izkazal kake dobrote. In jaz sem ti povrnil tako malo hvaležnosti, da se mi je bati, ti mi boš odtegnil svojo dobro roko. Oj dodeli mi še ta dar, da imam hvaležno srce do tebe. Zahvalujem se ti z najhvaležnišima Srcama Jezusa in Marije, da si me iz nič ustvaril razumnega človeka, da si me ohranil na telesu in duši, — da si poslal za moje odrešenje svojega Sina na svet, — da si me sprejel po krstu za svojega otroka. — Zahvaljujem se ti za vse časne dobrote. Zahvaljujem se ti za vse znane in neznane milosti. O preblazena Devica Marija! pomagaj mi, da se vselej izkazujem hvaležnega otroka Bogu. Amen.

Šestnajsti dan.

Materno blaženo Srce.

Z ozirom na milost in srečo, da ima Božjega Sina samega za svojega sina, bode celi svet me imenoval „blaženo“ in „srečno“, je rekla presveta Devica. „Velike reči je storil Gospod nad mano; blaženo me bodo imenovali vsi narodi“. In res, še sedaj jej pravimo — „preblažena Devica“; to je bila, in bo. Nje blaženost, nje sreča je Božji Sin, ki je delal njenemu maternemu srcu zveličansko veselje. Kdarkoli je pogledala božje Dete, lahko je rekla: Jezus ti si moje veselje.

Druge matere morajo pri porodu otrok bolečine in britkosti prestajati, in vendar pozabijo vse bolečine od samega veselja, da je človek rojen na svet, da jim je Bog dal otročiča. Marija, mati Jezusova, ni trpela pri porodu božjega Deteta nikakršnih bolečin, marveč veselje je imela; to veselje je bilo večje, kakor veselje svetnikov, kateri so bili tako srečni, da so Jezusčka v roke sprejemali, kot sv. Anton Padovanski, ali sveti mladenič Stanislav.

Dalje je drugim materam veselje, če vidi, da je otrok zdrav na telesu in na duhu, da je čil in nadarjen, poln dušnih zmožnostij. Marijin otrok pa je bil Sin Božji, bil je večna modrost in svetost, in vsemogočnost brez vsaktere pomanjkljivosti, tako da nič lepšega, nič žlahtnejšega, nič ljubeznjivejšega niti misliti ne moremo. — Ali ni bil že sam pogled na to Dete v nebeško veselje materinemu srcu preblage Marije!

Znano je, da za človeško srce ga ni globokejšega, živejšega in gorkejšega veselja, kakor ljubiti in biti ljubljén. Ljubezen je srcu življenje, rekel je sv. Tomaž Akvinski. Ta sreča pa je tem slajša, čem plemenitejša in svetejša je ljubezen; taka sveta in pravična ljubezen se ne boji, da bi šla predaleč; njej ni treba omejevatí se, ona se sme utopiti sama v sebi. Marija pa je vedela, da jo njen otrok, prisrčno ljubi, ki je bil Bog sam; in morala ga je ljubiti iz cele moči srca, iz cele duše, ker je bil njen Bog, in Gospod, in stvarnik, in posvečevavec. Nekateri svetniki so imeli toliko ljubezen do Boga, da so se od veselja zamaknili; to je bilo čudo ljubezni. Pri Materi Božji pa je to čudo, da ni bila zmiraj zamaknjena.

Pa še nekaj. — Dobrim ljudem je tako kakor dobremu Bogu; kakor on, imajo najslajše

veselje nad tem, da drugim dobrote izkazujejo, da jih storijo srečne. — Sedaj pa pomisli, krščanska duša to-le: Marija je vedela, da je njen sin namenjen celemu svetu za srečo in blagor; vedela je, da je on ozdravljenje vsemu človeštvu; dalje kruh življenja izvoljenim; da je Odrešenik greha in revščine celemu obsojenemu človeštvu. Kakor je bilo Bogu Očetu v veselje, da je dal svojega Sina v dar, najdražji dar celemu svetu, naj bodo po Njem srečni in blaženi vsi ljudje, kateri to resnično hočejo: tako je bilo Mariji najžlahtnejše veselje, da ona redi, odgojuje in varuje božje Dete kot kruh življenja celemu revnemu in zapuščenemu svetu. Le pridenimo za kratek primer še to: ako ima krščanska mati sina, ki pomaga kot dober duhoven, dober pridigar, dober spovednik tólikim kristjanom k časni in večni sreči — oj koliko je veselje te dobre matere, kedarkoli sliši govoriti o njem! Koliko i kakšno veselje je moralo biti šele za blago materno srce Marijno, ko je videla, koliko dobrega je storil njen sin s čudeži, z naukom toliko in toliko revnim ljudem, koliko je napravil veselja premnogim! Lahko je rekla: „Vzrok, začetek tega veselja sem jaz.“ — Res, vesela je bila z veselimi; veselila se je veselja drugih, kakor pravi sveti apostelj. In to veselje traja

že 19 stoletji; zakaj po svojem sinu je bila „Začetek veselja“ že milijonom in milijonom ljudij, in to veselje raste od dne do dne.

Neki mož, ki je zadobil po Marijni pomoči veselje popolnega spreobrnjenja, je napisal po različnih dogodkih lepo spričalo Mariji. Ona je veselje ljudem, in je vesela tega veselja ona sama. Mož namreč hoče dokazati, da je Marijno srce materno blaženo Srce, ker dela veselje drugim in se sama veseli z veselimi. — To spričalo naj sedaj premišljujemo mestu družega zgleda; ali z drugimi besedami: mestu enega zgleda vzemimo jih več skupaj, in to je naš

Zgled.

Mož piše tako: „Veselje podaje Marija vsem, kateri se k njej zaupljivo obračajo. Saj je že takrat, ko je Marija obiskala teto Elizabeto, poskočil veselja Janez Krstnik, ki še rojen ni bil. — Kako so bili veseli svatje pri ženitvanju v Kani, ko so videli, kako lepo kipi dobro vince v čašah! Kdo je bil vzrok temu veselju? Marija! ker na njeno prošnjo je Jezus spremenil vodo v sladko vino. — In pa sedaj! Kolikrat beremo, da na milostnih krajih, na božjih potih, zadobijo zdravje bolniki na priprošnjo Marije. — Saj smo že mi sami slišali pred par leti v Šmarnicah, da

je mlada mati se pridružila z bolnim otrokom procesiji k Marija Taferl iz Dunaja — da jej je pa med potjo otrok umrl — da je vsa obupana sedla v kot pred Marijo, tarnala, jokala, prosila: „Marija, daj mi otroka nazaj, otroka hočem imeti“ — da so nesli mrtvega otroka devetkrat okoli altarja, položili ga na altar — da je otrok pri blagoslovu za odhod jel vpiti: mama, mama! Oj kako je bilo veselo vse ljudstvo! Kako so hvalili Marijo. — In pa le berite poročila tolikanj čudovitih ozdravljenj polurški Materi Božji na Francoskem.

Dalje, če pomislimo, koliko ljudij je šlo in še hodi težke vesti tolažbe iskat na različne milostne kraje k Mariji, in nazaj pridejo potolaženi in veseli. Vprašajte jih, kdo jim je obveselil srce? Vsi bodo veseli kazali na Marijo. Vsak bo rekel: Marija, tolažnica žalostnih mi je olajšala vest, utolažila srce.

Sedaj pa poglejmo malo nazaj v zgodovino. Marsikatero ime v lavretanskih litanijah, marsikateri praznik spominja na vesele dogodke za celo krščanstvo, in kot vzrok temu veselju se imenuje Marija. Tako na primer je bil papež Pij VII. kot jetnik Napoleona I. odpeljan na Francosko. Ker se ni vdal Napoleonovim zahtevam, in čez par let se je vrnil osvobojen v Rim

nazaj, celi krščanski svet se je veselil tega osvo-
bojenja. Papež je pripisoval to rešitev previd-
nosti Božji na priprošnjo Marije; ovenčal, kronal
je Marijno podobo v Avinjonu, vpeljal je praznik
„Marija, pomoč kristjanov“ za celi svet.
In že preje je postavil papež Pij V. v litanije
ime „Marija, pomoč kristjanov“, v spo-
min na slavno zmago pri Lepanto nad Turki,
sovražniki krščanske omike in vere; vpeljal je
tudi praznik „Marija zmage“ 7. dan oktobra
mesca. — Tudi praznik „Sladko ime Marije“
je spomin zmage nad turško silo. Ko je namreč
hrabri polski kralj Sobijeski po slavni zmagi
pred Dunajem rešil celo Evropo turškega jarma,
šel je v cerkev in sam zapel „Te Deum lau-
damus“ — Hvalimo te o Bog! Stiskano
mesto in vsa Evropa se je veselila zmage; kralj
in ljudstvo, vsi so hvalili Marijo za zmago.

Marija vpliva na osodo celega krščanstva,
celih narodov, vpliva na srečo celih družin in
posameznih oseb, ona pomaga premagovati lastno
natoro človeka, premagovati dušnega sovražnika.
Marija pomaga pri odgoji otrok, pomaga v vseh
nadlogah, poysodi je ona vzrok veselja, ter se
kakor mati veseli veselja drugih.

Blaženi Alan poroča, da je bil neki olikan
mož zarad grde pregrehe obsojen v ječo do smrti.

Leto kazni je prestal. To je bilo strašno leto. Verige, trda postelj, zaduhli zrak, slaba hrana, vse je bilo jetniku neznosno. Najbolj pa ga je mučila misel, da bo to trajalo do smrti. Divjal je, kled in zabavljal čez vse; sedaj jokal kakor otrok. Ta položaj ga je pripravil do obupnosti. Pri tem pa mu je bilo nevganljiva zagonetka obnašanje drugega sojetnika, ki je imel jednako osodo, taisto pregreho. Ta pa ni nikdar tožil, ni bil nikdar nevoljen, niti godrnjal, kakor bi bil za tako osodo ustvarjen. Še želel ni boljšega. To je bilo možu neumljivo.

Nekoč mu reče: Čuj, vrstnik moj v nesreči! Kako moreš vender tak biti, mirno prenašati to osodo, ki nama bo trajala do smrti? Kako si vender tako miren? Če te bolj premišljujem, manje te umem. Ta mu odgovori: Ničesar ti ne bom prikrival. Moč, osodo mirno prenašati, mi je dala Marija, Mati Božja. Jaz sem jo prosil, in ona mi je to milost skazala. Na to mu pravi porogljivo: „To je vse prav lepo; toda jaz bi jo raje prosil, da bi iz te luknjeven prišel, na svobodo“. Drugi reče: „No, to jaz že imam zdavnaj; Marija mi je tudi svobodo pridobila. Toda jaz hočem za pregrehe pokoro delati. Jaz se bojim, ko bi prost bil, ntegnil bi zopet grešiti, potlej bi mi Marija odrekla milostno roko; jaz bi bil obsojen v

pekel, ki bo hujši, nego najna sedanja ječa. Ako hočeš, bom tudi za tebe prosil jednake milosti“.

Mož: „Oj! moliva, moliva!“ in poklekne na gola tla: „O Marija, presveta Devica! obljubim, da ti bom služil celo življenje, obljubim, da bom vsak dan molil sv. rožnivenec, reši me iz te ječe“.

In res, kmali je starnjal pomiloščenje, osvobodili so ga ječe. Nastavili so ga zopet v službo, toda v drugem kraju, kjer ni bil znan. Živel je odslej prav dobro, vsajal je drugim ljudem pobožnost in ljubezen do Marije, učil jih je sveti rožnivenec moliti — vsak dan. Potlej je stopil v dominikanski red, kjer je živel prav pobožno do konca življenja, umrl je srečne smrti.

Če materna ljubezen Marije pripravi toliko veselje človeškemu srcu, gotovo je veselje v Marijnem srcu še večje — pravo materno veselje je.

Nauk.

Glej krščanska duša! da tudi ti napraviš veselje maternemu srcu Marijnemu. Saj veš, da ima Marija rada vesele duše. Daj! oveseli svoje srce, in ona bo vesela. Ti imaš morda žalostno srce zaradi različnih grehov; zaradi poželjivosti mesa, to je, zaradi nečistosti, zaradi sovraštva, zaradi jeze in drugih grehov. Greh te peče, vzel ti je mir in te hudo trpinči. Oj vstani, zateci

se k Marijnemu srcu; potoži svoje težave, prosi Marijo, naj ti pomaga, naj te ozdravi. Stori to vsak dan, dà — večkrat na dan. Ona pomaga včasih naglo, včasih je treba več časa. Ali pomagala ti bo gotovo, ako se jej polna zaupanja izročiš. Ti boš vesela, pa še večje bo veselje nebeške Matere. — Nikar ne odlašaj dolgo, začni precej danes; pokaži jej svoje ranjeno, bolno srce! — Saj je Marija pribežališče grešnikov, tolažnica žalostnih in pa začetek veselja.

Molitev.

O Marija, Mati nebeška! poglej pred seboj revnega grešnika, ki se zateka k tebi poln zaupanja na tvoje zaupanje. Nisem vreden, da se ozreš name; pa vem dobro, da imaš srčne želje, pomagati grešnikom, ker je tvoj Sin zanje umrl. O Mati usmiljenja! glej na mojo revo in usmili se me. Vsi te imenujejo pribežališče grešnikov, pomoč zapuščenih, zato zatekam se k tebi, in prosim te pomoči; podaj mi roko že zavoljo Jezusa. Vem, da ti je veselje, pomagati grešnikom; pomagaj mi, po grehih sem zgubil milost božjo, pokaži mi, kaj mi je storiti, da dobim zopet milost, da se vrnem k Bogu nazaj, vse bom storil, storil bom precej. Vzemi me za svojega otroka. O Marija, usliši me, prosi zame svojega Sina, ne zapusti me o Marija. Amen.

Sedemnajsti dan.

Konservativno Srce.

Ni kaka pobožna šala, ni pohlep, povedati kaj nenavadnega; če imenujemo Marijno Srce konservativno srce. Ta beseda izvira iz svetega peresa. Dvakrat je omenjeno v svetem evangelju srce Marije, in obakrat je rečeno: Marija je bila konservativnega srca. Sveti Lukež pripoveduje v drugem poglavji, da so betlehemiški pastirji pripovedovali drugim ljudem, kaj jim je oznanil angelj o novorojenem Detetu božjem, in ljudje, to slišati, so se čudili. Marija je tudi slišala to, ali ona se ni samo čudila, ona si je zapomnila in po tem se ravnala. Marija pa je ohranila — conservabat — vse te besede in premišljevala v svojem srcu“. (Luk. II. 19.).

Tako je storila tudi pozneje; sveti Lukež namreč pripoveduje, da sta Marija in Jožef izgubila Jezusa v Jeruzalemu, kako sta ga iskala polna žalosti, da sta ga nazadnje našla v templju med učeniki; da je šel ž njima v Nazaret, in bil njima pokoren, in pa pristavi: „In njegova

mati je ohranila (conservabat) vse te reči v svojem srcu“. (Luk. II. 51.).

V svetem pismu stoji tedaj zapisano, da je bila Marija konservativnega srca, ker je božje reči visoko cenila, si jih k srcu jemala, v srcu hranila ter premišljevala.

1.) Marija se je trdno držala besede božje po veri vsem od Boga razodete resnice. Njej je bilo veliko razodetega, mnogo velikega čudovitega, neumljivega o njenem božjem Detetu. Ali ona vé, da je Bog tisti, ki jej je razodeval, in njegova beseda ne more goljufati; ona vé, da je božja beseda važnejša, dražja, kakor vsa modrost svetá. Zato stori Marija svojo dolžnost, sprejema resnico božjo s spoštovanjem in hvalenostjo, ter se ravna in dela po tej. In tako doseže svojo blaženost. „Blažena si, ker si verovala“, je rekla Elizabeta. To je prvo, kar spada k krščanskemu konservativnemu mišljenju.

To je prva reč, rečemo še enkrat, to je prvi neizogibni pogoj za pravi krščanski konservativizem, da se strogo držimo vsega, kar nam vелеva vera; da verujemo vse in vsako posebej, kar nas uči katoliška cerkev. Ne da bi ti veroval in sprejemal, kar ti ravno dopada, drugo pa zametaval in o tem dvomil, kar ti ni po volji; ali da bi nekaj čislal drugo pa zavračal in odbijal. Vse,

kar Bog veleva in zahteva, vse je enako resnično, vse se mora enako verovati. Tako na primer je velika pomota, je prav liberalno, če nekateri zametujejo in tajijo nezmotljivost rimskega papeža v verskih rečeh, ko bi tudi vse drugo verovali. — Ti pa krščanska duša! posnemaj Marijno Srce in bodi konservativna v veri. Dragocena je zakladnica, katero ti Bog daje z vero, v veri. Kdor zavrže eno resnico, da je ne sprejme, ta zapravi veliko blagó in dragocenost; saj govori Kristus sam: „Kdor ne nabira z menoj, on razsiplje, zapravlja“. — Pač pa se lahko zgodi, da človek zajde na liberalno pot, da postane prostomislec in zapravljiv z darovi vere.

In to se godi na dva načina: prvič ako človek rad in preveč občuje z liberalci, ako se pajdaši ž njimi, posluša njihove pogovore, ki zaničujejo in ponižujejo krščansko pobožnost, ter devajo vse v nič, tako da zamoré človeku tanko vest; drugič pa, ako človek zanemarja cerkvene vaje, da opušča molitev, da ne hodi k maši in pridigam, če ne sprejema svetih zakramentov, — tak človek postane liberallec, da sam ne ve, kedaj.

2.) Marija se je trdno držala zapovedij božjih; kar je spoznala, da je volja božja, to je bilo njej zapoved. Tako bi morali tudi dandanes

imeti otroci voljo starišev za svojo zapoved. — Ko je namreč zvedela po dolgem razgovoru od angelja, kaj hoče Bog od nje, odgovorila je, da mu hoče ustreči in rekla: „Glej, dekla sem Gospodova“. Pot, ki jo je njej Bog odkazal za celo življenje, je bila ozko omejena s težavami, svetimi dolžnostmi, kakor s trdnim plotom. Bila je ozka pot, katero je imela hoditi celo življenje, kakor velewa Kristus vsem vernim kristjanom. Marija jo je zvesto hodila, ona je zapovedi božje visoko čislala, natanko izpolnjevala do smrti.

Ljudje, kateri se ne držijo zvesto zapovedij božjih, kateri čez ograjo skačejo, imajo seveda večjo svobodo, živijo prosto in divjajo svojevoljno; ta pot je široka, vodi po daljnih ovinkih okrog. Večina ljudi hodi po njej. To so svobodomiselni duhovi — cerkveni liberalci. Konec jim je prerokovan: Kristus, vodnik konservativcev ne jaz, on pravi: „Njih pot pelje v pogubljenje“. Mi vsi smo ljudje, večkrat odstopimo od poti božje, toda velik razloček je, če človek spozna svojo pomoto ter se vrne nazaj na pravo pot, in pa, ako ne posluša svarjenja vesti in dobrih ljudij, ter dirja po poti pregrehe naprej. Taki zgrešijo pravo pot in se ne vrnejo.

Krščanska duša! Naj tebi veljajo besede preroka Hageja: „Premisli in vzemi si k srcu

tvoja pota“. (1, 5.) Pomisli, je li pot, katero hodiš dan na dan med plotovi božjimi, ali ni? Zapomni si: „Kdor ni z menoj, ta je zoper mene“, pravi Kristus. — Vzemi enkrat čas, in preglej svoje vsakdanje poti. Božji kažipoti, voditeljice so desetero zapovedi božje in cerkvene zapovedi, saj so ti znane. Premisli — hodiš li po njih, ali ne? Ali te je resna volja, držati se jih, ali ne? Ako tega ni, skrbi, da bode! če ne — boš videla, kaj bo.

3.) Marija je pokazala svoje strogo konservativno srce, ker se je držala Jezusa zlasti takrat, ko ga je vse zapustilo; ko so učenci zbežali, judje ga natolcovali, obrekovali, krivo tožili, krivo pričali, in kot razbojnika križali. — Marija pa je pri njem stala pod križem.

Tudi v naših časih je treba močnega, pogumnega srca, da ostane človek konservativen. Sveta cerkev in nje nauki, duhovščina in pobožne duše so večkrat obrekovani, opravljeni in zaničevani. Tudi po vaseh na kmetih se nahajajo ljudje, ki se norčujejo iz pobožnosti. Temu ustavljati se in stati s Kristusom, zato je treba krepkega srca. Večkrat se godi pri volitvah, da bi marsikateri rad volil po vestnem prepričanju dobrega, poštenega moža, toda boji se, da ne bi se zameril kupčevalcem ali sosedom, ter voli zoper svoje

prepričanje; to je res zložno, konservativno pa ni, to je liberalno. Tu veljajo besede Kristusove: „Kdor se mene sramuje pred svetom, njega se bom jaz sramoval pred Očetom“. Vsaka stranka hoče imeti cele može; tako hoče Bog imeti celo srce.

V tej zadevi je skoraj več pomanjkljivosti pri moških, nego pri ženskah; in sicer celo pri takih mladih možakih, ki se navadno bahajo z neodvisnostjo in svobodnostjo. Za primero vzemimo enega, ki nam bo slika tisočerih; da vidimo, kako nastanejo iz konservativcev liberalci.

Pred leti je bil kmetiški mladenič poklican k vojakom. Odgojen je krščansko, imel je pravo, trdno vero, tudi pobožen je bil — toda samo v srcu. To vam je bil pogumen vojak, ni se bal smodniškega dima, niti bajonetov, kedar je stal v vojskini rajdi — toda drugače je bilo v vojašnici. Precej od kraja, ko je prišel k polku, je molil zjutraj in na večer v postelji. Pa nekoč to zapazi šaljiv tovariš, začne se smejati in zažvižga arijo nesramne pesmi. Odpihal je vojaku sv. križ — od tistihmal se ni več prekrižal. Pride nedelja, vojak gre po stari navadi k maši. Ko pride iz cerkve, vidita ga dva tovariša, posmehujeta se mu in kažeta s prstom za njim, kakor bi bil storil kaj grdega. Odslej ni hodil več v cerkev. — Pač pa se je pajdašil in po-

hajal z drugimi po gostilnah; norčevali se in pijančevali so, — on tudi; — včasih so bili kaznovani, — on tudi; sploh, počel je, kar drugi; vlečili so ga, kamor so hoteli drugi, kakor brezvoljno živinče. Sedaj je imel mir pred tovariši, toda vest mu ni dala miru. Bog ve, kam bi bilo prišlo s tem človekom, ko bi ne bila vmes segla Marija in pravi prijatelj. Toda predno slišimo dalje, premišljajmo nekaj drugega:

4.) Marijno srce je skozi in skozi konservativno, to je, da človeka čuva, varuje in ohranjuje. Saj vemo, da jej cela cerkev pravi: Zdravje bolnikov, Tolažnica žalostnih, Pomoč kristjanov, Pribežališče grešnikov. Kdor hoče torej Marijno srce vtisniti v svoje srce, ne sme pozabiti teh značilnih pridevkov, ali naslovov. Pravi čestivec Marije bo tudi konservativno, ohranjevalno vplival na srca bližnjih ljudi. Kako se je to godilo na našem vojaku, poslušajmo:

Vojak je imel starega prijatelja, rojaka, domačina; ta je že zdavno gledal, kako bi pripravil reveža k poštenemu življenju, bil je eden tistih, kakor govori sv. pismo: „Zvest prijatelj je zdravilo življenja“. Nekega večera gre ta k shodu bratovščine presvetega Srca Marije, in na voglu neke prodajalne najde znanca vo-

jaka, ki gleda po ulicah. — „Kaj pa čakaš tukaj?“ pravi. — „„Dolg čas prodajam, danes sem prost, pa čakam prijatelja, da pojdeva na veselico, ali od nikoder ga ni““. — „No, pa pojdi z menoj: jaz grem tudi na veselico, prav krasno se bomo zabavali“. — „„Kam pa vendar greš?““ „K naši Ljubi Gospej zmagoslavni“. — „„Kaj pa je to: Gospa zmagoslavna? — To je cerkev, kaj ne?““ — „Da, saj si tudi ti doma hodil v cerkev“. „„Že dolgo nisem bil v cerkvi; že očenaš sem pozabil““. — Prijatelj mu prigovarja; skor bi rad šel, ali odločiti se ne more. Nato ga prime za roko: „Naprej, saj že ime kaže, da je to cerkev za vojake „Marija zmagoslavna““.

Ko prideta v cerkev, začudi se vojak, videti toliko možkih zbranih; bili so mladi in stari, brkasti, plešasti, sivih las. Tudi častnikov je bilo videti. Vojak začuden vpraša: Kaj tudi v velikem mestu hodi toliko možakov v cerkev?

Najpreje se prične pridiga. Na leco stopi star, visokočastitljiv duhoven, govori krasno o Mariji „Pribežališče grešnikov“. Vojak posluša pazljivo, včasih mu stopijo solze v oči. Po pridigi mu reče prijatelj. Glej, ta duhoven je star vojak; častniški plašč je zamenjal za mašno srajco, sabljo za evangeljske bukve. Do-

movini je služil kot častnik, sedaj služi v armadi božji. Tega smeš svobodno poslušati, pa reci da vera ni za vojake! — Potlej začnejo peti litanije; vse obilno ljudstvo poklekne, — vojak tudi. Prijatelj ga včas po strani pogleduje, in vidi, da mu pri besedah: „Marija pribežališče grešnikov“ — teko debele kaplje solzâ po licu. — Po končani pobožnosti se cerkev izprazni — vojak še zmiraj kleči; prijatelj mu potrka na rame, rekoč: Morava iti. — Vojak: „Kaj že? Oj, kako je bilo lepo! kako me je ganila pridiga“. Prijatelj reče: „„To je naravno. Saj je govornik častnik. Častnika poslušati je vojaku pristojno““. — Vojak vzdihne: „Ti si moj rešenik, ti si moj resnični prijatelj. Tam-le vidim spovednika v spovednici, pusti me, jaz grem k spovedi, pusti me tukaj. Marija ti bo povrnila za to prijaznost““.

Odslej je postal ta vojak drugačen človek. Kakor je bil hraber vojak, tako je bil pogumen kristjan; za prazno besedovanje, za neumno zaničevanje se ni zmenil, stal je trdno pobožen.

Nauk.

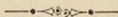
Krščanska mladina! varuj se slabe tovaršije. Ne poslušaj slabih pogovorov; ne verjemi spačenim ljudem. Drži se trdno svete vere,

ubogaj nauke starišev. Časti Marijo; če Marije ne zapustiš, Marija tebe ne bode zapustila.

Molitev.

O prečudno Srce Matere Božje! občudujem tvojo odločno vdanost v voljo božjo pri vseh rečeh; spoznam svojo slabost: kolikrat sem se Bogu ustavljal in preziral njegovo povelje za voljo malenkostne nezložnosti. Sedaj mora biti drugače. O Marija! podpiraj mojo prošnjo s svojo priprošnjo pri Bogu. —

O Jezus, moj Zveličar! ponižno te prosim, daj mi Duha moči in kreposti, da ti vselej zvest ostanem v veri pri vseh okolščinah z besedo in ravnanjem, če tudi bi me svet zaničeval in preganjal. Obljubim ti, da bom pridno molil in rad prejemal svete zakramente. Varoval se bom hudobnih tovaršij, zavračal bom zlobno besedovanje, nikdar se ga ne bom navzel. Rad bi bil bolj podoben tvojemu Srcu, in Srcu tvoje ljubeznive Matere. Amen.

Osemnajsti dan.

Ljudomilo Srce.

Res je, milost božja mora marsikaj popravljati nad nami, na naši natori, odstraniti, prirezati; to pa boli. Mi smo zelo bolni na duši; mi smo zelo narobe, mnogo je slabotnega, bolnega na nas. To hoče milost najpreje odstraniti in ozdraviti. Kar pa je v naši natori zdravega, dobrega, to jej je milo; milost božja ravna s tem, kakor vrtnar z divjakom. Vrtnar divje drevo požlahtni, poravna in obreže, da postane drevo žlahtno, rodovitno ter človeku blagodejno. Zatoraj je resnična, tolažljiva beseda ta: „Milost ne razdira naše narave, marveč jo le požlahtnuje in povzdiguje“. — Lahko si misliš, kaj čudovitega je izvršila milost božja na Mariji. Pri Mariji ni bilo treba ničesar odstranjevati, ker na Mariji, milostij polni, je bilo že od začetka vse zdravo. Milost je imela na Mariji le to, kar je bilo na njej po naravi dobrega, požlahtniti in do popolnosti dovršiti. In to je storila, čudovito izvršila. Sedaj hočemo samo eno reč premišljevati, namreč: „Nje ljubezen do ljudij.“

Pač tiči že v človeški naravi nagon, ljubiti druge ljudi, toda ta natorna ljubezen je nekak divjak, divji cepljenec. Ta ljubezen je mala, tesnosrčna; ljubi le sorodnike, znance in tovariše. Večkrat je tudi sebična, išče bolj lastne slasti, nego da bi hotela drugim streči. Često je pre-slaba, in biva samo v željah in sočutju, za žrtve in za delo ljubezni pa se ne briga. Sedaj pa premislimo kako lepo rastlino je vzgojila milost božja v srcu Marijnem.

Marija je imela sorodnico, omoženo ženo, katera pa v visoki starosti na svojo žalost ni imela otrok. To je bila sveta Elizabeta, njena teta. Sedaj je naznanil angelj Gabrijel presveti Devici, da je pred šestimi mesci Bog dal njeni teti otroka. To je bilo Marijnemu srcu dovelj, da izkaže sorodnici na lep način svojo ljubezen. Najprvo je gojila prav živo sočutje veselja z Elizabeto; ona je namreč čutila, vedela je, koliko veselja ima teta, zato jej je hotela to veselje in sočutje razodeli sama osebno, da bi jej tako storila novo veselje; zakaj veselje razdeljeno je dvojno veselje. — Potem hoče teti veselje povečati z drugim še večjim veseljem; hoče namreč teti naznaniti bližni prihod obljubljenega, zaželjenega Odrešenika, ki bo čez malo mesecev rojen od nje. Misli potovati k Elizabeti. V ta

namen mora pa žrtovati marsikaj, mora zapustiti priljubljeno samoto v Nazaretu, mora se podati na daljno, ne ravno zložno hojo, mora iti med tuje ljudi, kar za nežno, čisto devico ni kaj prijetno. Pa milôst božja daje moč prirojeni ljubezni do sorodnikov; sveti evangelij namreč pravi: „Marija je jaderno hitela čez gorovje“ (kakor bi imela peruti mesto nog). „Prišedša, je stopila v hišo Caharijevo in pozdravila Elizabeto.“ (L. I. 40.) Najpreje je torej Marija pozdravila teto; Elizabeta je še-le na pozdrav govorila, kar piše Lukež (I. 41.) dalje. Marija je govorila v ljubeznjivi ponižnosti. In ostala je še cele tri mesce za postrežbo v Caharijevi hiši. — Marija k vsemu temu ni bila zavezana, toda ljubezen, po milosti posvečena, oblažena ljubezen kmalu zapazi, kaj je vseč ljubljeni osebi, kaj je dopadljivo Bogu, in ne vpraša po dolžnosti, po zapovedi. Tako je pokazala Marija ljubezen svojega srca do tete Elizabete.

Še bolj se je razkazalo ljubeče srce Marijno nad tujimi ljudmi. Ko je bila namreč povabljená na ženitnino v Kani, zapazila je, da jim je prezgodaj pošla bistvena stvar ženitvanjskega razveseljevanja — vina jim je zmanjkalo. Ljubezen ima bistre oči, pravijo; pa milost božja jih še poostri. Marija je videla neugodni položaj,

v katerega je pripravilo pomanjkanje vina dobra, pa revna zaročenca. To videti in si njuno britkost k srcu vzeti: bil je en trenutek. Njena ljubezen jej je vzbudila v srcu sočutje, imela je ž njima usmiljenje. Toda to usmiljenje ni bilo mehko, prazno čutje, ki bi se izreklo v tihem vzdihljeji: „O reveži“, ali „to je žalostno“. Ljubezen in bol, navdihnjena od milosti božje, priganjata Marijo, da naglo pomaga. Denarja nima, bogata pa je v molitvi, in to razsuje v polnem zaupanju pred Srce svojega Sina; Marija ga prosi kar naravnost za čudež. — Jezus naj jim vina pripravi. Pa to jej še ni bilo dosti; ona je vse že naprej pripravila; bala se je, da bi morda sluge ne ubogali Jezusa, zato stopi k njim, ter jim ukaže, da naj vse storé, kar jim poreče Jezus. Potem še-le ko je bilo vse pripravljeno, da se ne zavleče nagla pomoč, potem je bila ljubezen zadovoljna.

Če je milost božja tako oblažila natorno ljubezen in človekoljubje v Marijnem srcu že takrat, ko je bila še na zemlji, kaj bo še le sedaj, ko kraljuje v nebeški slavi! Njeno srce je odprto celi zemlji. Da, zdi se, kakor bi hodila kot usmiljena sestra po širni svetovni bolnišnici, ter ogleduje, kje bi kdo potreboval pomoči; ako jo kdo kliče, pristopi — in pomaga, če je

sicer volja božja. Poslušajmo pismo, ki ga je pisala neka mati, za

Zgled.

„Novembra meseca 1. 1870 mi dojde telegrafično poročilo iz Orleana, da je moja osemletna hčerka Anica bolana. Naglo se odpravim na pot v Orlean; tje prišedša vidim, da ima moj otrok vročinsko bolezen. Prednica zavoda, koder je bila hčerka, mi je povedala, da so se prejšni dan posvetovali štirje zdravniki, in vsi so izrekli, da ima otrok tako hudo bolezen, da odraščen človek ne more imeti hujše; vse je zastonj, rešitev je nemogoča. Ko mi je prednica to povedala, in me hčerka ni kar nič poznala, mislila sem si: pri Bogu je vse mogoče. Hitro se podam v dominikansko cerkev, poklekнем pred altar Marije in jo milo prosim, naj me ona, kot moja ljuba dobra Mati, nikar ne zapusti, naj bo moja priprošnjica, naj pokaže svojo moč nad mojim otrokom. — Pa hčerki je bilo vsak dan huje. Nune, ki so jej stregle, sestre božje ljubezni, so mi milosrčno prigovarjale, naj se vdam v voljo božjo. Če ni pomagati, se ne more pomagati, pomirite se, da še vi ne zbolite.

Huje ko je hčerki prihajalo, tem gorečnejše sem molila, tembolj trdno sem upala na čudežno

pomoč Marije. Enkrat mi reče zdravnik: „No, sedaj je vse proč, pljuča so s krvjo zalite, rešitev ni mogoča“. Štirikrat so jej sestre luč držale; pa vselej je k sebi prišla. Enkrat je začelo pokati po telesu; vprašam zdravnika, kaj je to? Odgovor: „To je srce; drugi zdravnik bi kar pustil in ne dajal več zdravil, jaz pa bom še skušal do zadnjega trenutka; povem vam, ta bolezen je čudna, zanimiva za zdravnika, zmiraj se kaj novega vidi; v dolgoletni praksi kaj tacega še nisem videl. Od glave do nog ni nič zdravega na njej. — Ko bi držal celo uro gorečo svečo pred njo, nobena trepalnica se ne gane“. — Nisem jenjala prositi Marijo: „Marija, ti si moja Mati; ti mi boš pomagala“.

Nekega jutra pride zdravnik in začuden vzklikne: „Je li to mogoče, kri je od pljuč odstopila“. Kri je tekla skozi usta. Zapazi pa na svojo žalost, da se je vrgla bolezen na lica, da je nastal vodeni rak na licih; rak je jedel lica in čeljusti, le kožica je še ostala in žilice.

Sedaj pa je prišla nepričakovana pomoč. Marija, milostipolna Devica, milostljiva Mati, mi je rešila, ohranila moje dete, bodi češčeno na veke njeno materno srce! Zdravnik je vpričo vseh navzočih rekel: „Jaz sem protestant, ne verujem na nikakršen čudež, tukaj pa je storil živi Bog res pravi čudež. Ako zdravim še petdeset let, svest

sem si, da takega slučaja videl ne bom nikdar več“. — Jaz pa sem rekla, to je priprošnja, to je moč Marije, moje dobre Matere. In bilo je tako. Živo meso je začelo hitro rasti na licu, na čeljustih; obraz, nos in usta — vse je postalo v kratkem času lepo, naravno, kakor je bilo pred boleznijo“. — Tako je pisala pobožna verna mati.

Spet smo nekaj novega našli v Marijnem srcu, kar je nam revnim, trpečim otrokom človeškim prav tolažljivo. Človekoljubje Marijno nam je zaklad za vse potrebe zemjskega življenja.

Nauk.

Tudi ti krščanska duša! se uči pobožnosti v Srcu Marijnemu. Ni ti za to treba knjig, ne podobic; treba je samo dobre volje. Stori vsak dan kaj, da boš podobna Mariji. Izkazuj iz ljubezni do Marije svojemu bližnjemu človekoljubno srce. — Gotovo imajo tvoji ljudje v družini, ali pa sosedje vsakdanji križ: vzemi ga nase, deli ga ž njimi, saj je „trpljenje razdeljeno polovica trpljenja“. Pa ne samo v sočutnih besedah; marveč, pomagaj v dejanju kjer moreš. Ako imaš morda sorodnike bolne, ali soseda, sosedo, obišči jih, razvedri jih, tolaži jih; če nimajo dobre postrežbe, postrezi jim, o oskrbi sosedine otroke. Ako slišiš, da je kdo obrekovan,

opravljan, potegni se za njegovo poštenje; saj veš, krščanska ljubezen tirja, slabosti bližnjega zagovarjati, ne pa raznašati. To se lahko godi v kuhinji, na podu, na polju, na poti. Nabiraj si cvetlice ljubezni do bližnjega v čast Marije. Tega bo Marija bolj vesela nego roženvenca. Ako kažeš sočutje z bližnjim, tudi Marija ne bo tebi odrekla prošnje, kedar se zatekaš v britkostih k njej.

Molitev.

O Marija! tudi jaz sem, kakor si bila ti med ljudmi, potrebnimi pomoči, katere bi tolažil v britkostih, katerim bi pomagal v potrebi, da bi bil tvojemu srcu podoben. Toda moje srce je plašno, mehkužno, presebično, da bi si iz prave krščanske ljubezni prizadevalo pomagati bližnjemu. Vidim v strahu, kakó meni pomanjkuje tvojega Srca. Oj Marija! sprosi mi od svojega Božjega Sina milost, da mi ogreje mrzlo srce z ljubeznijo do bližnjega, naj me naganja, da bom iz lastnega nagiba pomagal bratu nositi težave zemskega življenja, o milostljiva Mati! sprosi vsem trpečim bratom to milost. In tako boš po meni pomagala in vsem nam, ki nas oklepaš v materno Srce. Amen.

Devetnajsti dan.

Kakor skala trdno Srce.

Pravega čistega zlata tudi najhujši ogenj ne more povžiti, zlato ostane kakoršno je bilo poprej tudi potem; zato pa preskušajo zlato v ognju. Preskusiti in poskusiti se pa mora tudi človeško srce, je-li sposobno za nebeško veselje, in ogenj za človeško srce ni nič drugega kakor križi in težave, britkosti in skušnjave, sploh vse, kar našemu srcu hudo de, kar je boli, peče, žge. In v taki vročini trpljenja se pokaže, je-li srce naše pravo ali ponarejeno zlato, ali res služi Bogu ali samo na videz, ali ga ljubi ne samo v besedi ampak tudi v resnici.

Predragi v Gospodu! Če Vas danes vprašam: Ali verujete vse, kar je Bog razodel, kar je Jezus Kristus učil in kar zapoveduje sveta katoliška cerkev verovati kot versko resnico? Če vas tako vprašam, vem da mi odgovorite: Vse to trdno verujem. Nimam vzroka dvomiti nad tem in rad verjamem, da mislite in čutite v resnici tako, kakor govorite. Pa če res tudi „trdno“ verujete, to se bo še pokazalo, če pride vaša vera v ogenj. Ogenj, v katerem se pa

preskuša naša vera je dvojen: notranjen, izskušnjave in dvomi o sv. veri; zunanjen, ugovori brezvercev, zasramovanje in zaničevanje pravo-vernih ljudi, ali celo preganjanje in zatiranje svete vere in cerkve. Ako se tvoja vera v vseh teh zunanjih in notranjih bojih ne umakne niti za las, ako ne odnehaš od svojega prepričanja niti pičice, ako se držiš vere trdno v srcu in življenju, potem ti čestitam, ker pokazalo se je, da tvoja vera je zlata, tvoje srce močno v veri. In glejte, dragi moji, tako srce je imela Devica Marija in Mati Jezusova. Angelj oznani ji v božjem imenu, da bo na čudovit način postala mati in da bo njeno dete Bog in človek. Marija je to verjela, a za to je trebalo močne, trdne vere; seveda je bilo za Marijo nekaj izvanredno častnega in veselega, in kaj tacega verjamemo tudi mi. Mnogo čudovitega se je dogodilo ob rojstvu Božjega Deteta, mnogo čudežev je storil njen Sin sam, ko je začel javno učiti in delovati. Kajpak, da se je Marijina vera množila in vedno bolj in bolj krepila. Glejte, vse to in tako daleč verovali so tudi Petrovi učenci, veroval zlasti Peter, ki je radi svoje žive vere bil vreden spoznan biti na zemlji Kristusov naslednik in namestnik. A sedaj pa se mahoma obrne stvar in dobi drugačno lice. Jezusa

Kristusa, Sina Marije Device, so se polastili njegovi zakleti sovražniki: zvezali so ga, bičali in s trnjem venčali, zasramovali in obsodili v smrt ter slednjič križali. In Gospod sam kliče na križu utopljen v morje bolečin: „Moj Bog, zakaj si me zapustil“. A kje si sedaj ti skala, Peter, kje si. Pod križem te ni. Komaj se je začelo trpljenje in zasramovanje Gospodovo, se je že zaklinjal in rotil, da ne pozna Jezusa Nazareškega, vratarici, dekli, ženski na ljubo ogorčeno taji, da ni bil Kristusov učenec. Vere, da je Kristus Bog, sicer ni izgubil, pa trdna njegova vera ni bila, silno silno slaba in omahljiva, kakor kapljica vode na veji, katero maje veter, tako se je majala in omajala vera Petrova, ko je prišel vihar trpljenja nad Gospoda.

Zdaj pa poglej drugam, pusti sv. Petra in glej Devico Mater Marijo. Tudi ona mora gledati, kako visi njen ljubi Sin na križu, kakor bi moral gledati ta prizor sv. Peter. Kje je sedaj kak angelj, da bi pripeljal pastirce molit njegova Sina, kakor se je zgodilo pri rojstvu? Ni ga, ni tudi svitle zvezde od jutranje strani, ki je nekdaj dovedla kralje z darili k zibeli Jezusovi, ni zvezd in ni kraljev, ki bi prišli počastit Jezusa na smrtni postelji. „Ta bo velik in Sin Najvišjega imenovan in Gospod Bog

mu bo dal sedež Davida njegovega očeta, in bo kraljeval v hiši Jakopovi vekomaj, in njegovega kraljestva ne bo konca“, (Luk. 1. 32. 33.) tako je obetal angelj Mariji, ko ji je oznanil, da bo postala Mati Božja. Ha, je-li to tron in sedež Davidov — ta sramotni križ? Ali je to kraljestvo brez konca — da visi na križu kakor največji razbojnik in hudodelec, zapuščen od svojih lastnih učencev, od vseh zasramovan in zaničevan zvija se kakor črv v brezmejnih bolečinah in tako konča svoje življenje; kako kraljestvo je to? Angelj je rekel Mariji, da bo njen sin Sin Božji, Bog sam; kaj, ali je to mar Sin Božji, ki umirajoč toži in zdihuje: „Moj Bog, Moj Bog, zakaj si me zapustil?“ In če je Sin Božji, zakaj ne stopi s križa doli, kakor zahtevajo pismarji in farizeji, saj ima sedaj najlepšo priliko jim na ta način korenito zavezati zlobne jezike. Zakaj ne pomaga sebi, ko je vendar pomagal drugim tako neštevilnokrat?

Podobne in enake misli bi bile prav naravno prišle vsaki drugi materi, in bi ji morale priti, če bi bila stala pod križem svojega sina. Toda, menim, da sploh dolgo ne bi bila stala, marveč omahnila bi v svoji veri, kakor Peter, in le še od daleč trpela s svojim sinom. Toda Marija ni omahovala; stala je in obstala do

konca pod križem po telesu, v duhu v svoji trdni veri. Verovala je v kljub vsej zapuščenosti in stiski, v kljub zasramovanju in zaničevanju sovražnikov, v kljub vsem mukam in trpljenju, da, v kljub temu, da njen Sin umira vendar veruje, da je to Bog, Sin Božji. Odločno in vpričo cele množice vstopi se pod križ svojega Sina in daje tako očitno pričevanje resnici, tako očitno spoznava svojo vero. Brez strahu stoji poleg njega, in vsa zbadanja in pikanja in vse zaničljive psovke, ki lete na njenega Sina in nanjo, vse to je ne upogne, vse to je ne oplašiti in ostrashi. Popolnoma vse eno ji je kakih nazorov je množica, kako se vede do nje višja gospodska, na njo to nič ne upliva, neobčutna je za glas ljudstva in višjo voljo. Pred vsem svetom se spozna, da je ona Mati križanega in da v njem časti svojega Boga. Ogenj trpljenja žareče žge in pekoče žari na njeno srce: „O vi vsi, ki greste mimo po poti, postojte in pogledajte ali je pač bolečina kakor moja bolečina?“ (Thren 1, 12.) tako kliče Marija pod križem z besedami sv. pisma po vsej pravici. A tudi ta silni ogenj trpljenja ne more povžiti njene vere, ker je čisto zlato. Vihar podi in žene valove preganjanja divje in silovito ob njeno srce; a nje srce se ne omaje v veri, ker je skala v

morju. Žebli, kladivo in sulica prodirajo v telo Jezusa in je ranijo; a vere Marijine ne morejo raniti, dasi ranijo Marijno srce, ker nje vera v Sinu Božjega je trda kakor demant.

Glejte, predragi v Gospodu, tako je Marija stala pod križem in s tem najlepše na zunaj kazala svojo vero, ki je trdno stala in ne omahovala, ko je nanjo pritiskala nevera v vseh načinih in oblikah. Dasi je ta nevera v svoji hudobiji nje Sinu vzela življenje, njej, materi, vere vzeti nikakor ni mogla. Marija je zmagala nevero. To je Marijno Srce polno močne vere.

Sedaj pa pogledjmo nekoliko nase, dragi moji, bomo li mogli kaj dobiti za življenje od tega nedosegljivega vzora močne vere. — Pogosto se sliši v naših dneh, da so premnogi neznačajni, da nimajo značaja. Kaj pa je to značaj? Ako ima kak človek svoja načela, to je, ako ima o najvažnejših in za življenje najpotrebnejših stvarih in zadevah svoje gotovo prepričanje, in če se drži teh načel ter ima tudi pogum po teh načelih govoriti, delati, živeti, pravimo: Ta človek je značajan človek, ima značaj. Popolnoma po pravici smemo toraj reči: Mati Kristusova je popolni vzor in vzgled značajnega človeka, je prekrasna podoba, katero morejo in morajo posnemati ženske in moški. Kakor pa je za človeka

častno, če se reče o njem, ta je značajan, tako se neznačajan človek gabi in studi vsem poštnim ljudem, nikdo ga ne spoštuje. Zato je res veliko razžaljenje, če komu rečemo v obraz, da je neznačajan. Pa nikar ne zamerite, dragi moji, vkljub temu, da je ta beseda razžaljiva, vendar smelo trdim: Dandanes kar mrgoli ljudi, ki zaslužijo to besedo, ker so res neznačajni. Da mi ne boste zamerili, bom tudi dokazal to svojo trditev. Neznačajno je, če kedo nima nobenih trdnih načel o veri; še bolj neznačajno je, če kdo ima taka trdna verska načela, pa se boji živeti po njih javno in očitno. Sedaj pa mi priznajte odkritosrčno: ali ni dosti takih ljudi v našem času? Saj poznamo gospode v visokih službah, pa ne tukaj, ampak nekje drugod, v visokih službah, pravim, ki so doma res pobožni kristjani, čuje se celo, da molijo doma rožni venec, tudi svojo velikonočno dolžnost opravijo in sicer pošteno živijo, a kadar nastopijo v javnosti, nikdo ne more vedeti, je li ta gospod kristjan ali pogan ali framason ali žid, tako se zna skrivati. Če se kdo pokaže v narodnih ali političnih stvareh tako brezbarvenega, tako neznačajnega, kako hudo mu zamerijo in po pravici, tudi noben pameten človek ne mara z njim dosti občevati. Zakaj pa nismo v verskih stvareh tako

natančni. ko je vendar vera daleko in visoko nad narodnostjo? Zakaj ne pometamo z verskimi neznčajneži tako, kakor z narodnimi? Zato, ker mislimo, da je vera tako za nameček, da spada k oliki, imeti vero ali vsaj nekaj vere, zato ker nismo prepričani, da je le veren človek cel človek, Taki ljudje naj bodo v očeh sveta še taki junaki in velikani v pogumi in moči, pred Bogom, ki „gleda in preskuša obisti in srce“ (Jer. 11, 20), pred Bogom in v njegovih očeh so strahopetni zajci in bojazljive duše, ki skrijejo brž svojo vero kakor polž roge, če le zašumi kako suho listje, če le pade kaka zbadljiva besedica. Zato jih bo pa tudi Bog enkrat tako sodil in tako ravnal z njimi: „Kdor se mene sramuje pred ljudmi, njega se bodem tudi jaz sramoval pred svojim Očetom“.

Torej, dragi moji, bodimo vsak cel človek v vseh ozirih, radikalen v vseh stvareh, pa v pravem pomenu besede, torej pred vsem cel človek ozir vere. Najlepši zgled bodi nam Marija, kraljica vseh spoznovalcev. Stojmo pod križem, pod zastavo Kristusa, kakor ona, stojmo na strani resnice, če prav bi celo mesto od Pilata gor pa do zadnjega pobalina sramotilo Kristusa, ga preklinjalo, zaničevalo, pehalo od sebe. Stojmo tudi mi neustrašeno, očitno, svobodno, naj nas

k temu ne silijo časní oziri, stojmo v njegovih vrstah, na njegovi strani vpričo vseh ljudij, potem bo tudi Bog z nami, in to je na vse zadnje vendar več vredno, kakor pa če nam celi svet ploska in kliče „slava“. Ploskanje in priznanje sveta mine kakor megla ob vzhajajočem solncu, priznanje Kristusa pa ne neha nikdar. „Kdor zmaga, temu bodem Bog in on mi bo sin“, (Apoc. 21, 7.) tako obeta Gospod v skrivnem razodenju v veri močnim značajnim spoznovalcem sv. vere.

Zgled:

Pred par leti zedinili so se tam na Nemškem mladi dijaki neke visoke šole v dijaško društvo. Med njimi je bil tudi eden, ki je bil tudi ud Marijine družbe, torej verske družbe. Ko drugi tovariši o tem zvedo, jim to ni bilo nič kaj všeč, in pokazalo se je zdaj, da njih versko prepričanje ni bilo kdo ve prida. Zahtevali so, naj tovariš zapusti Marijino družbo; bili so toraj neznačajni celo tako, da so hoteli tudi druge zapeljati v enako neznačajnost. Toda naleteli so na nepravega, ali prav za prav na pravega, ker odločno in jasno je zavrnil njih zahtevo. Tovariši mu na to zakličejo „pereat“, kar se pravi: proč z njim, zgine naj. Pa tovariš, vpisan v Marijino družbo, jim odgovori prav v duhu in značaju Ma-

rijnemu, rekoč: „Vašega pereat se ne bojim, ker upam, da me bo Bog živil“. Tako govorite, tako mislite, tako delajte tudi vi, dragi moji, vse svoje življenje. Vedno se obnašajte tako, da vam bo hudobni in popačeni svet klical „pereat“, a potem vam bo ljubi Bog gotovo klical „živio“.

Nauk.

Trden sklep smo torej danes storili, biti po vzgledu žalostne Marije vedno trdni v veri; pri tem trdnem sklepu pa ne smemo preveč zaupati na svojo dobro voljo. Saj vemo iz lastne izkušnje, kako hitro nas strah pred ljudmi odvrne od naših dobrih in trdnih sklepov. Da kdo more stati v sv. veri in življenju, tudi če prinaša to zaničevanje, obrekovanje, žrtev in samozatajevanja, to je milost božja. Da dosežemo to milost, prosimo danes presveto in prežalostno, s sedmerimi meči prebodeno Srce Marijno, naj nam pri Bogu izprosi in zadobi to milost, ker ta milost nam bo zadobila tudi milost nebes, kajti „kdor se vojskuje do konca, prejme krono večnega življenja“.

Molitev.

Priporočaj se Srcu Marijnemu, naj ti sprosi milost spoznanja in obžalovanja grehov; moli cerkveno pesem:

Stabat mater.

(100 dni odpustka.)

1. Mati žalostna je stala
zraven križa se jokala,
ko na njem je visel Sin.
Dušo njeno, ki vzdihuje,
v britki žalosti toguje,
meč prebada bolečin.
  8. Blažena devic Devica,
meni sladka pomočnica,
naj s teboj delim gorje!
Daj, da Kristovo trpljenje
nosim rad jaz vse življenje,
rane vtisni mi v srce!
  10. Naj me sveti križ tolaži,
smrt me Kristusova blaži,
milost me obdaja naj.
Ko smrt telo mi vzame,
daj, da dušo objame
slave večne srečni kraj.
-

Dvajseti dan.

Materno Srce.

Mnogo je brati v knjigah, mnogo se sliši in vsaka krščanska mati sama izkuša, kaj vse je skrito v maternem srcu; koliko ljubezni, koliko trpljenja, koliko skrbi in upanja ima za otroka materno srce. Kolika je čuječnost po noči in po dnevi; kako srčno moli mati za otroka in ga blagruje; koliko silnega opravila ima mati ž njim; sama sebi pritrga, da ima le otrok živeža; ni mogoče, da bi mati otroka pozabila. Ta pohvala je sploh resnična in zaslužena; zato naj Boga hvali sleherni dan vsak, kdor je tako srečen, da ima dobro mater, saj je Bog vstvaril materno srce, mu storil lahko in sladko ljubiti otroka, saj mora ona zastopati božje mesto pri otroku.

Pa premišljujmo še nekaj lepšega. — So dežele v daljni Aziji, kjer krščanska vera še ni požlahtnila maternega srca; tam je še dandanes na tisoče mater, katere zametujejo otroke, če so jim nadležni, jih potapljajo v vodo, ali jih iz-

postavljajo divjim zverinam, da je požro. V take nevarne kraje hodijo sedaj nune, pobirajo uboge črvice, donšajo v samostan, dajo jesti in piti, je oblačijo, je odgojujejo za delo, učijo koristnih rečij — in za vsa ta dobra dela nimajo niti novčiča plačila, vse to delajo iz ljubezni do bližnjega, zavoljo Boga. Med tem, ko imajo druge matere upanje, da bodo v starosti otroci za nje skrbeli, nune niti te nade nimajo. Vse storijo za otroke, ki niso njihovi otroci, so otroci tujih ljudij; storijo z večjimi žrtvami, zvestejšo ljubeznijo, gorečnejšimi molitvami, nego navadno delajo telesne matere. Kdo je vnel toliko ljubezen v srcu pobožnih nun? — Kdo je vsadil toliko ljubezen do tujih otrok v srce njim, ki so se prostovoljno odrekle maternemu veselju nad lastnimi otroci? — Glejte! to je storilo in še dela presveto Srce našega Odrešenika. On je, ki poganja kot žlahtna vinska trta v srcu pobožnih nun svojo ljubezen do otrok, ter po njih deli ubogim zapuščenim siroticam tolikanj dobrot in jim skazuje novo materno srce.

Pa še dražji dar, še večjo milost imamo od presvetega Srca Jezusovega, o tem poslušajmo precej danes. — Živijo na svetu otroci, katerim se je zgodila po materi hujša nezgoda, nego zavrženim paganskim siroticam, o katerih smo

ravnokar slišali. To so vsi ljudje. Njihova mati Eva je pahnila po svoji veliki pregrehi vse svoje potomce v neizrečeno revo na telesu in na duši. Kakor imajo v Rusiji navado, da preganjajo državne hudodelnike iz ljube domovine v mrzlo Sibirijo, tako smo mi pahnjeni po Evinem grehu v pregnanstvo; zdihujemo in jokamo v pusti, mrzli dolini solzâ, otroci z materami vred, od katerih so rojeni v bolečinah. Veselih ur, veselih dnij je malo in so kratke; kedar preteko, čutiš v žalosti, da nisi tam, kjer bi želel biti. Kar ima telo trpeti, to je še malo; najhujša teža tiši dušo. Skrbi jo tlačijo težko, strasti jo glodajo, kakor divje zveri; strah in groza pred smrtjo in sodbo trpinčita človeka dolgo pred smrtjo. — Oj, nas ubogih otrok Adamovih! Ko bi vsaj materno srce imeli, da bi se razjokali ob njem, da bi mu potožili svojo revo; srce, ki bi imelo sočutje z nami, ki bi nas tolažilo ter bilo ob naši zadnji uri pri nas, in nas pelje iz pregnanstva v kraj veselja, ki ne mine nikdar več.

Seveda, taka mati vseh človeških otrok bi morala imeti srce globoko kakor morje, da se ljubezen in usmiljenje nikdar ne usuši; močno kakor jeklo, da pri pogledu človeške reve nikdar ne počí; obširno kakor sinje nebo, da more sprejemati vse težave vseh otrok; tako srce bi mo-

ralo imeti mogočnost pri Bogu, da bi moglo deliti materni blagoslov vsem otrokom.

Kaj misliš krščanska duša! ali bi ne mogel vsegamogočni Bog ustvariti take matere? Ali bi mogel nam dati tako materno srce, ki bi obsegalo nas vse revne, zapuščene Evine otroke. — O pač!

Glejte! kmalu bo minilo dve tisoč let, kar je bil Bog na zemlji v človeški podobi. Prišel je, da naznani pregnanim Evinim otrokom rešitev iz pregnanstva — in dovršil jo je. Okoli in okoli sebe je videl z lastnimi očmi potrebe, nadloge in revo človeštva, veliko je pretrpel ž njimi, in tako mu je to seglo do srca, da se je večkrat razjokal. Tako so mu bili ljubi in dragi ljudje, tako ga je užalila njihova žalostna usoda.

Kot Bog-človek je sam na sebi skusil, koliko more pripomoči k polajšanju in utolažbi bolečin njegovim bratom in sestram dobro materno srce. Kaj ljubezni, zvestobe, sočutja in čuječnosti mu je pač vedno izkazovala lastna mati, blažena Devica Marija! Ko bi imeli vsi njegovi bratje in sestre take matere, oj, koliko manj solzâ bi bilo prelitih, koliko prelitih bi bilo obrisanih; koliko src bi bilo utolaženih, koliko reve bi bilo odvrnene, marsikteri preganjan človek bi bil obvarvan nevarnosti; o kako sladko bi bilo umirati

v naročju take matere! Take in enake reči je premišljeval takrat naš Odrešenik, in kakor revnim ljudem ni odrekel nobene reči in ničesar, kar bi jim bilo v dušni blagor, tako je tudi sklenil, zapustiti svojim bratom in sestram, vsem vernikom dobro, skrbno mater.

Kar je sklenil, to je storil; izbral je izmed src vseh ženâ najboljšo, najžlahtnejšo, najmildarnejšo, najmilejše srce — Srce matere svoje Marije. Da je Marija izpolnila vse materne dolžnosti do njega, to je vedel; da pa bode imela srce dosti obširno, dosti globoko, dosti močno — tega jo je naučil; vzel jo je v šolo svojega srca ter jo prešinil z ljubeznijo do vseh svojih bratov in sester, da ljubi nas vse, kakor je on ljubil nas vse.

Že pri učencih sta nauk in zgled Jezusov vžgala toliko ljubezen, da je eden rekel: „Kristus je za nas umrl — umrimo tudi mi drug za drugega“; drugi bi rad vse nezgode bratov na se vzel, ter je rekel: „Bratje moji! Koga izmed vas zadene trpljenje, da bi jaz ne trpel? — In kdo izmed vas je pohujšan, da bi mene ne peklo?“ — Kaj še-le se je naučila najboljša, najzvestejša učenka Marija v šoli Srca Jezusovega, o ljubezni do nas, o pogumnosti in o sočutju z nami, ki

smo bratje in sestre Jezusovi. — In kar je bilo Odrešeniku za učence dovelj, to mu ozir Marije ni bilo zadosti. Njeno srce se je raje učilo goreti ljubezni do vseh ljudij, ker so vsi njegovi bratje in sestre. Zato je pridal naukom in zgledom za Marijo še nekaj posebnega — vlil jej je olja v ogenj ljubezni do nas vseh, da bolj gori. Kedaj in kje je to storil? Glejte, to je bilo takrat, ko je njegova ljubezen do človeštva najbolj gorela, ko ga je uničila — na križu. Takrat je šinil plamen vesoljne ljubezni Mariji v srce po treh besedah, ki jih je njej spregovoril.

Najbolj ostanejo v spominu besede, katere je govoril oče, govorila mati otroku pred smrtjo, in besede, ki jih je umiraje govoril otrok starišem. Testament, oporoka je sveta, neovrgljiva tudi divjim narodom. Tak testament, tako oporoko je naredil pred smrtjo tudi naš Izveličar, postavil je svojo Mater Marijo za dedinjo svoje ljubezni do nas v pričo nebes in zemlje. Da vtisne svojo zadnjo voljo Mariji, zapiše jo v največji žalosti, ki jo more mati občutiti, njej v srce; vzame jej edinega Sina, samega sebe, ter ga daruje za človeštvo. Potem reče: „Žena“, ne pravi mati, ker govori kot Jezus Bog, ne pa kot Kristus človek. In v tistem trenutku postane Marija — mati neštevilnih otrôk. „Žena, poglej

svojega sina“, pravi. Janez mladenič je prvi v dolgi vrsti neštevilnih otrok. Zato mu reče: „Sin poglej svojo mater.“ — Tako je narejen testament; pisan in zapečaten je s krvjo njegovega Srca. Marija ga je vzela in nesla spod križa v srcu tja v daljno življenje na zemlji in v nebesih. Izveličar jo je učil z besedo, nagibal z zgledom, z oporoko pa potrdil in primoral, naj nas ljubi kakor mati. Marija, kot zvesta dekla Gospodova pa je izpolnila njegovo zadnjo voljo, ter nam naklonila svoje srce in ljubezen.

Tako smo dobili materno srce, Srce Marije, kot dragoceni dar od Srca Jezusovega.

O sv. Janezu je pisano, da je precej prevzel Marijo v oskrbovanje, kakor hitro mu jo je Jezus izročil, da jo je namreč čislal, poštoval in ljubil, kot svojo pravo telesno mater; da jo je varoval in skrbel za njo, kakor je dolžnost dobrega otroka. — Kaj pa je o Mariji sporočenega? Kako je ona izpolnjevala zadnjo voljo svojega Božjega Sina? Oj, o tem bi se moglo napisati na tisoče debelih knjig, koliko milostij je izkazala iz materne ljubezni kristjanom, starim in mladim, vsakega stanu, od tistega časa, ko je stala pod križem, do današnjih dnij! Le pomislimo to, koliko čudežev slišimo vsako leto v Šmarnicah!

Poslušajmo le spričalo dobrih otrok, kako čislajo in hvalijo njeno materno srce.

Pobožni romar jezuit Hattler pripoveduje: „Pred tri in dvajsetimi leti sem bil na božji poti v Marija-Einsiedeln v Švici. Nastala je noč in klečal sem pred podobo Matere Božje ter se jej goreče priporočal. Kar pridejo menihi s kora doli v procesiji, da se poklonijo v večerni pozdrav Materi Gospodovi in materi svoji. Peli so čudovito lepo pesem; — angeljsko-milobno so pevali. Besedij ni bilo veliko — ali tehtne! Celo povest so pripovedovale o tem, kaj je Marija bila in je tem možem. Peli so: „Češčena bodi Kraljica! Mati usmiljena, življenje, sladkost in upanje naše bodi češčena!“

Kako so jim iz srca šle te besede na materno ljubezen Marijino, videti je bilo, ko so začeli srca razsipati pred Materjo Božjo in dalje peli: „K tebi kličemo zapuščeni Evini otroci. K tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oj, obrni torej naša pomočnica svoje milostive oči na nas“ itd.

Kakor so peli ti možje v Einsiedelnu, tako so molili tisoči in tisoči ljudij stoletja preje; tukaj poslušajmo še enak slučaj petja. Pred 750 leti je prišel svet mož iz Francoskega na Nemško. Cesar Konrad, knezi in škofi in mnogo

ljudstva je šlo možu naproti; sveti mož je bil Bernard, peljali so ga v stolno cerkev v Špajeru. Pri vходу so peli na koru ravno tisto „Salve regina — Češčena bodi kraljica“. Ko Bernard vidi, kako je tudi Nemcem priljubljena „Mati usmiljena“, mu srce veselja poskakuje; prišedši pred altar, se obrne in na ves glas zapoje za sklep molitve: „O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija, prosi za nas Boga“. (In odslej so ostale te besede za vselej pri tej molitvi.) Pomen teh besedij je potem Bernard sam zapisal, da se vé, kako je on mislil. Milostljiva: Ti si mila revnim, potrebnim, spokornim. — Dobrotljiva: prosečim, napredujočim. — Sladka: ljubečim, popolnim. — Milostljiva: Ti si mila, ker rešuješ nadlog in nezgod. — Dobrotljiva: Ker deliš milosti. — Sladka: ker daruješ sama sebe.

To pričevanje ni potihnilo od Bernardovih časov, do današnjih dnij, ker se moli po ukazu Papeža Leona XIII. „Češčena bodi kraljica“ po celem katoliškem svetu, vsak dan, v vseh jezikih, pri vseh narodih po sv. maši od vseh duhovnikov in navzočih kristjanov, da ima Marija resnično milostljivo, dobrotljivo in sladko srce — pravo materno srce do vseh bratov in sester Kristusovih.

Molitev.

Preljuba Gospa Jezusovega Srca! želim biti tvoj vreden služabnik, ali čutim, da sem tako slab, tako zamišljen v posvetne reči, da se moj duh ne more povzdigniti do premišljevanja nebeških rečij. Izprosi mi pri tvojem Jezusu, naj me navdihne s pravo željo po nebesih, da bom vsaj nekoliko čutil, kako milostljiva si ti do svojih otrok, da te bom častil, kakor se spodobi za dobrega otroka, da bom vreden tebe prositi za tvoje varstvo. O Marija! vnemi me nevrednega otroka, kakor si jih navdihnila že toliko drugih. Skaži mi milost, da te smem zaupljivo klicati — moja Mati usmiljena! Amen.

Eden in dvajseti dan.

Katoliško Srce.

Kar pripoveduje sveto pismo o zadnjih dnevih preblazene Device, je prav lepa povest. — Učenci gospodovi so po njegovem vnebohodu šli z Oljske gore doli v Jeruzalem in so se zbrali v gornjem delu neke hiše. Sveti Hijeronim pravi, da je bila sobana v hiši evangelista Marka, kjer so si kakor cerkvena mala družba napravili skupno družbeno svetišče. Ondi so bivali apostoli in drugi verni učenci; bilo jih je kakih 120 oseb, ž njimi tudi Marija, mati Jezusova in druge svete žene. Vsi ti skupaj so bili prva cerkvena družba. Peter in drugi apostoli so bili učeča cerkev; poslušajoča pa so bili učenci; izmed teh je bil Matija posvečen za duhovnika in izvoljen za apostolsko delovanje. Marija in svete žene so prvotna slika Bogu posvečenega življenja samostanskega. Takó imamo prvotni načrt katoliške cerkve v mladi apostolski srenji.

Marija je bila torej od začetka s cerkvijo Kristusovo, in cerkev ž njo. Tukaj se je izpolnila oporoka Kristusova na križu. Marija je postala

mati učencem in udje krščanske cerkve njeni sinovi. Marija je v njihovi sredini nekako družinska mati, srčno se vdeležuje veselja in žalosti vseh udov mlade srenje, cerkve, in pospešuje notranje življenje in vnanjo rast, in deluje za izveličanje njih duš prav po apostolsko. To apostolsko delovanje se kaže na tri načine.

Prvič v molitvi za cerkev svojega Božjega Sina. „Vsi so bili stanovitni in enega duha v molitvi“, pravi sveto pismo. Pač si lahko mislimo, da je tudi Marija kakor nje Sin goreče molila, naj bi Bog varoval krščansko srenjo hudega, jo posvetil v resnici, ohranil v edinosti, vodil k večnemu izveličanju, pripeljal po pridigah zmiraj več ljudij k veri v Sina Božjega. To je bilo Marijno apostolstvo v molitvi za cerkev.

Z molitvijo je družila apostolstvo prevzvišenega zgleda. Pred vsemi vernimi je Marija stanovitna in vstrajna v molitvi; ona je enega srca in mišljenja, enega duha z vsemi in v vseh rečeh. In čednosti najsvetejše vseh svetnikov božjih predočujejo sliko, podobo ustanoviteljevo svete cerkve; napeljujejo, vspodbujajo vse k vsemu dobremu.

Dalje je Marija izvrševala apostolstvo v besedi. Saj je Marija poznala in vedela vse skrivnosti včlovečenja Sinu Božjega; sveti Duh jo je

poučil v vseh zadevah odrešenja človeškega rodu; vsako milost je zvesto porabila, s tem si nabirala novih zaslug, novega razsvitljenja, in tako z Bogom sodelovala za odrešenje skozi in skozi celo svoje življenje. Ona je Mati krščanstva. Marija je bila živa priča Jezusovega življenja; hranila je v srcu vse njegove besede. Marija je imela zaklad spominov in nauk; iz tega zaklada je poučevala apostole in po njih je učila celo cerkev. Sveti Ildefons imenuje Mater Božjo evangelista božjega, ker je bila živa priča življenja Jezusovega. In Rupert, pobožni razlagatelj svetega pisma, govori k Mariji: „Marija! tvoja beseda je glas svetega Duha, ki je apostolom govoril; tako da so bile po tvojih ustih podeljene apostolom vse tiste skrivnosti, katerim je bilo treba pojasnila, pristavka, in pa spričevanja, da se potrdijo vsa ona razsvitljenja, ki so jim dohajala od ravno tistega svetega Duha“. In tako se opira vera svete cerkve nekako na spričevanje Kraljice apostolov.

Tukaj vidiš lahko krščanska duša, kako ljubi Marijno srce cerkev svojega Sina. Ona moli za vse, ona uči vse, ona sveti z vzgledom vsem; ona je v resnici prava mati vsem vernikom, ki so bratje Jezusovi; ona ljubi z močno ljubeznijo vse, ona ima resnično pravo katoliško srce

za cerkev Kristusovo. (Katoliško tako, da ob-
jema vse skupaj, nobenega izključivši). Če ime-
nuje apostol Pavel Kristusa glavo cerkve, mora
se po pravici imenovati Marija Srce cerkve.

Nauk.

Cerkev je velika družina božja, in ti kristjan!
si ud te družine. Njej imaš zahvaliti vse, kar si
in imaš kot kristjan; v njej in po njej si preroben
v nadnaravno življenje; po njej si prejel krščan-
sko odgojo; v njej najdeš krasnih zgledov bogo-
ljubnega življenja; v njej najdeš varstvo, tolažbo
in moč, v njej besedo, glas božji, in milost božjo
v njej sami in nikjer druge, dobiš svojega Od-
rešenika, svoje odrešenje in izveličanje. Zunaj
cerkve ni izveličanja“. Je torej spodobno in pra-
vično, da imaš in kažeš tudi ti za to družino
hvaležno, dobrohotno in ljubeznjivo srce, ki sočuti
ž njo in vživa vse veselje in trpljenje; srce, ki
oklepa vse ude in je pripravljeno pomoči vsem.
Z eno besedo: pravično, spodobno je, da imaš za
cerkev — katoliško srce. Priložnosti, prilike
ti manjkalo ne bode; le posnemaj zgled Marijnega
srcá, delaj za blagor duš z besedo, zgledom
in molitvijo. Ne bodi tesnosrčen, da bi skrbel
samo za-se ali pa svoje sorodnike; odpri srce,
razširi je, ter izkazuj ljubezen vsem; in če ne

moreš povsodi z besedo in zgledom, z molitvijo pa vendar moreš koristiti celi cerkvi, kakor je je storila Marija in še dela. Kakor Marija ni molila sama — molila je združena z apostoli in učenci, brati Kristusovimi, z ženami za mlado cerkev Kristusovo, tako se lahko tudi ti pridružiš drugim vernikom. Imeli bote to srečo, da bo molila in prosila tudi Marija z vami, kakor je bilo v začetku cerkve. Saj veš, da je mnogo takih družb in bratovščin, kjer jih moli združeno na milijone katolikov z Marijo. Tako na primer je bratovščina svetega škapulirja, katero je vpeljala Marija sama; bratovščina sv. roženvenca; bratovščina presvetega Srca Marije za spreobrnjenje grešnikov ali močno razširjena Marijna družba ali kongregacija. Če še nisi pri nobeni, pristopi k eni in tako boš raztegnil svoje srce čez celo cerkev. —

Zgled.

Neki pater pripoveduje tole: „Leta 1864. sem šel v predvečer Marijinega praznika na bližnji grad, da bi drugi dan ondi pridigal. Grajska gospa me prijazno sprejme in začne precej pripovedovati, da je v gradu bolan star mož, vsak dan mu je huje, utegnil bi kmalu umreti. O spovedi in obhajilu pa noče nič slišati. Šest mesecev že, je rekla, mu prigovarjam, ravno tako moja

hišina, ki mu prav ljubeznjivo streže. Mož pa le odgovarja: „Jaz sem iz cerkve izključen, ker od prvega obhajila še nisem bil pri spovedi; zarotim vas, molčite mi o tem.“ Zadnjo nedeljo, pravi dalje, sem ga v molitev priporočila bratovšini Srca Marije; veliko se je molilo, pa vse nič ne izda, vse nič ne pomaga.

Milostiva gospa, rečem na to, vi ste dali zanj moliti k Srcu Marije, kaj ne? dobro. Le zaupajte; preblazena Devica je naklonila tako, da sem danes sem prišel; pojdiva precej obiskat bolnika.

Prideva k njemu, sprejel naju je prijazno; sedel je ravno pri ognjišču in se grel; zapazim, da se mraza trese, ogenj je bil ugasnil, pa ga ni mogel popraviti. Prinesem mu nekaj oglja, brzo začne s plamenom goreti. Božji duh mi je navdal to malo uslugo staremu možu; mož se razjoka nad to prijaznostjo. Zmage gotov mignem gospej, naj gre proč, da bova sama.

Kaj pater dragi, ali bote vi pri meni ostali? — Seveda, prijatelj! Ravno prav, da je šla gospa. Povejte mi, če morete, koliko stari ste bili takrat, ko ste prejeli prvo sveto obhajilo? — 13 let, je bil odgovor. — Ne da bi ga obširno pripravljaj, kar velik križ sem naredil čezenj, popraševal sem ga to in ono; kje je bil, kodi je hodil, kako

opravilo je imel — da pozvem njegov dušni stan, kolikor je mogoče v takem položaju, da se ne utruji preveč; na vsako vprašanje je počasi pa natanko odgovarjal. Ko je bila razprava dokončana, povedal sem mu, da se je spovedal. — Starček se je veselja razjokal, da je z Bogom spravljen. Nato zavihne rokav in mi pokaže velik križ na roki, ki si ga je dal v 13. letu nabosti na roko, ter vzdihne: „Oj, koliko krvi mi je odteklo iz roke za mojega Jezusa; pa takrat v 13. letu sem ga tako ljubil! tako sladko mi je bilo, da sem nekaj kapljic krvi zanj prelil, ker je on vso svojo zame dal. Kako je vendar prišlo, da ga nisem ljubil zmiraj?

Pa sedaj pravim, ali mu hočete zanaprej zvesti ostati do zadnjega trenutka?

„O pač, dragi pater“, odgovori, „raje umreti, stokrat umreti, nego mojega Odrešenika, mojega Boga kedaj več žaliti“.

Polile so me solze, nadaljuje pater, solze veselja in začudenja nad tako naglim in resničnim spreobrnjenjem. Drugi dan je prejel sveto obhajilo; po njegovi želji se je zbrala cela grajska družina, da so priča polne, resnične vrnitve k Bogu. Odslej je živel starček, kakor angelj hrepeneč po nebeški domovini. Ko so se mu ure stekle, je prejel še poslednjo popotnico ter umrl

z besedami: Jezus in Marija! vaju ljubim, bom ljubil celo večnost.

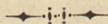
Nauk.

Glejte kristjani! ta človek je ležal dolgo časa, do sive starosti mrtev v grehah. Da bi ga dušno oživili, zedinila so se štiri srca. Prvič — grajska gospa, ki mu je sočutno prigovarjala, zanj molila in ga priporočila bratovščini v molitev. Drugič — samostanski duhoven, ki mu je prijazno ogenj zakuril in ga razumno na spoved pripravil. Tretjič — Srce Marije, pribežališče grešnikov, ki mu je pri Bogu izprosila milost spreobrnjenja. In četrtič Kristus, ki je iz svojega srca vлил milost v starčevo srce. — Da, res stara resnica ostane ta: Če je človek pobožen v mladosti, kar smo slišali pri tem človeku, na zadnje ga vendar božja previdnost pripelje na pravo pot. — Tu imamo pa tudi zgled, kako blagodejno deluje katoliško srce.

Molitev za cerkev.

Jezus, naš Gospod! Sin živega Boga, svojemu Očetu enak in Bog od cele večnosti sam! Ti si v času za naše zveličanje postal človek; svojo cerkev si postavil na skalo, peklenske moči je ne bodo premagale. Mi te slavimo, mi te za-

hvaljujemo, da si nam dal eno sveto katoliško, apostolsko, rimsko cerkev. Mi smo njeni otroci in te prosimo za njo. Tega prosimo, da jo tolažiš v skušnjah, da jej prikrajšaš skušnje, da jo razveseljuješ po obilici britkostij. Prosimo te, ohrani, krepčaj višjega glavarja cerkve, svojega namestnika na zemlji; razlivaj svoje milosti na vse pastirje, ki pod njegovim vodstvom skrbijo za naše duše; razlivaj milosti na nas vse, da nas utrdiš v veri, upanju in ljubezni. O, da nas nobena reč ne loči od tvoje cerkve, od stola Petrovega! O, da bi se vselej vrednih izkazali po veri in v dejanjih slavnega imena kato-
ličanov! Amen.

Dva in dvajseti dan.

Srce Marije daje vid slepcem.

Doslej smo spoznavali Marijno Srce deloma iz „Češčena Marije“, deloma iz tega, kar nam je ona sama razodela o svojem življenju na zemlji. Toda Mati Božja ni jenjala živeti. Nje življenje na svetu je bila nekaka jutranja zarja; z ločitvijo iz tega sveta se je pričelo pravo življenje v nebesih, kjer živi in kraljuje s svojim Božjim Sinom in bode kraljevala na vekomaj. Nje srce ni nič izgubilo ljubezni, nič dobrotljivosti do božjih otrok in odrešenih njenega Sina; pač pa je sedaj še-le prav bogato in razcveteno vseh lepot, tako da imajo Bog in vsi svetniki največjo dopadajenje nad njim.

Pa tudi zemlja ima veselje nad Srcem Marije v nebesih; zakaj ni pozabila zapuščenih otrok na zemlji, še zmiraj obrača usmiljene oči na nas, in kaže v tisočernih dejanjih, da ima sedaj ono vseobsegajočo, veliko katoliško srce za našo sveto cerkev, kakor nekda, ko je bila na zemlji. Ne moramo povedati, kako živi nje materno srce naprej in naprej, in bije, in ljubi,

in prosi in skrbi za nas revne ljudi na zemlji. Mi hočemo od danes v zadnjih dnevih mesca premišljevat, kako nam Marija iz nebes doli kaže milo, dobrotljivo, sladko srce.

Znano je celemu krščanstvu, da si Bog in Marija izvolita posebne kraje, posebne čase, kjer in kedar izkazujeta svojo ljubezen na posebne načine ljudem, tako na primer na božjih potih, ob misijonih. Sme se torej trditi po pravi: Bog in Marija sta na takih krajih, ob takih časih s srcem in ljubeznijo bližje ljudem, nego drugje, ob drugem času; da so torej tudi ljudje bližje Bogu in Mariji. Če je zbranih več kristjanov v pobožnosti, so tudi o Mariji resnične besede Kristusove: „Kjer sta dva, ali kjer so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz v sredi med njimi“. (Mat. 18.)

In tako se zgodi, ako pride v družbo molečih, pobožnih kristjanov tak človek, kateri nima nikakršne pobožnosti do Boga, nikakršne ljubezni do Marije, je vendar prišel nekako bližje Srcu Božjemu in Srcu Marijnemu, ter ga lože objame usmiljenje Božje in Marijno.

Zgled.

Tako je bilo pred leti z nekim mladim protestantom v Švici. Ta je bil v otročjih letih

dobro odgojen, star dober mož ga je učil Boga spoznavati in moliti. Ko pride pozneje v šole, potegne ga spačena tovaršija na slaba pota. Slabe knjige so ga še bolj pokazile, — opustil je molitev. Odločil se je za zidarsko umetnijo, učil se v Cirihi. Po zgledu svojih vrstnikov je vero čisto izgubil; močan pa je bil v sovraštvu do katoliške cerkve in duhovnov.

Da bi se bolj izobrazil, je šel v Monakovo, pozneje v Rim: to je bilo leta 1872. star je bil 23 let. Bivajoč v večnem mestu pride nekega večera na sprehodu v jezuitsko cerkev a l G e s u (Žezu — k Jezusu). Kaj se mu je tam zgodilo, naj nam on sam pripoveduje; pravi namreč:

Kot rojen protestant, brez vsake vere, ki pa strastno sovraži vse, kar je katoliškega, stopim v jezuitski cerkvi po navadni prezirni šegi bahatih potnikov med pobožno ljudstvo, ter jamem zijati in opazovati, kar bi me zanimalo. Kmalu se oglasiyo orglje, ljudje pokleknejo in začno prelepo peti: „*S t a b a t m a t e r*“:

Mati žalostna je stala,
Zraven križa se jokala —

Da je *S t a b a t m a t e r* neka pesem o Materi Božji, to sem vedel; besede in napev so mi bile neznane. Komaj so odmele prve vrstice, že

sem pokleknil nehote tudi jaz prvič v življenju in skušal ž njimi peti kakor je šlo. Čudil sem se sam sebi. Čisto veselje, neko vzvišeno, neumevno hrepenenje je ogrevalo moje mrzlo srce, dokler sem pel. Glejte kristjani! to je bil prvi sklep nebeške, milostne verige, katero je Bog ubogemu človeku iz nebes doli pokazal v globočino revščine, da bi se zanj prijel, da bi ga Bog kviško potegnil. Mladenič je prišel v krog Marijnih častivcev, prišel v obližje Marijnega srca; mladenič je dal usmiljeni Materi prvo znamenje s tem, da je ni zaničeval. Ona mu bo povrnila.

Iz Rima je šel mladi umetnik dalje po Italiji v Neapel. Na tej poti krene na goro — Monte kasino — kjer je stal stari sloviti samostan benediktinov. Ondi je našel med menihi rojaka Nemca. Dolgo se je pogovarjal ž njim; med razgovorom vpraša slučajno meniha, če se tukaj tudi protestantje sprejemajo — on je menil, da med menihe, brat pa je mislil, da čez noč kot goste, torej je kratko rekel: O da — gotovo, tudi take sprejemamo. — Ta mala pomota, da se nista prav razumela, je bila Mariji drugi sklep nebeške verige za mladeniča. Mladi umetnik se je kmalu vrnil v domovino v Švico in nadaljeval svoje življenje, kakor prej. Le pesem:

Mati žalostna je stala,
pod križem britko je jokala —

je zmiraj pel, kadar ga ni nihče slišal; naučil se jo je na pamet. Kmalu po vrnitvi je izvedel, da je ženka, katera mu je preje strasti vnemala omožena z drugim. „Skoraj sem zbolel te sentimentalne zgube“, pravi sam. „Prvikrat sem čutil neutolažljivo, kaj se pravi — biti brez Boga. Strašne misli mi vstajajo, da bi si končal življenje, ko bi me ne zadržavala ljubezen do sorodnikov. Neke strašne noči sem menil, da bom znorel. Pamet se mi je mešala. Zadnji trenutki umirajočega grešnika ne morejo biti hujši“. „Tak dušni stan se mora spremeniti; pa kako in kje? to mi je delalo preglavice, to me je peklo. Sedaj mi pridejo na misel besede brata na gori „Monte kasino“. „Tukaj se tudi protestanti sprejemajo“. Hitro sem sklenil in drugi dan povedal molčečemu prijatelju: „Jaz pojdem v samostan na Monte kasino“. Res, to se mi je zdelo največja neumnost, bedarija; na gori bodo rekli, da sem ušel iz kake norišnice; pa kar je sklenjeno, je sklenjeno, da ostanem značajan. Kratkotermi, tistega dne, kakor sem pred letom odhajal na Italijansko, odrinil sem jo, in v malih dneh sem na gori Kasino“.

„Glej! ljubeznjivi Bog me je pripeljal pred prava vrata. V samostanu sicer nisem mogel ostati. Pa prijazni gospod opat mi je dal naslov — na nemškega duhovna v Rimu. Šel sem torej tja trkat na vrata. — Že prijazno, resnobno ponižno obnašanje pri sprejemu mi je jako ugajalo in dobrodejno vplivalo na moje srce. Na vprašanje, kaj me nagiba, da bi stopil v katoliško cerkev, odgovorim: „Mati žalostna je stala, britko jokala pod križem“. — „No, katoliška godba še ne stori vsega. Ste li brali katoliške knjige?“ „Ne — odgovorim“. „Ali ste kaj govorili s katoliškimi duhovniki?“ „Nisem“. — „No, dobro. — Ostanite za čas pri meni; dal vam bom opravka, med tem pa vam bom preskrbel v hiši za spreobrnence brezplačno stanovanje in pouk“.

„Prišel sem v hišo za spreobrnence; kmalu sem se seznanil z drugimi nemškimi duhovni. Neizrečeno so bili prijazni z menoj; jako so se mi prikupili. Kmalu sem bil prepričan, da je vse laž, kar sem bral in slišal o njih. Osem-desetletni jezuit me je učil krščanskega nauka dve uri na dan. Zjutraj sem hodil doli v kapelo k maši; bral sem knjige o spreobrnencih; posebno mi je dopadel Gajger iz Lucerna, ki je z osoljeno šaljivostjo zavračal nasprotnike. V

dveh mesecih sem bil prepričan o resnici in temeljitosti katoliške vere — toda vrjel nisem nič. Zdelo se mi je po človeško nemogoče živeti po takem nauku, ker moči svetih zakramentov še nisem poznal in občutil.“

„Odslej mi nastane strašen boj v duhu in dvom, kaj bi storil; katolicizem mi je prestrog, pretežak, in v protestantizmu je vse razdvojeno, nič stalnega: en pastor uči, Kristus je bil Bog; drugi, da ni bil Bog, da je bil najmodrejši človek. Kipelo mi je v srcu, kakor krop v kotlu, ako mu ne dam duška, mora srce počiti. Verovati ne morem — nočem; protestantizem je prazna reč. — Našel sem duška. — In to je bila molitev. Zdihoval sem: Jaz revni človek, jaz ne morem verovati, tako je nekaj reklo znotraj; bitko sem jokal. Sedaj počij moja olikana, brezbožna ošabnost. Vržem se na posteljo in kličem: „Bog, moj Bog, jaz verujem vse — usmili se me! pokaži mi pot, po kateri naj hodim“. In k Mariji, koje podoba je visela nad posteljo, kličem: „O Marija, sveta Devica, prosi zame!“

„Mrena mi pade iz pred oči, moje srce občuti neizrekljivo sladkost in zadovoljnost; tisto srce, ki je stalo ravno preje na robu obupanja, je mirno. — Tako se je Marija izkazala na meni kot rešnica grešnikov.

Glej čudo! ta mala pa srčna molitev do Boga in Marije spremeni nevernega protestanta v vernega katoličana. — On sam pravi: „Ravno tisti dan v mesecu, ko sem slišal pesem:

„Mati žalostna je stala
zraven križa britko jokala“ —

sem bil zopet v cerkvi „al Gesu — pri Jezusu“ v Rimu, — da slišim iz ust duhovna prvokrat odvezo vseh grehov. In ko sem končno sprejet v katoliško cerkev, bilo mi je srce tako mirno, tako veselo, da bi vsakega kar objel ter mu na uho zašepetal, naj se veseli z menoj, da sem katoliški kristjan.

Nauk.

Kristjan! Kedar si v britkosti, ali kakršnikoli zadregi, obrni se na Srce Marije, ona ti bode pomagala.

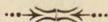
Molitev za odpustke.

O Marija! Mati usmiljenja in pribežališče grešnikov! prosimo, poglej milostivega očesa na narode, kateri so propadli v krivo vero, ali v razkolništvo. Ti si sedež modrosti; razsvetli jim um, ki je zapleten v temo nevednosti in greha, naj sprevidijo, da je sveta, katoliška, apostolska in rimska cerkev edino prava cerkev Kristusova, zunaj katere ni svetosti, ni zveličanja.

Dovrši že enkrat njih spreobrnjenje, če jim sprošiš to milost, da sprejmejo vse resnice katoliške vere in se podvržejo rimskemu papežu, namestniku Kristusovemu na zemlji; tako da bode, ako so oni zedinjeni z nami po sladki vezi božje ljubezni, da bode ena čreda pod enim pastirjem; da bomo vsi skupaj veselega srca peli: Veseli se, o sladka, slavna Devica! Ti sama si premagala vsa krivoverstva po celem svetu, bodi češčena. Amen.

Molimo še trikrat: Češčena Marija . . .

Tri in dvajseti dan.

Marijno Srce ogreva mrzla srca.

Kjer ni toplote tam je mraz. Če burja piha, postaja mraz zmiraj hujši, prsti otrpnejo in človek težko dela. In če mraz še huje pritisne, človek na celem telesu odreveni in na zadnje zmrzne. Enako je z dušo. Greh je mraz do Boga in do ljudij, in stori, da človek otrpne na duši in za dobra dela. In ko bi tudi hotel, sam ob sebi se ne more ogreti za Boga in za pravo življenje. Duša propade takorekoč v mrtvaški prisad.

Neki človek je v otroških letih opravil prvo sv. obhajilo slabo. In ta edini greh ga je pripravil do popolnega otrpnenja; postal je do Boga mrzel, kakor led; in že kot otrok je obtežil dušo z mnogimi velikimi grehi. V mladeniških letih je opuščal velikonočno spoved, živel je tje v en dan, kakor bi ne bilo niti Boga, niti sodbe. Ko so pa v moških letih strasti pogorele, oglasila se mu je vest, pekla ga je in težila mu srce. Gnalo ga je, da bi napravil red v dušnem hiševanju, da bi se zopet pomiril v spovedi in pokori. Tako je sklenil, toda dobre naklepe je posmodil

grešni mraz, kakor posmodi pomladanska slana nežne cvetice. Kdo mu jih bo dobil od Boga, katerega je tolikrat zato žalil?

Pač je morda mislil nesrečni človek na cestničarja v evangelji, tudi on je hodil v cerkev, tudi on je molil, to je bilo prav. Saj sme in mora moliti tudi največji grešnik. Bog gleda tudi na največjega grešnika; gleda — sicer, pa ne z dopadajenjem, ampak s potrpežljivostjo in usmiljenjem ter čaka spreobrnjenja. Ali Bog je pa tudi neskončno svet in pravičen, in molitev ima barvo in duh duše. Zato ima le molitev pravičnega obljubo, da je močna in prodere oblake. Slaba vest nima torej velikega upanja, da bo uslišana njena molitev. Ravno zato je nauk katoliške cerkve prav tolažljiv, ki uči, naj grešnik združi svojo molitev z molitvami pobožnih, pravičnih; naj jo pridruži priprošnjam svetnikov, posebno pa Marijnim, da tako svoje prošnje zboljša, nekako pozlati, ter tako naredi bogoljubnejše. To je tudi bogoljubna ponižnost, ako človek prosi pobožne kristjane in pa svetnike za pomoč. Bog usliši grešnike zavoľo drugih. To je skusil tudi ta grešnik.

Slišal je, da v Parizu, v cerkvi „Marije zmagoslavne naše ljube Gospe“ molijo vsako nedeljo bratje in sestre bratovščine

„Srca Marije“ za spreobrnjenje grešnikov. Hotel se je takorekoč skriti za hrbet pobožnih molivcev, da bi po priprošnji presvetega Srca Marije bila uslišana njegova molitev, kakor se je vstopil cestinar v zadnji kot v templju, da prosi Boga.

V ta namen je pisal leta 1865. meseca aprila predstojniku bratovščine Srca Marije tako-le:

Gospod župnik!

„Danes vam piše mož, star 50 let; preteklo je 30 let in čez, kar nisem opravil velikonočne spovedi. Vest mi to očita, ker sem bral in slišal, koliko dobrega stori vaša družba, zatekam se v veliki sili k vaši ljubezni in ponižno prosim, da bi mi pomagali. Blagovolite moliti za mojo zaželjeno spreobrnitev; priporočite me v molitev bratom in sestram. Rad bi bil pri cerkvenih vratih, da bi vsakega uda bratovščine kleče prosil, naj mi podeli miloščino kratke molitvice, naj prosi za me Marijo, ki je pribežališče grešnikov. Bil sem tako nesrečen, da sem prvo obhajilo nevredno prejel, potem pa vest obtežil s toliko velikimi grehi. Sedaj se bliža Velika noč, pa nimam srca, ne morem se pripraviti za spoved. Edino upanje stavim na neskončne dobrote, ki jih deli vaša družba. Upam, da mi priteče iz tega vira

milost Božja in pomoč Marije, da bom rešen tacega prežalostnega stanja. Hodim v cerkev, molim, pa moja molitev je preslaba, da bi bil uslišan, ker sem mrzel; do nobene reči nimam pravega veselja; sem kakor priklenjena žival, ki brca in se vspenja, pa ne more nikamor. Oj, bratje in sestre Marijnega Srca, pomagajte mi, prosite Marijo zame“.

To pismo je bilo iz lece prebrano na družbenem shodu na cvetno nedeljo; naredilo je globok mil vtis na vse poslušalce. Molili so, veliko so molili, in molitev je bila uslišana. Pomladansko solnce milosti božje je otajalo mrzlo srce.

Že v začetku maja mesca je pisal med Šmarnicami zopet predstojniku naslednje pismo:

Velečastni Gospod!

„Srce me žene, moram se Vam zahvaliti, da ste me priporočili bratovščini v molitev. Veste gospod, kaj ste mi storili? V pravega kristjana ste me spreobrnili. O Velikonočnih praznikih sem se spravil z Bogom. Oj, kakó sem vesel; kakó blaženo mi je sedaj pri srcu. Že dolgo časa sem hrepenel po spravi z Bogom, pa iz lastnih močij je nisem mogel doseči, došla mi je po prošnjah vaše družbe in po mogočni priprošnji preblazene Device Marije. Povejte to vašim dobrim dušam,

ki so molile zame; povejte jim, iz kakšnega brezdna so me rešile, koliko dobroto so mi izkazale. Ako me Bog ohrani v milosti, kakor upam, vaših dobrih duš pozabil ne bom. Vas pa prosim, spominjajte seme pri sveti maši. Vem, da tudi zanaprej se bom moral boriti s starimi strastmi.

Nauk.

Dragi kristjan! lahko se zgodi, da tudi tvoja duša pride v takšne razmere, kakor je bil ta človek. Ni treba ravno živeti 50 let v grehih, da srce otrpne. Ta mož je storil samo en velik greh v otročjih letih, in prišlo je hitro, na enkrat, in se godilo počasi. Ako se en sam velik greh v duši ne zatare, je že mogoče, da nastane počasi mrzlota v srcu; zakaj smrtni greh zaduši milost božjo, skušnjave dobijo moč — in duša se pogrezne v grehe. Duša omrzne v dobrem, človek vstati ne more.

Veste, tako stanje nastopa prav počasi; enako zimi. Toplota pojenjuje, mrzlota se ostri — in na zadnje zmrzuje. Taka je s krščanskim srcem. Človek postane mlačen do Boga, do Marije in svojega patrona; opušča jutranjo in večerno molitev. Nasledek temu je, da opeša tudi ljubezen do Boga, do Marije, in pa volja, varovati se greha; tako dušo premaga vsaka skuš-

njava, kratko rečeno: greha se ne boji, misli si, no, naj bo enkrat, se bom že zanaprej varovala, saj nisem tako hudobna, saj se bom spovedala. — Potem pa začne opuščati večkratno prejemanje svetih zakramentov, ker nima veselja do njih, in tako je duša oropana ljubeče gorečnosti, katero oživljajo ravno zakramenti. Slednjič se tudi nedelja ne porablja v dušni prid. Človek še hodi k službi božji, ker je navada tako; toda molitev je mlačna, brez prave vneme za dušno korist in za Božjo čast; volje ni, da bi spolnoval, kar je slišal v pridigi, in obrnil na-se; raje obrača govor na druge ljudi: to je za tega, ono za onega; sam pa ne najde nič zase. In še to, kar je slišal, razkadi se naglo v popoldanskih zabavah, v razveseljevanju v družbah, po gostilnah; zakaj vse to gre bolj na telesno, nečimerno kratkočasje. Ni torej čuda, da ljubezen do Boga bolj in bolj omrzne, srce pa čisto oledeni, in tako volja za dobro opeša.

Glej torej, predragi kristjan! Ako se hočeš obvarovati take nesreče, ali pa, ako si morda v njej, stori, kar ti bom sedaj povedal: Prični še danes, da se boš približeval Materi Božji, k njenemu ljubeznivemu Srcu, ljubezni gorečemu Srcu. — Zateci se k njej v mislih z molitvijo, povej jej, kakor ravno znaš in moreš. Marija

ne bo prezirala tvoje molitve, ako imaš še kolikaj volje ali želje, poboljšati svoje življenje. Povej, potoži jej, kako mlačen in mrzel si, da imaš malo ali nič pravega veselje, prave resnobe za dobro, pobožno življenje; prosi jo, naj ti izprosi od Boga gorečnost in trdno voljo, poboljšati se.

Pa to še ni zadosti, samo prositi jo za priprošnjo; moraš sam kaj storiti. Vzdigni se, stori Mariji na ljubo ta sklep, da boš hodil k pridigam, da boš bral dobre knjige. To ti bo povzročilo svetlobo v pameti, v srcu pa gorečnost za pobožnost. Hočeš storiti Mariji še večje veselje in jo nakloniti, da bo zate prosila, hodi njej na ljubo k spovedi, pristopi k svetemu obhajilu. Ako to storiš, se bo mrzlo srce ogrelo za Boga in zbudilo resnično voljo za pravo krščansko življenje. V dokaz, da te je resna volja, pogovori se še danes z Materjo našega Gospoda.

— Reci:

Molitev.

O presveta Božja Mati! Najhujše, kar more priti čezme na tem svetu je to, da je zamrlo krščansko življenje v moji duši po mlačnosti in mrzloti in po velikih grehih. Oj, ne dopusti, da bi padel v globočino! Usmili seme, potegni kviško moje srce. Izprosi mi pri tvojem Sinu,

mojem Odrešeniku to milost, naj mi vlije v srce iz svojega ljubezni žarečega srca toploto in moč, da se vzdignem iz mlačnosti in se vrnem odločne volje k pravemu krščanskemu življenju. Saj si ti pomagala usmiljenega srca že toliko drugim iz smrtnega spanja k življenju v Kristusu. Izkaži to dobroto tudi meni. Pomagaj mi k trdnemu sklepu, da bom za naprej svojemu Bogu služil zvesto in stanovitno. Jaz pa ti obljubim, da bom od današnjega dne po svoji slabi moči goreče molil in rad hodil v cerkev. Sprejmi usmiljenega srca ta moj sklep; potrdi me, da ostanem stanoviten v tvojo čast in v svoje zveličanje. O Marija, usliši me! Amen.

Štiri in dvajseti dan.

Srce Marije raztrga verige satanove.

Hudega duha preganjati iz srca človekovega dela veliko veselje Srcu Matere Božje. Zakaj njeno Srce je polno goreče ljubezni do Boga, zatorej polno sovraštva do sovražnika božjega, do satana. In nje srce je polno usmiljenja do človeka, in zato polno gnusa do morivca človeškega že od začetka, zatoraj, kadar je povabljen in prošena, da bi iztrgala satanu revnega človeka, otroka božjega, stori vselej srčno rada, seveda vselej vzajemno z voljo božjo in po njegovi moči. Današnje dni ima Marija mnogo prilike za to, in kaže vselej, kako uspešno izganja hudiče. Premišljujmo, kako je to umeti.

Res, v sedanjih časih ni slišati toliko o obsedenih ljudeh; toda satan je premeten, je zvit, ne deluje očividno, dela bolj skrivej; vrže se raji na dušo nego na telo. Videti je, kakor bi dobil več moči v kazen za naše pregrehe. Ne smemo namreč prezirati, če današnjih dnij ogenj strastij in hudobij tako močno gori, da pri tem hudič meh tlači in pridno podpihuje po slabih zgledih, slabih knjigah in listih, po nesramnih slikah, po zlob-

nih ljudeh, ki se zbirajo v skrivne brezbožne družbe. Vsled tega je prišlo, da so hudo napadani od vseh strani oni, kateri se Boga držijo. Toda če sami nočejo, če se ne udajo, satan nima moči do njih. Čembolj se hudi duh napenja, tem obilnejše pomoči daje in ponuja Bog svojim po svetem Duhu.

Tako na primer je navdihnil sveti Duh svojo cerkev, da je za versko resnico razglasila stari nauk starih učenikov cerkvenih: „Marija je brez madeža podedovanega greha spočeta“. Z brezmadežnim spočetjem je Marija strla stari kači glavo. Ta sveti Duh je vložil v srce otrokom svete cerkve, naj to resnico verno sprejmejo, jo trdno ohranijo, naj izkazujejo posebno ljubezen in češčenje Mariji brezmadežni Devici. — Ta sveti Duh je tudi Materi Božji vložil v brezmadežno Srce, naj ljubi posebno vse tiste, kateri verjejo in častijo ta edini milostni čudež njenega brezmadežnega spočetja. — Tako pride, da satana brezmadežno spočeta Devica naprej in naprej tepta in zmaguje.

Zapomnimo si Marijne besede v skalnati globini Bernardki pri Lurdu: „Jaz sem brezmadežno spočetje“; tamkaj v Lurdu se je Marija sama predstavila kristjanom za Pomocnico. In pa pomislimo, kako mogočno pomaga

ona kristjanom na duši in na telesu do današnjega dneva. — Imejmo v spominu „čudodelno svetinjo Brezmadežne“, ki je že toliko grešnikov spreobrnila. — Vzemimo v mišcl še „Bratovščino brezmadežnega Srca Marije“, ki je z molitvami iztrgala toliko duš iz žrela peklenskega sovražnika.

O taki zmagi, ki jo je dobila Marija brezmadežno spočeta nad satanom v človeškem srcu poroča duhoven misijonar iz Amerike nam za

Zgled:

V naši srenji je živel mož, po rodu Francoz, ki že 30 let ni prejemal svetih zakramentov. Letos je pokazal mržnjo do katoliške cerkve s tem, da je vzel mlajšega otroka iz katoliške župne šole in ga dal v brezversko šolo v kljub vsemu svarjenju in prošnjam duhovščine. Bolehal je že dolgo; od oktobra mu je postajalo huje; jetika ga je gnala naglo pred smrtna vrata.

Ker je bilo že preje vse prizadevanje dušnih pastirjev brezvspešno, videlo se je sedaj, da more pomagati le še zaupljiva, združena in stanovitna molitev. Torej smo se zatekli k Materi Božji za priprošnjo. Izročili so ga meni, naj storim, kar je mogoče.

Pri prvem obisku sem mu prigovarjal, naj pošilja otroka v katoliško šolo. Odgovori mi nevoljno: „Moj otrok vam ni nič mar, pošiljam ga kamor hočem, saj sem svoboden“. — Drugikrat ga opominjam, naj stori svojo dolžnost, naj se spravi z Bogom, ker je jako slab. Zopet mi zavrne: „Spovedal se bom, kedar bom hotel, sedaj se ne mudi“. Nazadnje mu rečem: „Vsaj to mi obljubite, da bote nosili to-le svetinjico prečistega spočetja in pa molite vsak dan trikrat Češčena si Marija. „No, molil pa bom“, pravi. To mi je bilo za sedaj dosti, vse drugo sem izročil mogočni priprošnji Marijni.

Pri zopetnem obisku nisem veliko več opravil. Ker sem ga videl tako slabega, začel sem govoriti o nebesih — o križanem Kristusu. Reče mi malomarno: „To so prazne besede, kar govorite. Če nimate družega — pustite me — jaz hočem mir imeti — ne hodite več k meni“. Kratkomalo, k spovedi ga ni bilo pripraviti — navadne besede so mu bile: „Jaz nisem ubijavec, ne ropar, ne tat, jaz sem svojeglaven Francoz. Da bi se spovedal, me vi ne bote napravili — saj nisem tako slab, kakor se vam zdi. Spovem se, kedar bom jaz hotel“. — Vendar pa je molil vsak dan one tri Češčena Marije.

Mesto mene je šel drug pater k njemu; ta je dobil na razno opominovanje kratek odgovor:

„Jaz ne verjamem na spoved, ne dam nič na to“. — Sedaj pride k njemu star prijatelj, bil je protestant; ta mu sporoči pozdrav od njegovega očeta, češ, ako je zelo bolan, naj se dá prevideti s svetimi zakramenti. Temu kratko odgovori: „Če se bom hotel spovedati, bom poslal po duhovna, tebi ni to nič mar, saj ne veš, kaj je spoved“.

Ravno tako niso nič izdale vse mile prošnje blage žené, ki mu je tako ljubeznivo stregla in zanj molila. Pet dnij pred smrtjo ga vpraša: „Ali hočem poslati po duhovna?“ — „Ne potrebujem ga“ — je bil odgovor.

Hčere so bile prav pobožne deklice; mati jih je dobro odgojila. Starejša mi je nekoč rekla: „Od prvega obhajila molim vsak dan za spreobrnjenje očeta, pa nič ne pomaga; sedaj sem že obupala. Mati me opominja, naj ne bom malo-srčna, naj molim stanovitno, kakor sveta Monika“.

Bilo je 27. novembra leta 1882., ko zopet obiščem družino, k bolniku nisem šel. Priporočim materi in otrokom, naj opravljajo devetdnevnicu na čast prečistega spočetja Matere Božje in 8. decembra ob prazniku, naj prejmejo sveto obhajilo za bolnega očeta.

Kaj se zgodi? Drugi dan devetdnevnice pride prijatelj k meni in pove, da je bolnik brez

zavesti. Hitro se odpravim na pot, po poti molim poln zaupanja rožni venec prav goreče. Prišedši v hišo vprašam: Jeli bolnik pri zavesti? Rekli so, da je. Stopim v sobo in slišim, da zdihuje: „Jezus, moj Odrešenik, usmili seme!“ — Ura milosti je prišla. — „Le molite, pustite me sama pri očetu“, rečem. Pristopim k postelji, sama koža in kost ga je bilo. — „Vi ste zelo slabi“, rečem. „Sem, sem, prosim spovedi“, vzdihuje. —

Delo milosti se je zgodilo in ovčica je rešena iz žrela peklenškega volka. Še tisti dan je prejel sv. obhajilo in poslednje olje; drugi dan sveti škapulir. Na večer prvega decembra je zaspal mirno v Gospodu.

Čast in hvala brezmadežni Materi in ljubeznipolnemu Srcu dobrega pastirja!

Nauk.

Vé žene, vi otroci! ako bi kdo izmed vas bil tako nesrečen, da ima moža, očeta, brata, kateri živi brez pomočkov svete cerkve, da ne hodi rad k maši, da ne sprejema svetih zakramentov, oj, bodite pravi apostoli molitve, molite zanj, ko bi to trajalo leta in leta. — Mož, oče, brat vam bo hvaležen na veke, da ste mu rešili dušo.

Molitev.

Prav primerna molitev za spreobrnjenje grešnikov je Mali rožni venček v čast Marije čistega spočetja.

Danes ga molimo za one, kateri niso opravili velikonočne spovedi. — Moli se trikrat tako-le:

I. členek:

- a) V imenu Očeta in Sina in sv. Duha.
- b) Češčeno bodi sveto, brezmadežno spočetje preblazene Device Marije.
- c) 1 Oče nas . . .
- d) 4 Češčena si Marija . . .
- e) 1 Čast bodi Očetu, Sinu in sv. Duhu.

II. in III. člen ponavlja vse prejšnje.

Opomba: Ta rožni venček ima 15 jagod, 3 Očenaše, 3 krat po 4 Češčenasimarij.

Pet in dvajseti dan.

Srce Marije pomaga vzdigniti skrite zaklade.

Kristus naš Zveličar je rekel, da je človeško srce shramba zakladov, in da dober človek prinaša iz dobrega srca dobre reči; hudobni človek pa prinaša iz hudobnega srca hudobne reči. (Luk. 12. 34.) — Ali kakor pravi Slomšek: „Česar srce kipi, jezik govori“. Take dobre, dragocene zaklade je kristjanu Bog položil v srce. Le pomisli, kake božje milosti ti je prinesel sveti krst in pa birma, in pa spoved; kaj pa še-le sveto obhajilo; koliko bogastvo milostij božjih so nakopičili zakramenti v tvoji duši, v tvojem srcu! Toda vedeti moraš, da se ti zakladi prav lahko izgubijo, ako na nje ne paziš, jih ne varuješ, in ne porabljaš po volji božji! zakladi se takorekoč pogreznejo, in sčasoma izginejo v tvojem srcu. To se zgodi zlasti, če se človek ves vda posvetnemu življenju, da na dušo niti ne misli. Tukaj izginejo počasi vera, upanje, ljubezen in druge krščanske čednosti, in človek postane ubožec pred Bogom, hiti, podira se v pogubljenje. Če se ti to še ni

zgodilo, bodi hvaležen Bogu; pa zgoditi se zna, in se bode zgodilo, če ne gledaš na to, da bi darove in milostne zaklade skrbno porabljal in prav obračal.

Ko bi se primerilo, da prideš v tak žalosten položaj, česar te Bog obvaruj, podam ti še eno oporo, eno zaslombo in rečem ob kratkem: „Ohrani kako Marijno pobožnost, naj si bo, karkoli, a kar storiš stori Mariji na ljubo“. — Morda, morda (gotovo pa ni), te bo rešila pogube; pomagala ti bo tako ali tako, da dobiš nazaj izgubljene milosti.

V dokaz tem besedam poslušajmo naslednji dogodek za

Zgled.

Pred kakimi 20 leti je živel v velikem mestu pobožen redovnik; bil je vnet pridigar, dober spovednik; sploh znana je bila njegova gorečnost, grešne duše na pravo pot pripraviti. Nekega dne pride k njemu postarna žena in reče: „Nekaj dobrega bi se dalo storiti. Poznam lepo, mlado osebo, po svojem stanu mora v velikem mestu živeti. Videti je dobra, kakšen je njen dušni stan, to ne vem. Le preveč posvetna se mi zdi, vdana razveseljevanju, po slavi hrepenéča. Dobra, opominjajoča, svarilna beseda od vas bi našla pripravno uho. Morda bi se dala napeljati, da se vdá bogoslužnosti. — Večkrat

sem že mislila, to vam povedati, pa sem vselej opustila“. — Na to reče pater: „Ta misel je od Boga. Nikar ne odlašajte, naložim vam na vest, skusite kmalu, da pride k meni; povejte jej, da bi ž njo rad govoril o važnih rečeh, če tudi je ne poznam. Naj se ne boji iti v samostan, nove reči bo slišala“.

Kmalu čez dva dni priskaklja uboga živalica — bila je igralka v gledišču — v samostan; pozvoni, prosi, da bi rada govorila z dotičnim paterom. Pater pride in reče, da tukaj ni pripraven kraj za njun razgovor; pristavi: „Če se ne bojite, pojdite z menoj“. — „O nič se ne bojim“, odgovori igralka, „le peljite me, koder bova sama“. Pater odpre ena vrata, odpre druga vrata, v par minutah sta bila v cerkvi pri spovednici. Seveda, tega kraja igralka ni mislila — na takem odru že zdavnej ni igrala, vender je prav pohlevno pokleknila.

Duhoven začne precej pripravljati jo na spoved. Nič je ne vpraša; resnobno, pa prijazno govori, kakor ko bi se že dolgo poznala. Razlaga usmiljenje božje, neskončno zasluženje trpljenja Kristusovega, pomoč in mogočnost Matere Božje, Polaga jej na srce, kako potrebna je spoved, da brez spovedi ni odpuščenja. Povej jej, kako naj izpraša vest, kako naj pregleda svoje celo živ-

ljenje. Na zadnje jo povabi naj pride zopet, kedar bo to storila in čas imela. — Prav vesela je bila igralka, pri srcu jej je bilo, kakor bi govoril dobri pastir Jezus iz ust pobožnega duhovna. Sama je določila dan, kedaj bo prišla. Vse je točno izpolnila, prišla še enkrat in pa še enkrat. — Pri Gospodovi mizi je obhajala spomin svojega spreobrnjenja mirnega, veselega srca.

Iz cerkve hiti k materi, polna sladkega veselja jej pripoveduje, kaj se je zgodilo ž njo in kako je vse bilo. Ne more dopovedati, kako prijazno je občeval duhoven ž njo. Ne more se izraziti, kako nebeško veselje občuti njeno srce, da se je po toliko letih spravila z Bogom. — Besede te so segale materi globoko v srce. — Mati tudi ni bila dolgo, dolgo let pri spovedi. Mater žene srce, hči jej prigovarja, naj gre k temu spovedniku.

Kmalu pripelje igralka mater na samostansko porto. Tudi mati je poravnala račun z večnim sodnikom. Tako ste obe vzdignili zakopan zaklad, našli dušni mir.

Redovnik se je sam čudil nad tem dvojnim, tako lahkim, naglim spreobrnjenjem. Prepričan je bil, da je revnima grešnicama blagor došel po Mariji, ki se ne imenuje zastonj Vrata nebeška. Rad bi izvedel, kako se je to zgodilo,

zato vpraša igralko, s čem si je naklonila usmiljenje Marije? Vpraša jo, če morda nosi škapulir? — „Ne nosim“, odgovori; „še ne poznam ga“. — „Ali ste vajeni, častiti Marijo?“ „Tudi ne“. „Ali je vaša mati molila za vas?“ — „Moja mati je bila delj časa ločena od Boga, nego jaz, molila tako malo kakor jaz“. — „Pa vender, ali niste prav nič storili na čast preblazene Device?“

Na to začne govoriti lepa igralka z ginjenim glasom: „Oprostite gospod pater! sedaj se spominjam. Saj vam je znano, v glediščih je navada, ako igralec ali igralka dobro dovrši svojo ulogo, da mečejo na oder šopke, vence v priznanje zahvale. Ko sem dobila prvi prekrasni venec, dala sem ga dekli, naj ga nese na altar Marije brezmadeža spočete. Potlej sem jo navadila, naj izbere vse najlepše cvetlice iz šopkov in vencev ter nese Materi Božji v dar. Kedar sem imela važno, težko ulogo, zdihovala sem k Mariji, naj mi pomaga; in res, če sem jej obljubila lepo rožico, vselej sem se lahko naučila uloge, udje so bili tako gibčni, glas dober, da se mi je vse gladko izteklo. — To je vse, kar sem storila Materi Božji. — Odslej bom hodila sama k Mariji.“

To je bilo spovedniku dovelj. Spoznal je, da je še v mladem, posvetnem srcu glediščne

igralke košček ljubezni in spoštovanja do Matere Božje, ker je v znamenje te ljubezni pokladala vence njej namenjene pred Marijne noge. Te male usluge, kakor je bila pičla, Marija ni prezrla; tudi ona je iz radodarnega, usmiljenega srca do grešnikov položila svojo mogočno priprošnjo na Srce Jezusovo, ter izprosila spreobrnjenje hčeri in materi. — Glejte, tolike važnosti je, ljubiti in častiti Mater Gospodovo; tudi najmanjšega izraza take ljubezni Marija ne pusti brez plačila.

V životopisu svete pastarice Germane Kusin se bere, da je na paši zbirala vaške otroke, učila jih Marijo častiti. Nabirali so otroci poljske cvetlice, vezali šopke, spleтали vence in potlej jih nosili k Marijni podobi, ona jih razobešala ter darovala Materi Božji. Pastarica je vedela, da poljske cvetlice same na sebi niso veliko vredne, ali vedla pa je, da nedolžno otroško srce, ki jih nabira iz ljubezni do Marije, da je že ta želja, ta volja Mariji dopadljiva, Mariji všeč; da Marija to rada vidi.

Nauk.

Krščanska duša! ti imaš kaj boljšega, nego poljske cvetlice. Glej! Germana je učila otroke posnemati nebeško Mater v ponižnosti, potrpe-

žljivosti in v ljubezni božji. Torej naberi, naberi si šopek takih čednostij; danes z radodarnostjo in miloščino, jutri z bogoslužnostjo, sedaj s potrpežljivim molčanjem v nadlogah; sedaj zopet, da si kaj odrečeš, opustiš kako nečimrnost v obleki, da se vadiš v molčečnosti, da se varuješ blebetanja, da zamolčiš slabosti bližnjega, da se ogibaš opravljanja. — To so cvetlice iz vrta tvojega srca; te so več vredne, kakor srebrne cvetlice, kakor zlati venci. Ali morda ne moreš učiti bližnjega, kakor Germana vaške otroke, naj ljubi, časti tvojo in svojo Mater nebeško? Te in enake cvetlice puhtijo pravo vonjavo Marijnemu Srcu; to so zlate „Češčena Marije“, to so drage „spominčice“.

Molitev.

O dobrotljivi Bog, Oče nebeški! Ti si napolnil preblazeno, brezmadežno Srce Marije s tistimi čuti usmiljenja, naklonjenosti in ljubeznivosti do nas vseh, s katerimi je napolnjeno Srce Jezusa Kristusa, Sina tvojega in sina njenega: prosimo te, podeli vsem, kateri častijo to deviško Srce, popolno vzajemnost, sočutje in edinost v mislih, željah in prizadevanju s presvetimi Srci Jezusa in Marije, daj jim moč in stanovitnost, da ohranijo to vse do konca življenja. To te prosimo po zasluženji Kristusa in njegove Matere Marije. Amen.

Šest in dvajseti dan.

Marijno Srce izprosi zdravje bolnikom.

Iz ljubezni do Kristusa, gnana sočutja in usmiljenja do ubogega človeštva zapustijo vsako leto stotera mlada dekleta očeta in mater ter postanejo usmiljene sestre. Mnogi mladenči se ločijo od domače hiše in stopijo v red usmiljenih bratov, da strežejo bolnikom. Revnim bolnikom se v njihovih rokah godi dobro. Le škoda, da sestre in bratje nimajo čudodelne moči. Ko bi jim tak ubog, bolehav človek potožil, jih prosil zdravja, in ko bi sestre in bratje vedeli, da mu bode zdravje telesa v dušni blagor, gotovo bi mu ne odrekli čudodelne moči.

Marija pa ima oboje; srce polno sočutja, usmiljenja z bolniki, in pa tako veliko moč priprošnje, da žnjo dela čudeže. Zakaj pri vseh treh božjih osebah je v polni milosti: pri Očetu kot hči, pri Sinu kot mati in pri svetem Duhu kot nevesta. To nam priča vsako leto praznik Marijnega Oznanenja; takrat razglasuje sveti

evangelij besede angeljeve: „Milost si našla pri Bogu“. Te besede ponavljamo z angeljem mi kristjani toli-in tolikrat na dan, če molimo: „Češčena Marija milosti polna“.

Trditi torej smemo in trdno upamo, da je Marija — usmiljena sestra in mati — sestra namreč, ker je bila človeškega rodu, mati, ker nas je njej Kristus na križu izročil za otroke. Marija torej porablja ves upliv, ki ga ima pri Bogu, veselega srca za to, da pomaga bolnim bratom, sestram in otrokom, ako oni le hočejo, da jim pomaga, in ako bo to njim v zveličanje. Njeno srce bi ne moglo dopustiti, da bi človek strašno trpel, kadar mu more pomagati, sme pomagati. — Pa ona hoče, da jo mi prosimo, zastonj ne bo tratila milostij, ki jih ima pri Bogu zastonj jih ne bo delila, ne. To spričujejo na mnogih božjih potih tiste „zaobljubne tablice“, to so spomeniki uslišanih molitev, tukaj lahko berejo vsi ljudje besede: „Marija je pomagala“.

Zgled.

Na neki taki zaobljubni tablici je pisano:

Otrok sem strogo protestantskih starišev na Nemškem. Pred par desetletji sem prišel v Avstrijo in se naselil na Dunaju. Leta 1869.

sem se oženil, vzel katoliško nevesto, poročen sem po katoliškem obredu.

Leta 1872. so na Dunaju razgrajale hude koze; moj edini otrok, dveletna hčerka, je dobila to strašno bolezen. Hčerkó sem ljubil kakor punčico v očesu. Bolečine in britkosti popisati nisem zmožen. Ko je v prvih dneh mesca maja zdravnik odločno izrekel, da mi otroka ne bode mogel ozdraviti, naj se pripravim na vse, me je obšlo tako obupanje, da bi znorel; le eno željo sem imel, najraje bi umrl z otrokom vred. Vse tolažbe moje dobre žene, ki je takrat tudi bolehal, niso nič izdale. Hodim po sobi gori in doli, premišljevaje, kaj mi je početi, kaj mi je storiti — kar čutim notranji glas (da bi slišal, ne morem reči), glas, ki mi razločno, počasi reče: Obljubi presveti Devici Mariji, da boš postal katolik in otrok bo živel. Kar nič se ne začudim, pa s trdno vero, da se bodo izpolnile te besede, in z blaženim upanjem na rešitev stopim pred podobo Matere Božje, in trdno obljubim, da hočem postati katolik.

Proti večeru pride zdravnik zopet; pregleda otroka, strmi, — molči dolgo. — „Čudno, čudno“, reče nazadnje, — „kaj se je tukaj godilo, to ne vem; pa nevarnost je proč, nevarnosti ni več, sedaj pa imejte upanje, otrok bo ozdravel“.

— Jaz sem molčal in upal. Čez 14 dnij je moja Tončika po sobah skakala in se igrala, zdrava kakor riba; le male proge po obrazu so ostale, in pričajo o nevarnosti, v kateri je bila. Sedaj je učenka sedmega razreda v šoli pri uršulinkah. — In jaz sem že več let pravoveren katoliški kristjan. — Od onih časov sem pokopal že tri otroke, pa nisem nikoli obupoval. Kdor veruje in upa, on ne bode obupal. Upam, da bom našel svoje otroke pri naši zvesti, čudodelni Materi Mariji. —

Kristjani! Iz tega dogodka povzemimo lepe nauke, katere boš ti krščanska duša porabila za-se, ali pa jih priporočaj drugim.

Prvi nauk.

V sedanjih časih imajo ljudje modro navado, da zavarujejo pri raznih zavodih — sebe in svoje blago: tako polje zoper točo; hišo, poslopje zoper ogenj; živino zoper kužne bolezni; premožni stariši naložijo denar za novorojeno dete v hranilnico, da ima hčerka lepo doto. Najbolj modro pa storijo oni, kateri zavarujejo svojo dušo pri Marijnem Srcu.

Zatorej založi, izroči z otroškim zaupanjem vse svoje dušne in telesne zadeve srcu Matere

Božje; toda obresti moraš sproti plačevati, — stori vsak dan nekaj, kar je Mariji ljubo in prijetno, da si tako zagotoviš njeno dobroto in ljubezen. Tako na primer, stori trden sklep krščanska duša, da se boš varvala za nekaj dni svojega navadnega greha, da boš premagovala slabo nagnenje, katero te največkrat zapelje v greh. Drugičkrat skleni, da cel teden ne boš odrekla revežem miloščine, zopet drugič, da boš prijazen s človekom, katerega ne moreš videti. In pa zopet vzemi si časa, premišluj dva, tri dni svoje nagnenje, kateri greh ti je najtežji na vesti, in spovej se temeljito in prejmi sveto obhajilo, prosi Marijo, naj ti pomaga, da boš postal drugačen — bogoljuben. — S tem si pridobiš Marijno srce, njeno naklonjenost. Ona bo tebi spolnila željo, ako ti preje spolniš njeno željo. — Saj je tudi zahtevala od onega očeta, naj preje postane katolik, potem je ozdravila otroka.

Drugi nauk.

Tudi na drugi način si pridobiš naklonjenost maternega Srca Marije, in to je posebno važno takrat, kedar je videti, da ne usliši molitve. Zgodi se namreč pogosto, da človek prosi Marijo za zdravje, pa bolezen se le hujša, mesto da bi se zboljševala. Marsikateri umrje vkljub toliko in

toliko devetdnevnica. Kako je vender neki to, da premodra devica in miljena mati tako različno ravna s svojimi otroci? — Glejte, ona dela kakor Bog, saj tudi Bog tolikrat v časnih zadevah ne usliši. Ne da bi obširno razpravljali razloge, naj bo v kratkem povedano: Dostikrat ne pride prošnja krepko močna iz človeškega srca, zato ne prodre do Srca Božjega, ne do Marijnega. Za tak slučaj navedemo mali

Zgled.

Malega Hermančka je učila mati, naj si išče boljše matere, naj si izbere Marijo za drugo mater. Dobri otrok ni čakal, da bi mu mati dvakrat velela, zakaj res je potreboval druge boljše matere; njegova mati je bila revna, ni mu mogla oskrbeti niti obleke, niti šolskih knjig. — Jožef Herman se je v vsaki zadregi zatekal k Mariji, in ker je bil nedolžen pobožen otrok, je tudi Marija prav po domače zaupno ravnala ž njim. Herman si je pa tudi znal pridobiti srce Marijno; pri vsej svoji revščini je zmiraj kaj našel, kar je podaril nebeški kraljici; čem ljubši mu je bil dar, tem raji ga je nesel k Mariji. Tako je često kar popustil otroke in svoje vrstnike, tekkel v cerkev, pozdravit Marijo in razgovarjat se ž njo. Nekoč je dobil posebno lepo dobro jabelko, in kar naravnost je

tekel ž njim k Mariji ter ji podaril jabolko. In ta nesebičnost, to pritrgovanje samemu sebi revnega otroka je Mariji in Detetu tako dopadlo, da sta dar vzela. Zato pa je Marija pri dobrih ljudeh oskrbela otroku obleko, obutalo in denarja za potrebne knjige.

Glej kristjan! tako človek lahko svojo molitev ojači in stori uspešno. Priloži molitvi, predloži Mariji kak dar premagovanja samega sebe, to bo veliko izdalo. Odreci si kako zabavo, veselico; opusti kako veselo družbo; pritrčaj si kaj v jedi in pijači, izpusti danes gostilno, pojdi raje v cerkev in moli rožni venec. Ko некоč apostoli niso mogli hudiča izgnati, rekel jim je Kristus, ta hudič se ne dá pregnati z molitvijo samo, oni se morajo tudi postiti. Tako se marsikatera bolezen ne more odvrniti samo z molitvijo, pridjati se mora post, to je, kako prostovoljno zatajevanje, premagovanje samega sebe. To bo pospeševalo tvojo prošnjo pri Bogu in Mariji; Opusti, kar bi najraje storil.

Tretji nauk.

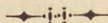
To kar smo ravnokar slišali, bode ti koristilo tudi ako si bolan na duši, „če vkljub vsem spovedim in obhajilom vender zmiraj nazaj padaš v

stare, navadne grehe. Seveda, da je tukaj molitev dobra, pa treba je, da prideneš še zatajevanje, premagovanje samega sebe, da se odpoveš slabim priložnostim, slabim tovaršijam in vsem slabim rečem, na katere je navezано tvoje srce. Zatorej prosi najpreje za pogum in za moč, da boš mogel žrtvovati take reči. — Saj je tudi Marija žrtvovala celo srce, celo življenje že od otročjih let; in ta žrtev je zahtevala tudi, da se je odpovedala vsemu, kar se zove svet — meso — in satan. Tudi ona je spolnila Odrešenikove besede: „Kdor hoče biti moj učenec, naj zataji samega sebe, naj vzame križ na-se in hodi za menoj“. —

Molitev.

O Marija! Ti si se že kot mali, nedolžni otrok posvetila povsem Bogu. Prosimo te, imej usmiljenje z nami revnimi grešniki, ki živimo med hudobnim, zapeljivim, nevarnim svetom. Ti dobro veš, da je naše izveličanje zavisno od resne volje in moči, varovati se zapeljivostij v greh. To pa nas stane velikih žrtev: odpovedati bi se morali vsacemu razveseljevanju, kar pa človeku tako diši; premagati bi morali vsa slaba nagnenja, kar je tako težko; ogibati bi se morali vseh zapeljivih oseb, družb in zavez, kar pa se nam vidi koristno. Vse to se nam zdi nemogoče pri

naši slabi, spačeni naravi, pri naši nestalni volji. To se more zgoditi po posebni milosti Tvojega Božjega Sinu. Sprosi nam, o dobrotljiva Mati! to milost, da nam dá pogum, da mu bomo donašali vsaj tiste žrtve, katere so bistveno potrebne za izveličanje naših duš; da naša srca stori enaka tvojemu Srcu, da bomo torej spolnovali vsi skupaj Njegovo voljo. Usmiljeno Srce Marije, usliši nas. Amen.

Sedem in dvajseti dan.

Srce Marijno, pomiri nepokojna srca.

Pred nekaj leti našli so v Rimu prav lepo novo podobo Marije Snežnice, katero je naslikal sv. Lukež. Leta 1881. so tako podobo postavili na altar v domači kapeli nekega nunskega samostana v Avstriji. V tem samostanu je živela svetna gospa, stara 75 let. Več let prej je podaril duhoven tej gospej manjšo podobo Marije Snežnice, in dala je napraviti podobi čeden okvir. Imela je posebno zaupanje do Marije v tej podobi. To zaupanje je bilo nekako prvo povračilo radodarnega srca Marije za mali okrassek njene podobe. Posvetila je gospej v srce in podala jej nekaj, kar je bila že zdavnej izgubila, kar je težko pogrešala, namreč — mir srca.

Ta oseba je prejemala večkrat svete zakramente, pa vendar ni imela pravega miru v srcu; zakaj ostala jej je stara, neozdravljiva bolezen že od 18. leta sem v srcu, to je greh. Nekega dne, bilo je na roženvensko nedeljo, je šla z drugimi ljudmi gledat novo podobo Marije Snežnice. Podoba je bila od daleč lepa, veličastna,

z bistrimi, presunljivimi očmi. Stara gospa tega pogleda ni mogla prenesti. Bilo jej je, kakor bi ji Marija z očmi očitala in jo svarila, naj-že vendar enkrat poravna stari dolg, naj očisti vest do dna v vesoljni spovedi, ter pomiri srce. Te misli je obudil resnobni pogled podobe, bolje rečeno, sveti Duh jej je obudil te misli v srcu ob prvem pogledu na sliko. In te misli so tako vznemirile starko, da je omedlela — morali so jo nesti v posteljo. Gospa ni nikomur nič povedala, kaj je povod omedlevici; zdravnik je rekel, da je to starostna slabost.

V sredo 4. oktobra je šla zopet v kapelo k maši, pa je sklenila, da ne bo pogledala podobe; toda nehote zadene oko na podobo in zopet je zadel pogled Marije njeno srce. V spominu na prejšni dogodek je hotela precej vstati in iti, pa notranji nemir in razburjenje je bilo toliko, da je bila preslaba, da bi šla sama, morali so jo peljati. Porodi se jej v duhu misel: „Dvakrat te je Marija odgnala, tretjič ne boš prišla, dokler ne očistiš srca“. Ta misel jo je motila in pekla naprej in naprej po noči in po dnevi; vedno jo je gnalo k dobri spovedi. Pa imela je tak strah pred vesoljno spovedjo, da je obolela. In če je tudi imela že trdno voljo vdati se temu notranjemu nagonu, bilo jej je pred spovedjo

kakor da bi jo zadržavala neka nevidna notranja sila, da ne bi razkladala svojih mladostnih grehov.

Ni spala po noči, ni imela miru po dnevi. Nazadnje jo je vendar zmagal srčni nepokoj, zmagala je milost, katero je izprosila Marija zanj. Ojačila se je zastarela grešnica. Sama je prosila spovednika, naj blagovoli poslušati njeno revščino. Povedala je, kaj jo je vodilo v mladosti, kaj jo je napeljalo sedaj na to, da spozna vso prejšnjo krivdo. Marija jo je milo — bistro pogledala, — oči so se jej odprle, da vidi vse. — Vse je povedala, — kake pol ure je trajalo in sedaj je srce preneh alokričati, postalo je mirno; dobila je sladki mir. — Naročila je duhovnu in nunam, naj razglasijo, da je trikrat čudežna Mati vzbudila z resnim pogledom vest stare grešnice, da je Marija stari grešnici izprosila spreobrnjenje. — Ko je prišla tretjič v kapelo, videla je, da jo Marija gleda čisto drugače. Oko Marijno jo je gledalo bistro, milo, prijazno. — Glejte, to je storil sveti Duh v človeški duši.

Če je v hiši veden prepir, razdor in nepokoj, to je živ pekel, pravijo ljudje. Še hujše in mučneje je za posameznega človeka, ako je nepokoj v lastnem srcu. In to se zgodi vselej, če se greh polasti srca, zavest, da je človek krivico storil in v krivdo zabredel, britko očita

grešnemu človeku in mu ne pusti biti mirnemu. Ta nepokoj je pravo želo, ki vedno zbada srce, kakor trn, ki si ga je kdo zasadil v peto. To zbadanje tako boli, da ubogi človek propade v obupanje, kakor Kajn in Judež, ako ne odpravi greha. Seveda, z obupanjem ni nič pomagano, ker duša živi na onem svetu naprej in naprej večno; tam bo šele strašno grizel dušo od znotraj črv, ki ne pogine na veke.

Pa ne samo veliki grehi delajo nepokoj v srcu, tudi manjši in najmanjši ne bodo dali miru; zakaj kolikor bolj ljubi duša Boga in čistost vesti, tembolj jo bo pekel greh, tem huje bo čutila nepokoj. Svetniki so zaradi malih napak silneje čutili večji nemir, nego ga imajo hudo-delniki zaradi velikih pregreh. Resnične so besede svetega pisma: „Kdo se je vzdignil zoper Boga in ima mir?“ (to je, noben puntar nima miru.)

Kdor se hoče otresti tega nemira, njemu je potrebna ena reč, ki more pomagati in res vselej pomaga, da se namreč iz srca odpravi greh in krivda, ta bodeči trn. Kakor poneha bolečina v peti, če se trn odstrani, tako sili srčni nepokoj, da se greh odpravi. Ako pa nastopi tak položaj, da se je človek takorekoč že navadil nositi nepokoj greha, da ima navidezen,

zaslepljen mir, da ne posluša glasú vesti; tu je pa treba, da se vest malo pretrese, da se zopet zaveda greha, da se tako spremeni navidezni mir v nezadovoljnost srca.

To pa se utegne zgoditi pri kaki pridigi, pri branju dobre knjige, po ljubeznjivem opominu, ali po kakem vnanjem pretresljivem dogodku, da si grešni človek pred oči postavi žalostni stan svoje duše.

V tej zadevi je ravno pobožnost do Matere Božje kaj pripraven in izdaten pripomoček. Ako je pobožnost taka, da je vredna imena pobožnosti, ne da bi človek blebetal kake molitvice brez premisleka le iz navade, marveč, da človek iz bogoljubnega srca moli in vmes premišljuje, da čuti srce, kar govori jezik; taka pobožnost bo zmiraj in vselej sklenjena s spoštovanjem in češčenjem Marije. Taki srčni spomini bodo več ali manj vzbujali spomine na njeno svetost. Bolj ko človek premišljuje in razumeva Marijne čednosti: njeno deviško nedolžnost, njeno krotkost, potrpežljivost, udanost v božjo voljo, nje molitev in gorečnost za čast božjo, tem bolj se mu sveti v grešno duso, tem bolj spoznava nasprotje svojega srca s srcem Marijnim. Čim bolj ti bo dopadlo Marijno srce, tem bolj boš čutil gnjus nad svojimi grehi; srce ti bode nemirno. dokler ne

odpraviš iz njega greha. Tako se je zgodilo gospej, o kateri smo ravno preje slišali, tako se je godilo mnogim drugim ljudem. Češčenje Matere Božje jih je vzdramilo iz smrtnega spanja, vest jih je pekla, da so se spreobrnili in tako pomirili srca.

Nauk.

Krščanska duša! sprejmi ta-le nasvèt: Prej ko moreš, vzemi si čas, pojdi na miren kraj, da boš sama. Misli si, da stojiš pred Marijo v nebeškem veličastvu, moli prav pobožno „Češčena Marija“ (prvi del).

Potlej molči in glej Marijo, kako je deviško čista, ponižna, pokorna, vdana v voljo božjo, in vse to skozi celo življenje.

Potlej pa vprašaj sama sebe: Moje srce! Ko bi se Marija sedajle meni prikazala, kaj bi mi rekla, katere napake, katere grehe bi mi najhuje očitala, grajala?

Potem naj srce odgovori jasno, kratko, resnično, kakor je.

Ko je srce odgovorilo, moli naprej: „Sveta Marija Mati Božja, prosi za nas“.

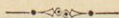
Sedaj pa obudi srčno popolno kesanje; stori trden sklep, da se boš za naprej varovala, in opravi prej ko mogoče čisto odkritosrčno spoved. Ako ne bo šlo prvikrat, ponavljaj tako

dolgo, da boš stopila enkrat tako pred Marijo in rekla: „Glej moja ljuba Mati, sedaj je šel trn iz mojega srca“.

O kristjan! kako miren boš, ako zadobiš mir srca! Ohrani mir srca začasno, da ga boš užival z Marijo celo večnost.

Molitev.

O Marija, vzvišena Mati Jezusova, ki nam je prinesel mir, o moja ljubeznjiva Mati! milostivo danes nakloni uho moji prošnji in poslušaj zdihovanje mojega srca. Glej, greh se ga je polastil in vložil vanje nemir, nepokoj in razdor. Ti si Mati ubogih nesrečnikov. Usmili se me, izprosi mi pri svojem Božjem Sinu oni mir, katerega nam je obljubil, rekoč: „Mir vam dam, ne kakor ga daje svet, dam vam jaz.“ Spomni se, preblazena Devica Marija! nikdar še ni bilo slišati, da bi bil kdo zapuščen, kdor se zateka k Tebi. Tega upanja navdušen kličem k Tebi, o milostiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija, izprosi mir mojemu srcu! Amen.

Osem in dvajseti dan.

Srce Marije varuje v boju.

Dobrega in blagega človeka srce si lahko nakloniš. Le resnično, resnobno mu pokaži, da si prepričan o njegovi dobri volji pomagati, če le more; žalil bi lastno srce, ko bi ne pomagal, kedar more pomagati. — To pa ni pri nikomur bolj resnično, nego pri Bogu samem. To je skusil že David. Ker je bilo Davidovo zanašanje in upanje na Boga tako krepko in močno, je rekel: „Na tebe, o Gospod, sem zaupal, ne bom osramočen“. In res ni bil osramočen, zakaj Bog sam mu je odgovoril: „Zaupal je name, zato ga bom rešil“.

Kar smo sedaj slišali, velja tudi o maternem Srcu Marije; zakaj Marijno Srce je z Božjim Srcem enakih mislij. Čem krepkeje je tvoje zaupanje na njeno milo Srce, tem lažje si je pridobiš. Njen blagi duh bi ne mogel zavrniti človeka, kateri se zaupljivo zateka k njej. Seveda, način, kako se bo reč obravnala pri Bogu, to se mora tudi zaupljivo njej prepustiti. — Poslušajmo precej tukaj mičen

Zgled.

V pruski vojski s Francijo leta 1870. je bil k vojakom vzeti tudi vrli kmetiški fant iz Bavarskega. Poleg orožja je vzel seboj tudi veliko zaupanje do Matere Božje, katero je častil že od mladih nog. V spomin in opomin tega češčenja je dal v telečnjak tudi rožnivenec, da bi v veliki sili molil po svoji navadi, da bi si tako naklonil Srce nebeške Matere, naj bi ga varovala v veliki nevarnosti. In res, dobra, milo sladka Devica mu je to željo izpolnila. Varovala ga je na čudežen način. Mladi vojak morda sam ne ve, kako se je to zgodilo; zakaj dogodka ni povedal sam, ampak tisti, pred katerim ga je Marija obvarovala, in to je njegov nasprotnik — je francoski vojak. Ta pripoveduje tako-le:

Po mnogih bojih je prišel naš bataljon v Vitrij, ondi smo naredili okop za obrambo, pa nemški vojaki so nas nadlegovali pri delu. Sovražnik je izbral pruske in bavorske strelce; oni so se priplazili v bližino naših delavcev in kopačev po rovih na tihem, poskrili se po grmovju, skopali si jame v tla in opazovali naše delovanje, pa streljali naše kopače in hitro izginili. Naš poveljnik je hotel na enak način temu v okom priti, nabral je najboljših strelcev, da bi raztrešenih

Nemcev poiskali in jih postrelili; med strelci sem bil tudi jaz. Pred dnevom sem kobacal po strugi suhega potoka, za pasom sem imel revolver in kukalo (daljnogled), posodo z živežem sem nesel na hrbtu in puško.

Dospevši na vrhunec ugledam blizo veliko drevo, ki je bilo ob vznožju zaraščeno z gostim grmovjem. Tja se splazim po štirih v zavetje; razkopljem z bajonetom prst in naredim varno ležišče, okoli in okoli napravim oknica z vej, da vidim na vse strani, mene pa ne vidi nihče.

Opazujem, čakam, pa ni nič; preteče ura, preteče druga — nič ni videti. — Kar naenkrat se mi zdi, da se v jarku za štorom roka vzdiguje pa zopet pada. Naglo zagrabim kukalo, in vidim roke in glavo zdaj pa zdaj; vidim, da vojak koplje z motiko, vidim, da je sovražnik tako blizo mene. — Vojak zleze iz jame, gleda daleč na okoli, pa se zopet skrije. Po vojaški opravi je bilo videti, da je Bavarec, mlad, brhek mladenič, rujavkastih las, brada mu še ni rastla. Žal mi je bilo, da bi ga po vojni postavil moral ustreliti, kakor zajca v ležišču, pa vendar sem se pripravil, kedar se mi zopet prikaže; poklekнем na desno koleno, vzamem ga na zrno. Kmalu ga zopet vidim, pogleda okoli sebe, vzame nekaj iz usnate torbe, pa ne razločim kaj je; položim puško, vzamem

kukalo. — Bavarec ima molek v roki, poklekne, moli rožnivenec, pogleduje okoli, zre proti nebu, jagode padajo po vrvici. Zopet primem za puško, obrnjen je ravno proti meni. Kako mi je bilo pri srcu? Ne vem. — Verski čut me prešine. Zdi se mi, da vojaku blišči nebeška svitloba v obraz, da ga obdaja zlatorumena megla — puška mi pade iz rok.

Bavarec je bržkone prišel srečno domov, pa ne ve, da mu je rožnivenec rešil življenje. — Jaz se spustim hitro v dolino nazaj; v tem trenutku mi zafrčita dve krogli ob ušesih, na levi, na desni pa ne vem odkodi. — Molitev Bavarca je rešila življenje obema“.

Temu dogodku naj pripomnimo samo to-le: Francoz ni vedel, kako mu je bilo pri srcu, ko je opazoval molečega vojaka. — To je bil pač pomenljivi migljeje tiste, katere varstvu se je izročil pobožni Bavarec. — Tako plačuje Marija srčno zaupanje.

Kristjani! ta zgled nam je pokazal, kako je Marija obvarovala mladega, pobožnega vojaka po rožnem vencu v telesni vojski. — Ali vojska ni samo to, če se bijejo z mečem in puško; če skušajo uničiti drug drugega z zalezovanjem. Vojska je tudi v dušnem smislu. Ni treba, da bi vsak

duhal smodnik; ima vojsko doma! Saj je že Job rekel: „Življenje človeka na zemlji je vedna, je neprestana vojska“. Za človeško dušo se bojujejo zemski duhovi, peklenški duhovi. Vrh tega pa imaš ti kristjan marsikaterega nevarnega sovražnika sam v sebi.

Sovražniki so pa različni: je duh jeze in sovraštva; je duh ošabnosti in napuha, duh opravljanja in raznašanja; je duh poželjivosti in nečistosti. Torej če se hočeš ustavljati tem duhovom in premagati jih, ne smeš spati, moraš biti previden in oprezen; moraš se boriti ž njimi z živo vero v srcu, z besedo božjo v glavi, z vsestranskim zatajevanjem samega sebe; boriti se moraš posebno z gorečo molitvijo. Zakaj molitev nam nakloni močnih in stalnih zaveznikov. Najhrabrejši zaveznik v boju, najstanovitnejši pomočnik v vsakem boju pa je Srce Marije, Božje Matere.

To nam lepo priča angleški škof sveti Edmund, vzemimo ga torej v dušnem boju za drugi

Zgled.

Edmund je bil rojen na Angleškem od pobožnih starišev. Mati Mabila se je trudila zasaditi v srce že v prvih letih sinčku ljubezen do Boga, stud in gnus do greha, hudičevega

dela, in pa skrb za ohranitev angeljske nedolžnosti. Učila ga je pokoriti se in postiti ob petkih. Poslala ga je v Pariz na vseučilišče in mu pred odhodom prav ljubeznjivo polagala na srce, naj se ogiblje slabih tovaršij, da ne zabrede v zanjke zapeljivosti. Vselej, kadar mu je pošiljala obleko, pridejala je tudi spokorni pas, da bi ga spominjal dolžnosti, ohraniti nedolžnost. Edmund je matrne nauke točno izpolnoval. Zlasti je čislal, spoštoval in častil Mater Božjo, zaobljubil jej je deviško nedolžnost, da bi si naklonil srce Marije, in da svoje srce nagne k ljubezni do Device devic. Dal je narediti dva prstana, na katerih so bile krasno vrezljane besede: Češ čena Marija; enega je nataknil na prst Marijne podobe, drugega je nataknil sebi na prst, da bi se vselej spominjal zaveze z Marijo. Kedar se mu vzdigne skušnjava, pogleda na prstan in skušnjava je premagana. Nekoč se priplazi priliznjena zapeljivka v njegovo stanovanje. Ne da bi jo poslušal, spozna njene namere, zgrabi spokorni pas, jo požene iz hiše da je kaj, nikdar več je ni videl.

Ta zaveza z Marijo je bila za Edmunda jako dobrodejna. Malo pred smrtjo je rekel: „Marija mi je povsodi pomagala; v skušnjavah sem zmagoval; v britkostih me je tolažila; v

preganjanju me je krepčala; bolečine mi polajševala; v vsaki potrebi me je uslišala, vse mi je storila, karkoli sem jo prosil. Ti o Gospod moj Bog, ti si mi porok, da nisem na svetu nič družega iskal nego samo tebe, sedaj pa stori z menoj, kakor je tvoja volja“.

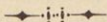
Nauk.

Glej kristjan! tolike koristi je zaveza z Marijo že v časnem življenju. Kdor si nakloni Srce Marije, ta prejme vse. Kar je bil Edmundu prstan, to je bil onemu vojaku rožnivenec. Na prstanu je bila zapisana Češčena Marija enkrat; na vojakovem roženvencu pa petdesetkrat. Kar je bil za Edmunda Marijin prstan, to naj bo za-te rožnivenec. Moli ga rad; moli ga pobožno, s tem si boš nakloznil Srce Marije. Rožnivenec naj ti bode orožje; srce „mogočne Device“ naj ti bode zavetje, tje se zatekaj, kedar te napada sovražnik. —

Molitev.

O mogočna zmagoslavna kraljica! Ti poznaš moje slabosti, poznaš mojo revščino. V meni je toliko hudih nagnjenj, ki me vedno vabijo v greh. Če ne molim v skušnjavah, pa večjidel vanje privolim. To je napčno, da v tem trenutku

pozabim moliti. Zato sem že tolikrat padel. Sprosi mi milost, o dobra Mati moja! da bom v vseh dušnih nevarnostih rad molil. Daj mi zmožnost, da bom premagoval sovražnike, podpiraj mojo slabost, potrdi mi voljo, da zmagujem svojo glavno strast. In kedar mi pride zadnji boj, ukroti besnost hudega sovražnika, da ohranim vero, da srečno končam boj, da dosežem zmagoslavni venec. O Devica, stoj mi na strani, reši me! Amen.

Devet in dvajseti dan.

Srce Marije tolaži žalostna srca.

Komur dá Bog opravilo in službo, dá mu tudi razum in zmožnosti, pravi star pregovor. — Bog je odločil Marijo za najvišjo službo; imela je biti Mati Božjemu Sinu, imela je torej izpolnovati dolžnosti, katere so primerne in spodobne Božjemu Sinu. Potrebovala je torej nenavadne, nadnatorne oprave, svetost in materinsko ljubezen, ki pristojata takemu otroku. Zatorej jej je dal Bog tako materno srce, ki je bilo zmožno varovati izročeni dar nebeški; dal jej je srce polno vere in ljubezni, polno zvestobe, velikodušnosti, polno sočutja in požrtvovalnosti. Marija pa je od svoje strani dovršila vse te podarjene čednosti z vednim nadaljevanjem v čednostih in sodelovanjem vseh milostij do polne popolnosti. Božje Dete je bilo torej pri njej dobro shranjeno, dobro zavarovano.

Marija je pa dobila tudi še drugo službo od Boga. — Ker je bila mati Odrešenikova, imela je biti tudi mati odrešenim ljudem, imeti materno srce za vse ljudi. Tudi za to ulogo

jo je sveti Duh obdaril z vsemi zmožnostmi. Kakor je bilo njeno srce polno ljubezni do Boga, tako je bilo polno ljubezni do bližnjega. In kakor daleč sega nje materna moč nad Srcem Sinovim, tako bogato je na moči, pomagati ljudem potrebnim pomoči. Res, resnobne so besede, katere je velel sveti Duh Janezu Evangelistu zapisati za vse kristjane: „Kdor ima časno premoženje, in vidi brata, da je v potrebi, pa zapre srce pred njim, ta nima ljubezni do Boga“. (Jan. list 17.) (to je: Kdor ne ljubi brata, ta ne ljubi Boga, in Bog njega ne bo ljubil.) Kakor je gotovo res, da je Marijino srce gorelo ljubezni do Boga, ravno tako je gotovo, da ima to srce pravo, delavno, in pomagati pripravljeno ljubezen do nas. Zato pa Marija, ki je posestnica nebeških dobrot, ne more nikdar zapreti srca trpečim bratom svojega Sina.

To vé, to veruje in spoznava katoliška cerkev po celem svetu. Zakaj, vsak dan moli polna zaupanja k Mariji: „K tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Obrni torej svoje milostive oči v nas.“ — To vé tudi celo verno ljudstvo; zato prinašajo vsi svoje trpljenje, svoje žalosti in bolečine pred Marijo, ter jih polagajo pred njeno Srce z gorečimi besedami, — in gredo potolaženi od ondod, misleč si: „Ti me bodeš

varovala z mogočno roko vseh nevarnostij na suhem in na vodi, na duši in na telesu. Kaj bi obupoval v britkosti in težavi. Tebi smem tožiti, kar mi srce teži“.

Nihče ni bolj zmožen, bolj spreten, da umeva in si k srcu vzame tožbe revnih, nadložnih ljudij, nego ta, kdor je sam skusil take in še večje nadloge. Marija pa je pretrpela toliko in tako hudih bolečin, da jo krščanstvo imenuje „Mati žalostna“. Marija je okusila pod križem, kako dobro dé žalostnemu srcu, če ima v britkosti in žalosti človeka, ki ga more in hoče vsaj nekoliko utolažiti. Zato je njeno materno srce kmalu omehčano in voljno pomagati, ako jej človek potoji svoje britkosti in nezgode; ona se kmalu in rada skaže, da je res tista, katera ima ime: „Tolažnica žalostnih“.

V dokaz temu poslušajmo precej tukaj dva dogodka.

Prvi je ta: Živela je na Francoskem častitljiva, pridna in pobožna vdova kmetskega stanu. Imela pa je to žalost, da je bil njen sin malopriden mladenič; za gospodarstvo mu ni bilo mar, vere ni imel nič, delati se mu ni ljubilo, pijančeval je po cele noči in igral; njegovo življenje je bilo le bivanje po gostilnah. Mati je molila zanj ter jokala noč in dan. Neka po-

božna gospa, ki je bila iz istega kraja doma, jo je vzela seboj v mesto Pariz za pesterno svojim otrokom. V Parizu je slišala nesrečna mati veliko govoriti o „Naši ljubi Gospej“, o „Zmagoslavni Materi božji“, veliko je slišala o čudežnih spreobrnjenjih grešnikov. Kmalu je našlo pobito, žalostno materno srce pot tje. Ob vseh prostih urah je hodila tje, jokala, molila za svojega izgubljenega sina. Ko je zadnjikrat bila tam, mudila se je dalj časa, kakor navadno, molila, prosila in razlila svoje žalostno srce pred Srcem Marije, pred altarjem Marije. — Nekako mirno je šla na svoje stanovanje, ko se je izjokala.

Nekaj dnij potem se vrne žena po železnici v domovino. Stopivša iz voza se začudi, da vidi sina; prišel jej je naproti. Kaj tacega, da zna sin spoštovati mater, dosedaj še ni doživela. — Novo čudo! Sin jo prijazno pozdravi, jo objame in pravi: „Pisali ste mi, da ste zame veliko molili, prosili Našo ljubo Gospo, zmagoslavno Marijo. Veselite se z menoj. Ona me je spreobrnila. Nekega večera sem šel spat, pa nisem mogel zaspiti; celi dan sem bil nesrečen, pri igri sem izgubil ves denar. Vedno sem po noči mislil na Mater Božjo — našo ljubo Gospo, zmagoslavno Marijo. Zoper svojo navado vstal

sem zgodaj in šel v domačo cerkev. Srce mi je kipelo žalosti nad mojim življenjem; jokal sem kakor otrok. Dolgo časa sem se boril sam s seboj. Nazadnje sem stopil k spovednici in — hvala Bogu, očistil sem vest. Ljuba mati! od tistih mal sem spremenil svoje življenje, rad delam, priden sem, varčen sem. Največje veselje mi je, če morem hoditi v cerkev k sv. maši in moliti pred podobo Matere Božje“.

Mati nad vse vesela, revna mati, sedaj dosti bogata, zahvali Boga in preblaženo Devico, — vpraša mladeniča, kedaj se je zgodil ta srečni čudež?

Po daljem razgovoru se je našlo, da je bilo to ravno tistega dne, ko je ona tako jokala pred Marijnim altarjem. — Mladenič pa je nadaljeval odslej pridno, delavno in pošteno življenje. Rad je hodil ob nedeljah in praznikih k sv. maši, ni mu bilo pretežavno hoditi daljno pot tudi k popoldanski službi boji. — Ta sprememba je šla po selu od ust do ust; ljudje so jo imeli za pravi čudež.

Glejte! tu je Marija utolažila ob enem dvoje src — materno in sinovo. — Ni težko razsoditi, kateremu na večji blagor. —

Drugi enak dogodek kaže razmerje med ženo in možem. Žena, pobožna in imenitna

gospa piše bratovščini Srca Marije to-le: „Devet let že molim, in jokam in trpim za svojega brezvernega moža. Nobene besede ne smem govoriti o molitvi, o službi božji; Če ga učim, če mu prigovarjam, vse je zastonj. Da ga ne žalim, da imam mir in lepo zastopnost in hišni mir, moram molčati — pa moliti na tihem.

Proti jeseni sem bila na kmetih v gradu pri prijateljici. Prišel je med drugim tudi razgovor na lepo kapelico v bližini na polju, hvallili so krasno podobo „Naše Ljube Gospe“. Hočem iti gledat jo, branili so mi, češ, da se k dežju pripravlja; jaz pa hočem na vsak način videti jo, nekaj me je gnalo, nimam preje miru. — Šle so tudi druge z menoj. Kmalu smo tam. Podoba je krasna. Marija me tako mило gleda, da nehote poklekнем in na glas vzdihnem: „Ljuba Mati! potolaži me, usmili se ga, spremeni ga, pripelji ga na pravo pot“. Na tihem sem obljubila, da bom dala za sv. mašo in prinesla v dar srebrno srce, na čast brezmadežnega Srca presvete Device. Trdnega zaupanja navdihnena sem šla z drugimi nazaj.

Prišedši domov najdem, da je mož jako nemiren in čmern, govoril je prav malo; zdelo se mi je, da je ravno preje jokal, trepalnice so mu bile zabuhle, oči solzne. Po noči je bil zelo

razburjen, naprej in naprej je zdihoval. — Mislim si, milost božja ga je došla, in molim še bolj goreče. — Drugo jutro mi reče: „Ljuba moja žena, jaz strašno trpim“. Vprašam pomi-lovaje, kaj mu je? — Odgovori: „Včeraj na potu vjel me je dež, ko grem mimo cerkve, se vlije ploha, stopim notri vedrit, parkrat strašno zagrmí, spreleti me taka groza, mislim da je po meni — mislim na večnost — nehote stopim pred altar Matere Božje — molim za srečno zadnjo uro. Te misli si ne morem iz glave izbiti“.

To slišati stopim v svojo sobo, poklekнем pred Marijo, zdihnem: „Ljuba moja Mati! dovrši svoje delo, reši mi ga“. — Ne bom popisovala obširno, koliko je pretrpel, le to rečem: Premagal je vse. Čez dva dni je šel k spovedi prejel je svete zakramente. Čast in hvala Mariji! — Glejte kristjani! tu vidimo drugič, kako je Marija tolažnica žalostnih utolažila dvoje src; — srce žene, in srce moža. — Žena je šla gledat srce Marije; Marijno srce je vzbudilo v srcu žene zaupanje, in skozi ženino srce je šla milost božja v srce moževo, da se je skesal in spreobrní.

Nauk.

O žene krščanske! koliko dobrega lahko storite, če ste v resnici pobožne. — Mati je

molila za sina — in uslišana je bila. Žena je molila za moža in uslišana je bila. — O vidimo pač dandanes med ženskim svetom toliko tem nepodobnih slik: Dekleta se nastavljajo fantom, ter jim dajejo priliko k zapeljivosti; žene so vesele, da le dobijo moža, za gospodinjstvo pa jim ni mar; matere pustijo otroke brez prave krščanske odgoje. — Vse opuščajo češčenje Marije, niso prave dekle Gospodove. — Oj molite ve vse, molimo mi vsi radi to-le

Molitev.

Češčena bodi kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! h tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci, h tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni torej, naša pomočnica, svoje milostive oči v nas, in pokaži nam po tem revnem življenji Jezusa, blaženi sad svojega telesa. O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija, prosi za nas! Amen.

Trideseti dan.

Srce Marije pripomore k srečni zadnji uri.

Človeku je odločeno enkrat umreti. — To je najhujša usoda za človeka, nihče ne uide tej usodi; slavni vojskovodja zapodi cele armade hrabrih vojakov v beg, kedar pa pride nanj smrt, podležne jej — ni ga več. — Ker je telo po naravni postavi in po podedvanem grehu obsojeno na smrt, mora strohneti; duša pa bo živelavetno, zato je smrt ločitev duše od telesa, in ker človek ne vé, kaj bo z dušo, kam pride, ali v nebesa, ali v pekel, zato je smrt tako strašna. Ko bi ti pri smrti angelj naznanil, da te popelje v paradiž, oj kako bi bil ti vesel, da boš rešen zemskih težav. Pa vse ti je temno, vse neznano; ne veš, čaka li tvojo dušo veselje večno, ali pa kazen večna; to je tisti smrtni strah, zato je smrt tako grozna.

Vsak človek si želi mirne, srečne smrti. Vprašaj ljudi, kje bi kdo najraje umrl? Vsak bo odgovoril: doma pri materi; mati me bo tolažila in lepo postregla; mati varuje otroka, mu streže, ga milo tolaži, daje mu zdravila in ga

boža, ga milo gleda. Pa iz prevelike skrbljivosti za telo pozabi na neumrjočo dušo; opusti, da bi oskrbela dušo s sveto popotnico za oni svet. Tako je revež zapuščen tam, koder pomoči najbolj potrebuje — na duši.

Vse drugače ravna nebeška mati Marija; najpreje skrbi za srečno smrtno uro svojim otrokom, da se namreč o pravem času spravijo z Bogom; to jej je najbolj pri maternem srcu, da je rešena duša. Je pa tudi nje ljubezen prav bistra in znajdljiva, da olajša smrtne težave, že vse okoliščine tako obrne, da se človek spove pred smrtjo.

Ko je nekoč Simon Štok, načelnik karmelitev, goreče prosil Marijo v nadlogah in zadregah pomoči zase in za red ter kacega vidnega znamenja njenega varstva, prinesla mu je Marija iz nebes škapulir in rekla: „Sprejmi ljubi otrok sveti škapulir, mojo obleko, kot znamenje bratovščine. Kdor bo v tej obleki umrl, ne bo trpel večnega ognja. To je znamenje zveličanja, to je znamenje rešitve v nevarnosti; znamenje miru in večne zaveze“. — Tu je Marija obljubila Simonu razven časnih dobrot, največjo dobroto to, da bodo obvarovani pred peklom. Košček suknja seveda, da še ne obvaruje dosti; toda Marija plačuje ono ljubezen, ono zaupanje in

češčenje, katero imajo bratje do nje. Oj, koliko je takih zgledov, da je Marija obvarovala očitno, nagle in neprevidene smrti grešnike, ki so imeli na sebi škapulir. Leta 1861. so imeli v Ameriki na jezeru Mišigan veselico; na parniku je bilo kakih 400 oseb; peli, plesali, pili so, in ko je bilo razveseljevanje na vrhuncu, treši druga ladija jadernica ob parnik, ter ga prebije, da se jame potapljati. Nad 300 ljudij utone; rešujejo se na deskah in plavajo proti obali. — To je čudo, vsi rešeni so bili katoliki s škapulirjem na vratu; pa še to, za jedno desko so se držali trije katoliki, dva je potegnil blizo brega val nazaj, eden je bil rešen, in ta je imel škapulir na vratu. — Glej, kristjan, kako nevarne so veselice za dušo, in kako koristen je škapulir tudi za časno srečo. — V dokaz temu pristavimo še, kar smo že slišali pred leti v Šmarnicah in kar je zapisano v bratovskih knjigah: V vojski z Italijo se je pripetil pri Lissi ta dogodek: Na laški ladiji San Martino je bilo pri topu 14 vojakov; prifrči iz avstrijske ladije granata; 7 vojakov je takoj mrtvih, 5 težko ranjenih, samo dva sta nepoškodovana. — Prvi, Peter Parodi, vzdihne: „Hvala Bogu! Marija Karmelska me je rešila“; drugi pravi: „Jaz imam tudi škapulir“. — Takih slučajev je ne-

številno, ki pričajo, kako Marija skrbi za svoje otroke — za večnost in za časnost.

V novejših časih je naklonila skrbna Mati krščanstva to svojo ljubezen onim, ki pobožno nosijo „čudodelno svetinjo brezmadežnega spočetja“, zakaj kdor nosi to blagoslovljeno svetinjo pri sebi in opravlja kratko molitvico, ta je v posebnem varstvu Marije. — (Saj jo pač poznate, začela se je v Parizu leta 1830. Govorili smo o tem v Šmarnicah pred par leti.)

Marija dela kakor res dobra mati, ako vidi, da je otrok v silni nevarnosti, porabi vsako najmanjšo priliko, da ga le reši; in če nič drugega nima, nego slabo nitko, za katero se more otrok prijeti, tudi to porabi, da ga le reši. Kakor je marsikateri kristjan res reven v veri, vendar ima to nitko v rokah, da Marijo malo časti in v srcu spoštuje. To pičlo češčenje se zbudi na zadnjo uro, ako dobijo taki ljudje to svetinjo. Za to nitko prime Marija, potegne človeka iz greha in ga obvaruje pekla. — To bi storila vsaka krščanska mati, ko bi mogla; kaj pa stori Marija, kaže nam naslednji

Zgled.

Bilo je leta 1850. V bolnišnici v Parizu leži bolan mladenič, po imenu Andrej Aedman,

iz Švedije doma, slikar. Da bi se izobrazil v umetnji, pride v Pariz; revščina in bolezen ga prižene v bolnišnico. Daleč od domovine, brez sorodnikov, zapuščen od mladih tovarišev leži na postelji. Le usmiljena sestra in neka dobrosrčna gospa iz mesta sta se pečali ž njim. Umetnik ni mogel doumeti, kaj nagiblje blago gospo, da se briga za revnega, ubogega tujca; zakaj zapoved „Ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe“, je pač slišal doma iz evangelija, pa dejansko je še ni okusil, bil je namreč protestant. — Ko ga nekoč opominja gospa, naj moli, naj ima zaupanje v Kristusa, naj prosi Marijo — zavrne surovo: „Jaz nisem katolik, moliti k Kristusu, to naj že bode, — k Mariji pa nikdar“.

Pobožna za dušo skrbna gospa se ne da s tem ostrašiti, misli si, saj je umetnik dobrega srca, še hvaležen bode; prosi ga, naj jej stori to uslugo, da bo dal obesiti si na vrat svetinjo brezmadežnega srca Marije, in da bo večkrat bral molitvico *Memorare* svetega Bernarda! „Spomni se opremila Devica Marija, da še nihče ni bil zapuščen, kdor se k tebi zateka“ i. dr. Bolnik to rad stori, in kmalu privoli, da sme priti duhoven k njemu, samo da ne bo ničesar govoril o veri.

Gospa zadovoljna s tem, gre naglo po gospoda Segur. — Duhoven se nič ne obotavlja.

Pri prvem obisku mu je dovolj, da bolnika pomiluje, mu kaže vse sočutje, pa o veri ne omeni niti besedice ne. — Drugi dan ne pomišlja dolgo — govori bolniku o Kristusu, o Mariji, o svetih zakramentih, o nebesih. — Aedman, ginjen ljubeznivih besedij, joka kakor otrok in reče: „Tako govoriti še nisem slišal nikogar. Vi ste mi angelj, moj brat, moj oče“.

Segur ga poučuje, kolikor je bilo mogoče zbog bolezní; in bolnik ga pazljivo posluša. Sestra opozori, da bolnik morda noči preživel ne bode. Segur se podviza, da bi pripravil Aedmana, naj se odpove zmotnjavi in mu reče: Prijatelj! v srcu ste že katoliški, zakaj bi ne bili cel katolik? Brez odlašanja morate prestopiti v pravo cerkev; vi ste zelo bolni“. — Aedman Segura debelo pogleda, pa ne reče ničesar. — „Hočete postati katolik?“ vpraša. — Hud boj nastane v duši bolnikovi. — „Jaz bi prav rad, ali kaj poreče mati, če to zve?“ odgovori. — „Ej! kaj poreče? Ako človek spozna zmotnjavo, mora, je dolžnost, opustiti zmotnjavo pa oprijeti se resnice, ne pa ozirati se na osebe, na okoliščine“. — „Ali verujete v enega Boga v treh osebah — Očeta, Sina in svetega Duha?“ — „Da — verujem“ odgovori.

„Ali verujete, da je Sin Božji človek postal, da nas reši? da je za nas umrl na križu, da vam

je obljubil večno zveličanje?“ — „Da, -- verujem iz cele duše“ odgovori. — Ali verujete, da je samo ena prava cerkev, ki hrani nauk Kristusov, katoliška cerkev? — „Verujem“. — „Hočete li postati njen otrok?“ „Da — hočem“ — odgovori.

Na to ga duhoven spove, ga pogojno krsti, da mu vesoljno odvezo — in obhaja. — Ko je bilo vse dovršeno, objame bolnik duhovna, reče ginjen veselega obraza in še bolj veselega srca: „Moj oče — moj oče, moj oče! jaz verjem vse, vse! Oj kako dober je Bog! vse mi je odpustil. On ljubi mene, jaz ljubim njega. Tako srečen, tako vesel še nisem bil v celem življenju. Hvalim Marijo, da me je pripeljala v bolnišnico“. — Drugi dan, 1. decembra 1850. je Aedman umrl, hvaležen Srcu Marijnem, da je tako srečen, da umrje v veri katoliški.

Glejte kristjani, to veselje se je pričelo s tem, da je imel protestant nevede nekako spoštovanje do Matere Božje, da je rad sprejel svetinjo, da klical je Marijo na pomoč. Za to pičlo česčenje mu je Marija izprosila milost, da je rad poslušal duhovna in tako prišel do resnice. Pa tudi svetinja sama na sebi ima tukaj nekaj delež; zakaj, ne smemo pozabiti, da ima svetinja, cerkveno blagoslovljena, veliko moč. Saj ima svetinja podobo one, katera je kači glavo

strla. Pred blagoslovljenimi rečmi in podobo Marije pa ima satan velik strah, izgubi moč, da ne more škodovati človeku s skušnjavami.

Nauk.

Ako imate torej človeka v bližini, katerega pobožnost je slaba, da noče poslušati dobre besede, oj! skrbite, skrbite, da dobi škapulir, ali pa svetinjo brezmadežnega spočetja. — Pa porabite najpreje vi sami to sredstvo. Nosite pobožno sveti škapulir, ali pa svetinjo. Veliko ljubezen in češčenje izkazuješ nebeški kraljici, če nosiš nje podobo na sebi. Mogočna tolažba ti bode ob smrtni uri, če si pod varstvom Marije.

Molitev.

O Marija, presveta Mati! če pogledam na svoje grehe nazaj, če mislim na zadnjo uro — bojim se, tresem se. Le na sveto kri Jezusa Kristusa zaupam; le na tvojo priprošnjo se zanašamo, o sladka moja Mati! Ti tolažnica žalostnih! daj mi moč, pokrepčaj me, da ne obupam zaradi grehov. Sprosi mi milost, da izdihnem dušo s tvojim sladkim imenom, in imenom tvojega Sina na jeziku. O Marija, nikar me ne zapusti. Amen.

Eden in trideseti dan.

Srce Marije vodi k Srcu Jezusovemu.

No — mesec maj gre h koncu; danes je zadnji dan. Ta dan pripelje v oni mesec, katerega je posvetila sveta cerkev češčenju presvetega Srca Jezusovega. Poglejmo še enkrat na Srce Marijno, da vidimo razmerje med Srcem Marije in Srcem Jezusovem.

Ko so bili sveti Oče, papež Leon XIII. posvetili celo krščanstvo presvetemu Srcu Jezusovemu, pridigal je neki duhoven na Dunaju o Srcu Jezusa in o vzrokih, povodih in nagibih, zakaj in kako moramo častiti Srce Jezusovo. Stopivši s prižnice v zakristijo, čaka ga pri stopnicah neka pobožna mamica ter mu reče: „Če je s Srcem Jezusovim taka — kaj bi nam povedali Vi o Srcu Marije?“ Pridigar se ni nadjal tacega vprašanja, v trenutku ni vedel, kaj bi jej naglo odgovoril, vendar pa jej odvrne prav dobro: „Mamica, Srce Marijno so vrata, je pot do Srca Jezusovega“. — Torej, kristjani! pojdite k Materi Božji, prosite jo, naj vas pelje k Srcu svojega Sina!

Prav tako je: Marijno Srce je pot do Jezusa; torej skozi Materno srce se pride do srca Sinovega.

Iz mnogih ozirov so te besede gola resnica. — Prvič je Srce Marijno svetli odsvit, je živa slika Srca Jezusovega. Najvažnejše, najsvetejše opravilo Matere Božje je bilo cel čas zemskega življenja Sinu Božjega na svetu, baviti se z Jezusom, svojim Sinom in Sinom Božjem. Sveti evangelist pripoveduje različne skrivnosti iz otroških let Jezusa in sklene pripovedovanje s pristavkom, „da je Jezus, kot dvanajstletni deček šel s svojimi stariši iz Jeruzalema v Nazaret — in njima je bil pokoren“. Marija je videla in slišala vse te skrivnosti. In o njej govori evangelist: „In vse te besede je Marija ohranila v svojem srcu“. To hoče reči, da je Marija skrbno zapomnila si vse, kar je videla in slišala; da je vse premišljevala in si tako oživljala in utrjevala vero, upanje in pa ljubezen, vnemala splošno pobožnost in vdanost v voljo božjo. Le pomislimo še to, da je bila nje pamet razsvitljena, da je umela pota in sodbe božje. Hitro je pazila, kam meri to, kam to; vedela je, da Bog vselej prav obrača; zato je natanko pazila na vse dogodke in vse migljeje, vse besede. — In ker si je vse živo k srcu jemala, je tudi živela

po tem, kar se je naučila v tej šoli. Nikdar ni spustila Sina svojega izpred oči. Nje srce, nje duh baval se je vedno s tem, kako bi ga ljubila, kako bi ga posnemala. Ona je skrbno opazovala, kako se pri vsaki priliki obnaša, kaj govori, kam meri vsaka beseda in dejanje. Vse je premislila, in po tem sama ravnala. In tako je Srce Marije postalo odsvit in podoba Srca Jezusovega.

Kdor hoče torej spoznavati božje Srce Jezusovo, naj gre v šolo k Srcu Marije, naj opazuje natanko to srce, in naj sklepa po njeni svetosti, ponižnosti in po vseh drugih čednostih na svetost in lepoto Srca Jezusovega. V tem prizadevanju spoznati Srce svojega Sina, je dala Marija prelep zgled vsem častivcem Jezusovega Srca. To Srce mora človek spoznavati, kakor Marija po premišljevanju njegovih besedij, nauk in zgledov, potem pa obračati nase, ter po zmožnosti posnemati. — Tako se pride skozi Materno srce do srca Sinovega.

Dalje ima drugič Marijno Srce veliko moč na Sinovo Srce, kakersšne nimajo niti angelji, niti svetniki. Ona je mati Jezusova, zraven pa še najpravičnejša, najsvetejša duša vseh duš. O molitvi pravičnega pa je pisano, da taka molitev veliko premore pri Bogu; kaj šele molitev naj-

svetejšega srca vseh src, ki je vrh tega še srce Matere včlovečenega Boga! Zatorej, ako hočeš priti do Srca Jezusovega, do zaklada milostij in usmiljenja, pojdi k Srcu Marije, skušaj pridobiti si jo, prosi jo, naj prosi zate, naj ti bo naklonjena — in tako ti je odprta pot do Srca Jezusovega. — Glej, tukaj vidiš drugič, kako se pride skozi Materno srce do srca Sinovega.

Če človeka prav natanko pretehtavamo, vidimo, da mu je treba pred vsem dveh rečij: odpuščenja in ljubezni. Odpuščenja, ker mi smo preslabi in revni, ter često zabredemo v dolgove, v grehe, ki nas težijo, hudo težijo, dokler niso odpuščeni. Ljubezni mu je treba, ker vsi čutimo nek nagon, neko potrebo, da bi bili ljubljeni; ker smo v tolikanj potrebah, ki potrebujejo dobrega, milega srca, da nam jih odvzame, jih vsaj olajša. — Pač bi našli oboje, odpuščenje in ljubezen pri Srcu našega Odrešenika. Toda, kakor govori sv. Bernard: „On je naš Bog, katerega smo žalili; on je naš sodnik, ki nam ne bode odpustil brez zadoščenja“. Zato nastane v srcu grešnika zmiraj neka groza, nek strah pred Jezusom, sodnikom živih in mrtvih. — Drugače pa je v oziru na Marijo; mati grešnega človeka je, in mati sodnikova ob jednom. Njej je torej pri srcu, da spravi enega otroka grešnika, z

drugim otrokom, sodnikom, da pripravi odpuščenje grešniku po materni ljubezni.

K Mariji se sme zatekati reven grešen človek brez groze, brez strahu; na njej ni nič osornega, nič plašljivega, marveč nje milost in dobrohotnost vabi in vleče bornega grešnika, naj išče pri njej pomoči in odpuščenja in milosti. In res, večkrat se je že zgodilo, da so pri njej iskali pomoči in tolažbe taki ljudje, ki se sicer ne brigajo za Boga, za pobožnost, ki niti ne mislijo na poboljšanje. Pa vendar so prišli k Materi brez strahu. Marija pa je sprejela otroke milo in jih pripeljala k Jezusu.

Enega takih dogodkov poslušajmo sedaj za

Zgled.

Leta 1811. je v Budejevicah na Češkem povila pobožna katoliška mati dečka, dala mu ime France. Odgojevala ga je prav dobro. Fantek in mladenič jej je delal z lepim vedenjem in s pobožnostjo veliko veselja. — Ali žalibog mladenič France pride na Dunaj učiti se prava; ondi prebira brezverske, pohujšljive knjige. Zaide v slabe tovaršije, začne dvomiti o veri; in tako izgubi počasi vso vero. Postal je najpreje rongejanec, potem protestant, nazadnje framazon, vrh tega tudi leta 1848. hud puntar.

Ko je prišel bolj v leta, prestal toliko hudih izkušenj, toliko sovraštva in preganjanja, obudile so se mu resnobne misli; premišljeval je, kako veselo mirno je živel v otročjih in v prvih mladostnih letih, dokler je častil Marijo. O tem pripoveduje on sam tako:

„Češčenje Matere Božje mi je bilo v otročjih letih in prvi mladosti nebeška luč, imel sem, vžival sem nebeški mir, prav blaženo vesel sem bil, srčno sem bil vdan Mariji, upal sem, da bo zmiraj tako.

Toda, jel sem omahovati v katoliški veri sploh. In preje sem odpadel od presvete Device Marije, nego od cerkve.

Ko bi se to ne bilo zgodilo, da sem vsako pobožnost do Marije opustil, gotovo bi me bila modra voditeljica izpeljala in rešila iz dvomov — cerkve bi ne bil zapustil — vere bi ne bil zatajil. Ko pa sem opustil češčenje Matere Božje, izgubil sem mir srca, in dušni mir — ugasnila mi je nebeška luč. Zmiraj mi je nekaj manjkalo; bil sem kakor otrok, vaje matrne roke, če to izgubi, oj, kako je v skrbah, kako se ihti!

Srčno sem si želel v tiste čase nazaj, ko sem se priporočal nebeški kraljici in bil vselej uslišan, kot protestant sem hodil po Marijnih

božjih potih, tudi v Marijinem Celji sem bil, prosil, da bi se mogel vrniti v katoliško cerkev nazaj. Toda to se je imelo zgoditi še-le, ko skusim dobrodejni vpliv nje prošnje. To je bilo tako:

Moj sin se je hudo, hudo opekel; po zdravniški izjavi ni bilo upanja, da bi ozdravel. Jaz pa sem ga zaobljubil „Mariji zdravje bolnikov“ v Encersdorfu (to je ob južni železnici ena postaja od Dunaja). Obljubil sem tudi, da bom hodil v to cerkev vsako nedeljo in praznik, dokler sin ne ozdravi. To sem spolnoval dve leti ob vsakem vremenu, po letu in po zimi. Ko je preteklo drugo leto, ozdravel je moj otrok. Zdravnik je izrekel, da taka opeklina se še nikdar ni ozdravila. Zahvaljujem se Mariji“.

Še o drugi cerkvi pripoveduje mož prav mično zgodbo, pa to je preobširno, torej bomo posneli tukaj le glavno.

V dunajski okolici je slavna božja pot Žalostne Matere božje v Lancendorfu, tri ure hoda od Dunaja. Ker je mož dobil tolike milosti v Encersdorfu, sklene iti še v Lancendorf. Nekega jesenskega dne se odpravi precej popoldne od doma, ob 3. uri je tam. Cerkvena vrata so zaprta. Skuša in skuša notri. Mlada gospica mu pove, da ob delavnikih se more iti v cerkev,

samo skozi samostansko porto. Gre in najde samostanskega vratarja; ta pokliče patra; pater ga pelje skozi zakristijo v cerkev; naroči mu, kadar bo končal pobožnost, naj pozvoni. Ves vesel je da je sam. Mirno poklekne pred altar Žalostne Matere Božje, razlije jej svoje srce in premoli celo uro. Kaj je prav za prav prosil, ni zapisal, le to pravi: „Ko sem nehal moliti, čutil sem se tako pomirjenega, srce mi je nekaj navduševalo, povzdigovalo, da še nikdar kaj takega nisem občutil. In ko pridem na prosto ven, mi je bilo vse novo, nebeško spremenjeno. Le to me je težilo, da jaz kot odpadnik nebi smel govoriti z Marijo“. Med potjo sklene za trdno, da se bo vrnil v katoliško cerkev nazaj.

Ali to mu zopet dela težave — hudič nikdar ne počiva; — očitno je izstopil, torej mora očitno nazaj priti. In pa Bog vé, kakšne sitnosti, ovire bo imel. Toda Bog je obrnil drugače, vse na kratko, vse na dobro. Kap ga je zadela. Sedaj pa ne čaka dalje. Pokliče dobro znanega katoliškega duhovna, opravi vesoljno spoved čez celo svoje življenje, dobi odvezo, je sprejet v sv. cerkev nazaj in prejme presveti zakrament. — Vidite, kristjani! tako pelje Srce Marije k Srcu Jezusovemu! — Ime tega moža pa je: Dr. Franc Šušelka. —

Nauk.

Predragi kristjan! naj si že bode s tvojim srcem kakorkoli, ko bi se odvrnil od Srca Jezusovega še tako daleč danes ali jutri — nikar ne obupaj nikoli. Srce Marije ti je zmiraj blizo. Pridobi si jo s kako pobožnostjo, da ti bo naklonjena. Prišel bo čas, da te bo pripeljala k Srcu onega, kateri edin te more rešiti in izveščati, k Srcu Jezusa.

Molitev.

O Marija, naša ljuba Gospa, presvetega Srca Jezusovega, neusahljivega vira nebeških milostij! sprosi nam one milosti, katerih najbolj potrebujemo. Amen.

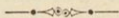

Sveta maša

v čast prečistemu Srcu blaž. Device Marije.

(Kakor jo bere mašnik na ta praznik.)

(Mašnik pristopi in moli pri stopnicah):

V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.
Amen.

Duh. Stopil bom pred božji oltar.

Služ. Pred Boga, ki razveseljuje mojo mladost.

Duh. Sodi me, o Bog, in razsodi mojo pravdo zoper nesveto ljudstvo; reši me krivičnega in zapeljivega človeka.

Služ. Ker si Ti moja moč, o Bog! Zakaj si me zavrgel, in zakaj hodim žalosten, ko me stiska sovražnik?

Duh. Pošlji Svojo luč in Svojo resnico, da da me peljeta in pripeljeta na Tvojo Sveto goro in v Tvoj šotor.

Služ. In bom stopil pred božji oltar; pred Boga, ki razveseljuje mojo mladost.

Duh. Hvalil Te bom s citrami, o Bog, moj Bog: zakaj si žalostna moja duša in zakaj me vznemirjaš?

Služ. Zaupaj v Boga, zakaj še Ga bom hvalil, on je pomoč mojega obličja in moj Bog.

Duh. Čast bodi Očetu in Sinu in svetemu Duhu.

Služ. Kakor je bilo v začetku, tako sedaj in vselej in vekomaj. Amen.

Duh. Stopil bom pred božji oltar.

Služ. Pred Boga, ki razveseljuje mojo mladost.

Duh. Pomoč naša je v imenu Gospodovem.

Služ. Ki je ustvaril nebo in zemljo.

Duh. Spovem se Bogu vsemogočnemu, blaženi Mariji Devici, svetemu Mihaelu nadangelu, svetemu Janezu Krstniku, svetima apostoloma Petru in Pavlu, vsem svetnikom in vam, bratje, da sem veliko grešil z mislijo, z besedo in dejanjem: moja krivda, moja krivda, moja največja krivda! Zato prosim blaženo Marijo, vselej Devico, svetega Mihaela nadangela, svetega Janeza Krstnika, sveta apostola Petra in Pavla, vse svetnike in vas, bratje, molite zame pri Gospodu našem Bogu.

Služ. Usmili se te vsemogočni Bog, odpusti ti grehe in te privedi v večno življenje.

Duh. Amen.

Služ. Spovem se . . . vsem svetnikom in tebi, oče, da . . . vse svetnike in tebe, oče . . .

Duh. Usmili se vas vsemogočni Bog, odpusti vam grehe in vas pripelji v večno življenje.

Služ. Amen.

Duh. Milost, odvezo in odpuščanje grehov dodeli nam vsemogočni in usmiljeni Bog.

Služ. Amen.

Duh. O Bog, obrni se k nam in oživi nas.

Služ. Potem se bode veselilo v Tebi tvoje ljudstvo.

Duh. Skaži nam, o Gospod, Svojo milost.

Služ. In podeli nam Svoje Zveličanje.

Duh. O Gospod, usliši mojo molitev!

Služ. In moj glas naj pride do Tebe!

Duh. Bog z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

Duh. Molimo.

(Sedaj gre duhovnik k oltarju in moli potoma):

Odvzemi nam, prosimo, o Gospod, naše grehe, da bodemo vredni stopiti s čistim srcem na presveti kraj. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Prosimo Te, o Gospod, vsled zasluženja Tvojih svetnikov, katerih svetinje so tukaj, in vseh svetnikov, da nam milostljivo odpustiš vse grehe. Amen.

Pristop.

Ps. 44. Vsa krasota kraljeve hčere je znotraj, v zlatih robovih, ogrnjena je s pisanim oblačilom: za njo vodijo device h kralju; njene družice mu bodo pripeljali.

Ps. 44. Iz srca mi vre lepa pesem; posvečujem svoje delo kralju.

Čast bodi Očetu in Sinu in sv. Duhu i. t. d.

Ponovi se: Vsa krasota i. t. d.

Gospod, usmili se nas!

Duh. Gospod, usmili se nas!

Služ. Gospod, usmili se nas!

Duh. Gospod, usmili se nas!

Služ. Kriste, usmili se nas!

Duh. Kriste, usmili se nas!

Služ. Kriste, usmili se nas!

Duh. Gospod, usmili se nas!

Služ. Gospod, usmili se nas!

Duh. Gospod, usmili se nas!

Slava.

Slava Bogu na višavah, in mir ljudem na zemlji, ki so svete volje. Hvalimo Te, slavimo Te, molimo Te, poveljučujemo Te. Zahvaljujemo Te zaradi Tvojega veličastva. Gospod Bog, Kralj nebeški, Bog Oče vsemogočni. Gospod, edino-

rojeni Sin, Jezus Kristus, Gospod Bog, Jagnje Božje, Sin Očetov. Ki grehe sveta odjemlješ, usmili se nas! Ki grehe sveta odjemlješ, sprejmi našo prošnjo! Ki sediš na desnici Očetovi, usmili se nas! Ker Ti sam si svet, Ti sam Gospod, Ti sam najvišji, Jezus Kristus, s svetim Duhom v časti Boga Očeta. Amen.

Duh. Gospod z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

Molitev.

Duh. Molímo! Vsemogočni večni Bog, ki si v Srcu preblazene Device Marije pripravil vredno prebivališče svetega Duha: dodeli milostljivo, da pobožno praznujoč slovesnost istega prečistega Srca, moremo živeti po tvojem srcu. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu Sinu tvojemu, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti istega sv. Duha Bog na vekomaj.

Služ. Amen.

Berilo.

Berilo iz knjige modrosti. *Vis. pes. 8.*

Deni me kot pečat na svoje srce, kot pečat na svojo roko; zakaj ljubezen je močna kakor smrt, gorečnost je trda kakor peklo, njeni žarki so ognjeni in plameneni. Obilne vode ne morejo

pogasiti ljubezni in reke je ne poplaviti; ko bi dal človek vse svoje premoženje za ljubezen, zdelo bi se mu, kakor ne bi nič dal.

Služ. Hvala Bogu.

Stopnja molitev.

(Po berilu mašnik moli):

Modr. 7. Nič omadeževanega ni prišlo v njo: kajti svetloba je večne luči in brezmadežno ogledalo božjega veličanstva, in podoba njegove dobrote.

Ź *Vis. pes. 6.* Jaz sem svojega ljubega, in moj ljubi je moj, ki se pase med lilijami.

Aleluja, aleluja.

Ź *Luk. 1.* Moja duša povelečuje Gospoda: in moj duh se veseli v Bogu mojem Zveličarju. Aleluja.

(Potem moli duhovnik v sredi oltarja):

Vsemogočni Bog, očisti mi srce in usta: kakor si nekdam z živim ogljem očistil usta preroku Izaiji, tako tudi mene s Svojo milostjo očisti, da bom vredno oznanoval Tvoj sveti evangelij. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Blagoslovi me, Gospod!

Gospod naj bo v mojem srcu in v mojih ustih, da vredno in spodobno oznanujem njegov evangelij. Amen.

Duh. Gospod z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

Evangelij.

Duh. Besede sv. evangelija po svetem Lukežu. (2.)

Služ. Slava Tebi, o Gospod!

V tistem času je rekla mati Jezusu: Sin, kaj si nama to storil: glej, tvoj oče in jaz sva te iskala z žalostjo. Odgovori jima: Kaj je, da sta me iskala? Nista-li vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta? In nista umela besede, ki jo je jima govoril. In je šel ž njima ter prišel v Nazaret; in jima je bil pokoren. In njegova mati je ohranila vse te besede v svojem srcu.

Služ. Hvala Ti bodi, Kriste!

Vera.

Verujem v enega Boga, Očeta vseмогоčnega, Stvarnika nebes in zemlje, vseh vidnih in nevidnih stvari. In v enega Gospoda Jezusa Kristusa, edinorojenega Sina Božjega, kateri je rojen iz Očeta od vekomaj in je Bog od Boga, luč od luči, pravi Bog od pravega Boga. Kateri je rojen in ne ustvarjen ter z Očetom enega bistva, po katerem je vse ustvarjeno. Kateri je

prišel zavoljo nas ljudij in zavoljo našega zveličanja z nebes, včlovečil se po Svetem Duhu iz Marije Device in postal človek. Bil je tudi za nas križan, trpel pod Poncijem Pilatom in bil pokopan. In tretji dan je vstal od mrtvih, kakor je bilo prerokovano v Pismih. In je šel v nebеса, kjer sedi na desnici Očetovi. In pride zopet v veličastvu soditi žive in mrtve, in Njegovega kraljestva ne bo konca. In v svetega Duha, Gospoda, kateri oživlja, kateri izhaja iz Očeta in Sina, katerega z Očetom in Sinom vred molimo in slavimo: ki je govoril po prerokih. In v eno, sveto, katoliško in apostolsko cerkev. — Pripoznavam en krst, postavljen v odpuščanje grehov. Pričakujem vstajenja mrtvih in večnega življenja. Amen.

Darovanje.

Duh. Gospod z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

Duh. (*Judit 15.*) Molímo! Ker si ravnala moško in je bilo tvoje srce pogumno, zato te je okrepila roka Gospodova in blagoslovljena boš vekomaj.

(Duhovnik daruje kruh in moli):

Sprejmi, Sveti Oče, vsemogočni, večni Bog, ta neomadeževani dar, katerega jaz ne-

vredni služabnik darujem Tebi, svojemu pravemu in živemu Bogu, za svoje brezštevne grehe, razžaljenja in nemarnost in za vse navzoče, tudi za vse verne kristjane, žive in mrtve, da meni in njim koristi v zveličanje in večno življenje. Amen.

(Ko vliva vodo v vino):

O Bog, ki si ustvaril čudovito dostojanstvo človeške narave in še čudovitejše prenovil, dodeli nam po skrivnosti te vode in tega vina, da smo deležni Božje narave Njega, ki se je ponižal in se je udeležil naše človeške narave, Jezus Kristus, Sin Tvoj, naš Gospod, ki s Teboj živi in kraljuje v edinosti Svetega Duha Bog vekomaj. Amen.

(Potem daruje kelih):

Darujemo Ti, Gospod, kelih zveličanja in prosimo Tvojo usmiljenost, da se dvigne v prijetni vonjavi pred Tvoje Božje veličastvo v naše in celega sveta zveličanje. Amen.

Sprejmi nas, o Gospod, ker smo ponižnega in potrtega srca; in tako naj daritev, prosimo, Gospod Bog, katero Ti danes darujemo, doseže Tvoje dopadajenje.

Pridi, Posvečevalec, vsemogočni večni Bog, in blagoslovi ta dar, ki je pripravljen Tvojemu svetemu imenu!

(Ko umiva roke, moli psalm 25, 6—12.):

Med nedolžnimi umivam svoje roke; in obdajam Tvoj oltar, o Gospod!

Da poslušam hvalni glas in oznanujem vsa Tvoja čuda.

Gospod! Ljubim lepoto Tvoje hiše in kraj, kjer prebiva Tvoje veličastvo.

Naj ne pogubé hudobni, o Bog! moje duše, in krviželjni naj me ne umoré!

V njih rokah je krivica, in njih desnica je polna daril.

Jaz pa sem hodil v svoji nedolžnosti, reši me in usmili se me!

Pravično sem živel, zato Te bom v zborih hvalil, o Gospod!

Čast bodi Očetu itd.

(Sredi oltarja):

Sprejmi, sveta Trojica, daritev, ki Ti jo darujemo v spomin trpljenja, vstajenja in vnebohoda Gospoda našega, Jezusa Kristusa, in v čast blažene Marije vselej Device, svetega Janeza Krstnika, svetih apostolov Petra in Pavla, njih in vseh drugih svetnikov: naj bo njim v čast, nam pa v zveličanje, in naj oni prosijo v nebesih za nas, ki obhajamo njihov spomin na zemlji. Po ravno istem Kristusu Gospodu našem. Amen.

Molite, bratje, da Bog, vsemogočni Oče, milostno sprejme mojo in vašo daritev.

Služ. Naj sprejme Gospod ta dar iz tvojih rok v hvalo in čast Svojega imena, tudi v našo korist in v korist vse Svoje sv. Cerkve.

Duh. Amen.

Tiha molitev.

Tvojemu Veličastvu, Gospod, darujemo brezmadežno Jagnje ter prosimo, da razvname naša srca oni božji ogenj, ki je neizrekljivo vžgal Srce preblazene Device Marije. Po ravnoistem Gospodu našem, Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti sv. Duha Bog.

Predglasje.

Duh. Od vekomaj do vekomaj.

Služ. Amen.

Duh. Gospod z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

Duh. Kvišku srca!

Služ. Imamo jih pri Gospodu.

Duh. Zahvaljujmo se Gospodu, svojemu Bogu!

Služ. Spodobi se in prav je to.

Duh. Res se spodobi in prav je, pravično je in dobro, da se Ti zahvaljujemo vselej in

povsodi, sveti Gospod, vsemogočni Oče, večni Bog! In da Te ob slovesnosti blažene Marije vedno Device hvalimo, slavimo in poveljučujemo. Ki je tudi Tvojega Edinorojenega spočela po obsenčenju svetega Duha: in je neoškodovana na deviški slavi svetu podelila večno luč, Jezusa Kristusa, Gospoda našega. Po katerem Tvoje Veličastvo hvalijo angelji, molijo gospodstva in pred Teboj trepečejo oblasti. Nebesa in nebeške moči in blaženi serafini z združenim petjem povzdigujejo. Daj tudi našim glasovom združiti se ž njimi, te prosimo rekoč z globoko ponižnostjo.

Svet, svet, svet si Gospod Bog vojnih trum! Nebo in zemlja sta polna Tvoje časti. Slava Ti na višavah! Česčen naj bode, kateri pride v imenu Gospodovem. Slava na višavah!

Tiha maša.

Tebe torej, usmiljeni Oče! po Jezusu Kristusu, Tvojem Sinu, Gospodu našem ponižno molimo in prosimo, da sprejmeš in posvetiš te darove, te daritve, te svete in prečiste žrtve, zlasti katere Ti darujemo za Tvojo sveto katoliško cerkev, da ji podeliš mir, da jo braniš in v edinosti ohraniš in vladaš po vsem svetu; ob enem pa tudi prosimo za Tvojega služabnika, našega papeža N. in našega škofa N. in našega

cesarja N., za vse pravoverne in za spoznavalce katoliške in apostolske vere.

Spomni se, Gospod, Svojih služabnikov in služabnic N. N. in vseh pričujočih, katerih vero in pobožnost poznaš, za katere Ti darujemo ali kateri Ti darujejo ta hvalni dar za-se in za vse svoje, za zveličanje svojih duš, za upanje zdravja in blaginje svoje, in kateri svoje prošnje pošiljajo Tebi, večnemu, živemu in pravemu Bogu.

Združeni obhajamo spomin posebno vselej častitljive device Marije, Matere našega Boga in Gospoda, Jezusa Kristusa, pa tudi Tvojih svetih apostolov in mučenikov: Petra in Pavla, Andreja, Jakopa, Janeza, Tomaža, Jakopa, Filipa, Jerneja, Matevža, Simona in Tadeja, Lina, Kleta, Klementa, Ksista, Kornelija, Ciprijana, Lavrencija, Krizogona, Janeza in Pavla, Kozma in Damijana in vseh Tvojih svetnikov. Po njihovem zasluženju in priprošnji dodeli nam vselej in povsodi svojo mogočno pomoč. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Sprejmi torej milostno, o Gospod, ta dar Svoje pokorne in ponižne družine, daj, da mirno preteče čas našega življenja, reši nas večnega pogubljenja in prištej nas v vrsto Svojih izvoljenih. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Stôri, o Gospod, da bo ta daritev v vsem posvečena, sprejeta, potrjena, dostojna in prijetna, da se spremeni v Telo in Kri Tvojega preljubega Sina, Gospoda našega, Jezusa Kristusa.

Povzdigovanje.

Kateri je dan pred Svojim trpljenjem vzel kruh v Svoje svete in častite roke, povzdignil oči proti nebu, k Tebi Bogu, Svojemu vsemogočnemu Očetu, se Ti zahvalil, ga posvetil, razlomil in dal Svojim učencem, rekoč: „Vzemite in jejte vsi od tega; zakaj to je Moje Telo.“

(Duhovnik povzdigne in moli presv. hostijo.)

Takisto je vzel po večerji presveti kelih v Svoje svete in častite roke, zahvalil se Ti zopet, ga posvetil in dal svojim učencem, rekoč: „Vzemite in pijte vsi iz njega; zakaj to je kelih Moje Krvi, novega in večnega zakona, skrivnost vere, ki bo za vas in njih veliko prelita v odpuščanje grehov. Kolikorkrat bote to delali, delajte v Moj spomin.“

(Povzdigne in moli presveto Kri.)

Po povzdigovanju.

Zato se spominjamo, o Gospod, mi, Tvoji služabniki in Tvoje sveto ljudstvo, blaženega trpljenja, vstajenja in častitljivega vnebohoda

prav tega Kristusa, Tvojega Sina, našega Gospoda, in darujemo Tvojemu prevzvišenemu veličastvu od Tvojih dobrot in darov čisti dar, sveti dar, neomadeževani dar, sveti hruh večnega zveličanja.

Ozri se s potolaženim in milostjivim obličjem na te darove, in naj Ti ugajajo tako, kakor so Ti bili povšeči darovi, Tvojega pravičnega služabnika Abelna in našega očaka Abrahama, kakor Ti je bila ljuba sveta daritev in brezmadežna žrtev, katero ti je daroval Tvoj veliki duhovnik Melkisedek.

Ponižno Te prosimo, vsemogočni Bog, da ukažeš Svojemu angelu prinesiti te darove na visoki oltar pred Svoje božje veličastvo, da bomo vsi, kar se nas bode vdeležilo tega oltarja in zavžilo presveto Telo in Kri Tvojega Sina, polni nebeškega blagoslova in milosti. Po taistem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

(Potem mašnik moli za verne mrtve):

Spomni se, o Gospod, tudi Svojih služabnikov in služabnic N. M., ki so pred nami z znamenjem vere legli k večnemu počitku. Dodeli, prosimo Te, o Gospod, vsem, kateri v Kristusu spe, tolažbo, mir in večno luč. Po taistem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Pa tudi nas grešnike in Svoje služabnike, ki zaupamo v obilno Tvoje usmiljenje, uvrsti v družbo svetih apostolov in mučenikov, Janeza, Štefana, Matije, Barnaba, Ignacija, Aleksandra, Marcelina, Petra, Felicite, Perpetve, Agate, Lucije, Neže, Cecilije, Anastazije in vseh Svojih svetnikov; sprejmi nas v njihovo družbo ne zavoljo naših zaslug, ampak zavoljo Svojega usmiljenja. Po Kristusu, Gospodu našem, po katerem o Gospod, vedno vse dobro ustvarjaš, uživljaš, posvečuješ in nam deliš. Po Njem, ž Njim in v Njem imaš Ti, o Bog, Oče vsegamogočni, v edinstvi Svetega Duha vso čast in slavo na vekov veke.

Služ. Amen.

Oče naš.

Duh. Molimo:

Ker nas opominjajo zveličavne zapovedi in nas je poučila božja naredba, si upamo moliti:

Oče naš! kateri si v nebesih. Posvečeno bodi Tvoje ime, pridi k nam Tvoje kraljestvo, zgodi se Tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji. Daj nam danes naš vsakdanji kruh in odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpustčamo svojim dolžnikom, in nas ne vpelji v skušnjava.

Služ. Temveč reši nas hudega.

Duh. Amen.

Prosimo, o Gospod, reši nas vsega zlega, preteklega, sedanjega in prihodnjega in dodeli nam na priprošnjo blažene in vselej Device Mariie, Matere Božje, in Svojih svetih apostolov Petra in Pavla, Andreja in vseh svetnikov milostljivo mir v naših dnevih, da bomo po Tvoji usmiljenosti vedno prosti greha in obvarovani vsake nezgode. Po ravno tem Gospodu našem, Jezusu Kristusu, Tvojemu Sinu, k s Teboj živi in kraljuje v edinosti Sv. Duha, Bog od vekomaj do vekomaj.

Služ. Amen.

Duh. Mir Gospodov bodi vedno z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

(Izpusti odlomek hostije v kelih, rekoč):

To zedinjenje in posvečenje Telesa in Krvi Gospoda našega, Jezusa Kristusa, bodi nam vsem, kateri Ga prejmejo, v večno življenje. Amen.

Jagnje Božje.

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas!

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas!

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta,
daj nam svoj mir!

Pred zavživanjem.

Gospod Jezus Kristus, ki si dejal Svojim apostolom: Mir vam zapustim, Svoj mir vam dam, ne glej na moje pregrehe, ampak na vero Svoje Cerkve in utrdi jo po svoji sveti volji vedno bolj v miru in v edinosti, ki živiš in kraljuješ kot Bog na veke. Amen.

Gospod Jezus Kristus, Sin živega Boga, ki si po Očetovi volji s pomočjo sv. Duha svet s Svojo smrtjo odrešil, reši me s tem Svojim pre-svetim Rešnjim Telesom in Rešnjo Krvjo vseh mojih pregreh in vsega hudega; daj, da vselej zvesto izpolnjujem Tvoje zapovedi in da se nikdar ne ločim od Tebe, ki s taistim Bogom Očetom in Sv. Duhom živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

Vživanje Tvojega Telesa, o Gospod Jezus Kristus, katero se jaz nevrednež drznem prejeti, naj mi ne povzroči sodbe in pogube, ampak naj mi bo po Tvoji milosti bramba in zdravilo za dušo in Telo; ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti Svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Nebeški kruh bom prejel in klical Gospodovo ime!

Zavživanje.

O Gospod! nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le z besedo in ozdravljena bo moja duša. (Trikrat)

Telo našega Gospoda Jezusa Kristusa naj ohrani mojo dušo v večno življenje. Amen.

(Nato prejme Telo Gospodovo.)

Kako naj povrnem Gospodu vse, kar mi je dal? Kelih zveličanja bodem vzel in klical Gospodovo ime. V hvalnih pesmih bom klical Gospoda in varen bom pred svojimi sovražniki.

Kri Gospoda našega, Jezusa Kristusa, naj ohrani mojo dušo v večno življenje.

(Prejme sv. Rešnjo Kri.)

Kar smo z usti prejeli, o Gospod, naj zavžijemo s čistim srcem, in častni dar naj nam bo v večno zdravilo.

Tvoje Telo o Gospod, katero sem zavžil in Tvoja Kri, katero sem pil, naj vedno ostane v mojem srcu in stori, da izgine vsak madež greha iz mene; saj so me pokrepčale čiste in svete skrivnosti, ki živiš in kraljuješ na vekov veke. Amen.

Po zavživanju.

(*Vis. pes. 2.*) V senci njega, ki ga ljubim, sem sedela in njegov sad je sladek mojemu grlu.

Duh. Gospod z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

Duh. Molimo: Z božjimi darovi pokrepčani te ponižno prosimo, o Gospod: da na priprošnjo blažene Device Marije, katere praznik prečistega Srca pobožno praznujemo, rešeni sedanjih nevarnostij, dosežemo veselje večnega življenja. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti sv. Duha, Bog vekomaj.

Služ. Amen.

Duh. Gospod z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

Duh. Odidite, maša je končana!

Služ. Hvala Bogu!

Duh. Naj ti bo po godu, o sveta Trojica, opravilo moje podložnosti in naj Ti bo prijetna daritev, katero sem jaz nevredni človek opravil pred očmi Tvojega veličastva; meni pa in vsem, za katere sem jo daroval, naj bo v zveličanje. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Blagoslovi vas vsemogočni Bog: Oče, Sin in Sveti Duh.

Služ. Amen.

Zadnji evangelij.

Duh. Gospod z vami.

Služ. In s tvojim duhom.

Duh. Začetek svetega evangelija po Janezu.

Služ. Slava Ti, o Gospod!

V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Bog je bila Beseda. Ta je bila v začetku pri Bogu. Vse je po nji storjeno in brez Nje ni nič storjenega, kar je storjenega. V nji je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudij. In luč v temi sveti in tema je ni razumela. Bil je človek od Boga poslan, kateremu je bilo ime Janez. Ta je prišel v pričevanje, da je pričeval o luči, da bi vsi po njem verovali. On ni bil luč, ampak le prišel, da bi pričeval o luči. Bila je prava luč, katera razsvetli vsakega človeka, ki pride na ta svet. Na svetu je bil in svet je po Njem storjen in svet ga ni spoznal. V svojo lastnino je prišel in njegovi ga niso sprejeli. Kolikor pa jih ga je sprejelo, jim je dal oblast božjim otrokom biti, njim, kateri verujejo v njegovo ime, ki niso iz krvi, ne iz volje mesa, ne iz volje moža, ampak iz Boga rojeni. In Beseda je meso postala in je med nami prebivala (in videli smo njeno čast, kakor čast edinorojenega od Očeta) polna milosti in resnice.

Služ. Hvala Bogu!

Lavretanske litanije.

(Odpustek 300 dni vsakikrat).

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,

Bog Sin, Odrešenik svetá,

Bog sveti Duh,

Sveta Trojica, en sam Bog,

Sveta Marija,

Sveta Mati Božja,

Sveta devic Devica,

Mati Kristusova,

Mati milosti Božje,

Mati prečista,

Mati brez madeža,

Mati nedolžna,

Mati presveta,

Mati ljubezniva,

Mati prečudna,

Mati našega Stvarnika,

Mati našega Odrešenika,

usmili se
nas!

za nas
Boga prosi!

Devica modra,
Devica častitljiva,
Devica hvale vredna,
Devica mogočna,
Devica usmiljena,
Devica verna,
Podoba pravice,
Sedež modrosti Božje,
Začetek našega veselja,
Posoda duhovna,
Posoda časti vredna,
Posoda vse svetosti,
Skrivnostna roža,
Turn kralja Davida,
Turn slonokoščeni,
Hiša zlata,
Skrinja miru in sprave,
Vrata nebeška,
Zgodnja danica,
Zdravje bolnikov,
Pribežališče grešnikov,
Tolažnica žalostnih,
Pomoč kristjanov,
Kraljica angelov,
Kraljica očakov,
Kraljica prerokov,
Kraljica apostolov,

za nas Boga prosí!

Kraljica mučenikov, Kraljica spoznavavcev, Kraljica devic, Kraljica vseh svetnikov, Kraljica brez madeža izvirnega greha spočeta, Kraljica presvetega rožnega venca.	} za nas Boga prosil!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ; zanesi
nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ; usliši
nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ; usmili
se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče naš i. t. d. Češčena Marija i. t. d.

Molitve.

1. K presvetemu Rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil. (Aleluja.)

O. Kateri ima vso sladkost v sebi. (Aleluja.)

Molimo.

O Bog! ki si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje krvi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi občutimo. (Ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha Bog vekomaj. Amen.)

2. K sveti Devici, Materi Mariji.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta Božja porodnica; ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej vseh nevarnosti. O častitljiva in blažena Devica, naša gospa naša srednica, naša besednica, naša pomočnica! S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči!

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica:

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog, da vedno zdravje na duši in na telesu uživamo, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije vselej Device sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

3. K sveti Devici, Materi Mariji.

(Od 1. adventne nedelje do Božiča.)

Usmiljena mati Zveličarjeva, ki ostaneš vrata nebeška in zgodnja danica, pomagaj ljudstvu, ki je padlo, pa želi vstati; ti, ki si svojega stvarnika prečudno rodila, devica prej in potlej ostala, ko si iz Gabrielovih ust sprejela češčenje, usmili se grešnikov!

V. Angel Gospodov je oznanil Mariji.

O. In je spočela od svetega Duha.

Molimo.

Milost svojo, prosimo te, o Gospod, v naša srca vlij, da, ki smo po angelovem oznanjenju spoznali včlovečenje Kristusa, tvojega Sina, po njegovem trpljenju in križu dosežemo častitljivo vstajenje.

(Od Božiča do Svečnice.)

Usmiljena Mati Zveličarjeva, ki ostaneš vrata nebeška in zgodnja danica, pomagaj ljudstvu, ki je padlo, pa želi vstati; ti, ki si svojega stvarnika prečudno rodila, Devica prej in potlej ostala, ko si iz Gabrielovih ust sprejela češčenje,

V. Po porodu si Devica čista ostala.

O. Prosi za nas, Božja porodnica!

Molimo.

Bog, ki si po rodovitnem devištvu svete Marije dodelil človeškemu rodu dar večnega zveličanja, daj, prosimo, da njo za nas prositi občutimo, po kateri nam je sreča došla prejeti življenja začetnika, Gospoda našega Jezusa Kristusa, Sina tvojega.

(Od Svečnice do Velikega četrтка.)

Bodi češčena, nebes kraljica, češčena angelov gospa; češčena ti, ki si svetu pravo luč rodila! Bodi pozdravljena, Devica častita, mimo vseh lepa; bodi pozdravljena, preljubezniva, in prosi za nas Kristusa!

V. Hvalimo te, Devica presveta.

O. Daj nam moč zoper sovražnike tvoje.

Molimo.

Dodeli, milostljivi Bog, brambo naši slabosti, da, ki obhajamo spomin svete Božje porodnice, s pomočjo njenih prošenj vstanemo od svojih grehov.

(Od Velike sabote do 1. nedelje po Binkoštih.)

Veseli se, kraljica nebeška, aleluja! Kate-rega si zaslužila nositi, aleluja! je vstal od smrti, kakor je rekel, aleluja! Prosi za nas Boga, aleluja!

V. Veseli in raduj se, Devica Marija, aleluja!
O. Ker je Gospod res vstal, aleluja!

Molimo.

O Bog, ki si po vstajenju svojega Sina Gospoda našega Jezusa Kristusa svet razveselil; dodeli, prosimo, da po njegovi Materi Devici Mariji dosežemo veselje večnega življenja.

(Od 1. nedelje po Binkoštih do 1. adventne nedelje.)

Češčena bodi, kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni tedaj, naša pomočnica! svoje milostljive oči v nas; in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad svojega telesa: o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica.
O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Vsemogočni večni Bog! ki si dušo in telo častite Device Matere Marije, da bi vredno bivališče tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo svetega Duha pripravil, daj, da bomo, ki se

njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zlega in večne smrti rešeni.

4. K svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri hlapec, katerega je postavil Gospod čez svojo družino.

V. Prosi za nas, sveti Jožef!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Naj nam, prosimo te, o Gospod, zasluženje ženina tvoje presvete Matere Marije pomaga, da, česar naša slabost ne premore, nam bode po njegovih prošnjah dodeljeno.

5. Za vse potrebe.

Gospod! ponižno te prosimo, razveži po svoji milosti naših grehov vezi, in ohrani po prošnjah svoje izvoljene matere ljube Device Marije in vseh svojih svetnikov nas svoje služabnike, naše dobrotnike in naše pohištvo v vsi svetosti; očisti tudi vso našo rodovino in naše prijatelje hudobe in grehov, in napolni jih z lepimi čednostmi; dodeli nam mir in zdravje, odvrni od nas vidne in nevidne sovražnike, in odženi vse hude želje; daj nam zdravo vreme in dobro letino, skaži milost našim prijateljem, in obvaruj to duhovnijo

z vsemi, ki v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji, in dodeli milostljivo vsem vernim kristjanom, živim in mrtvim, v nebeškem kraljestvu večno življenje, mir in pokoj. Obvaruj našega papeža I., našega škofa I., našega cesarja I., in vso našo duhovsko in deželsko gosposko, in vse krščansko ljudstvo vseh nadlog in vsega zlega. In tvoj blagoslov pridi z nebes za nas, in bodi vselej nad nami. Po Gospodu našemu Jezusu Kristusu, Sinu tvojemu, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas.

O. Amen.

Oče naš i. t. d. Češčena Marija i. t. d.

(petkrat).

Kazalo.

Dan	Vsebina	Stran
1	Srce Marije	1
2	Češčena Marija in Marijno Srce	11
3	Ponižnost Srca Marije	19
4	Lepota Srca Marije	28
5	Moč Srca Marije	37
6	Pogumno Srce	47
7	Radodarno Srce	55
8	Čistost Srca	63
9	Materna ljubezen Srca	72
10	Usmiljenost Srca	80
11	Bogu posvečeno Srce	89
12	Vestno Srce	98
13	Boga ljubeče Srce	107
14	Srce vere veselo	117
15	Hvaležno Srce	127
16	Materno blaženo Srce	135
17	Konservativno Srce	144
18	Ljudomilo Srce	154
19	Kakor skala trdno Srce	162
20	Materno Srce	173
21	Katoliško Srce	183
22	Marijno Srce daje vid slepcem	192
23	Marijno Srce ogreva mrzla srca	201
24	Marijno Srce razruši verige satanove	209

Dan	Vsebina	Stran
25	Srce Marije pomaga vzdigniti skrite zaklade	216
26	Marijno Srce izprosi zdravja bolnikom .	223
27	Marijno Srce pomiri nepokojna srca . .	232
28	Srce Marije varuje v boju	239
29	Srce Marije tolaži žalostna srca . . .	247
30	Marijno Srce pripomaga k srečni zadnji uri	255
31	Srce Marije vodi k Srcu Jezusovemu . .	263
	Sveta maša	272
	Lavretanske litanije	293
	Molitve	295

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJILNICA

00000476232

